

CONTRA CURENTULUI

6 ianuarie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Greu DE MÂNTUIT

Text de memorat: | 1 Timotei 6:9

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare.”

SECȚIUNEA I

Odată, un creștin și soția lui au călătorit într-un oraș frumos al unei țări sărace. Într-o dimineață, când au urcat în autobuz, au observat că șoferul s-a rugat înainte de a începe călătoria. A făcut același lucru și după ce a terminat călătoria cu bine. În timpul cursei, ecranul televizorului a prezentat emisiuni creștine.

Când cei doi soți au trecut granița țării, au observat că unul dintre grăniceri citea o versiune de buzunar a Noului Testament. Apoi au văzut și un tânăr rugându-se lângă drum. Ei s-au întrebat: „Sunt oamenii acestei țări sărace mai bogați spiritual decât cetățenii înstăriți ai națiunilor prospere?” Poate că la lucrul acesta S-a referit Isus când le-a spus ucenicilor Săi:

Luca 6:20 – „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!”

Când vorbim despre Evanghelie și despre modul în care ea acționează, să ne amintim că este

greu pentru bogați să intre în cer. Posesiunile materiale conțin ceva înșelător.

Marcu 4:19 – „... dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftesle altor lucruri, care îneacă Cuvântul și-l fac astfel neroditor.”

Luca 18:25 – „Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.”

De ce am dori să petrecem o parte din viața noastră încercând să obținem lucruri care îngreunează pregătirea noastră?

“Cât de grea este răspunderea, chiar și pentru Puterea nemărginită, să-l scape pe cel vinovat de urmările călcării Legii lui Dumnezeu.”

– *Tragedia veacurilor*, p. 22

DIN CUPRINS:

B-1

1 | Greu de mântuit

5 | Nu vă lăsați posedați!

6 | Două puteri opuse

8 | Foame după adevăr

“Oare nu putem noi să înțelegem că lucrul cel mai costisitor din lume este păcatul? Păcătuim cu prețul curăției conștiinței, cu prețul pierderii aprobării lui Dumnezeu și al despărțirii sufletului de El și cu prețul pierderii cerului.” – *Credința și faptele*, p. 17

Stați puțin! Este mai dificil pentru *toți* oamenii bogați să ajungă în cer? De fapt, lucrul acesta se întâmplă atunci când o persoană caută bogăția și bunăstarea, sperând să aibă o viață ușoară și luxuoasă. Pentru cei care trăiesc așa este dificil să intre în cer.

1 Timotei 6:9 – „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare.”

Dar cel care se luptă să-L slujească pe Dumnezeu, făcându-și munca cu sârguință, acționând zelos și cu voieșie în lucrul lui zilnic, plătind zecimea și evitând datoriile, fiind temperat și atent la trupul lui (care este un templu), studiind Biblia cu rugăciune și ascultând de poruncile cuprinse în ea, va fi binecuvântat din abundență, indiferent de venitul său.

O astfel de persoană știe să mânuiască banul. Omul acesta nu consumă tot ce primește. El este prevăzător, plănuiindu-și cheltuielile și punând bani

deoparte pentru situații neprevăzute. El trăiește o viață simplă, într-o casă simplă, și conduce o mașină simplă. El investește tot ce poate în lucrarea lui Dumnezeu. Comoara lui este în ceruri și, de aceea, inima lui este tot acolo. Cât timp inima îi este acolo, bogățiile pământești își pierd puterea de înșelăciune.

Luca 12:34 – „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”

Cu excepția bolii și a nenorocirilor, cineva care duce un mod de viață cumpătat și care lucrează sânguinos evită pericolele bogăției, dar și sărăcia lucie. (Vedeți Proverbele 30:8.)

În lecțiile următoare vom studia despre mântuire. Între timp, amintiți-vă că, dacă trăiți într-o țară prosperă, mediul în care locuiți poate fi foarte periculos pentru viața voastră spirituală. Dorința după confort, faimă și distracție tinde să reducă dragostea pentru cer. Nu lăsați păcatul să vă coste mântuirea!

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

În studiile anterioare ne-am apropiat de subiectul credinței și de rolul important pe care aceasta îl joacă în mântuirea noastră. Înainte de a dezvolta mai mult subiectul acesta, să revedem câteva idei-cheie care pot produce o diferență mare în viața noastră.

1. Cuvântul lui Dumnezeu are putere creatoare. Dumnezeu poate vorbi despre lucruri din viitor ca și cum ar fi prezente. De ce? Deoarece Cuvântul Său este destul de puternic, încât să împlinească orice este trimis să facă.

Isaia 55:11 – „... tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

2. Credința face viu Cuvântul lui Dumnezeu în tine. Aceasta se produce prin vorbirea și acționarea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a spus că omul trăiește cu vorbele care ies din gura lui Dumnezeu.

Matei 4:4 – „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: ‘Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’»”

3. Atunci când ne mărturisim păcatele și credem în făgăduința lui Dumnezeu de a ne ierta, Dumnezeu declară că suntem iertați. Viața noastră este considerată curată, ca și cum am fi trăit mereu în neprihănire. Păcatele ne sunt iertate, iar viața perfectă a lui Isus ia locul trecutului nostru trist și plin de păcat.

2 Corinteni 5:21 – „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

4. Același Cuvânt creativ al lui Dumnezeu, care a declarat iertat trecutul nostru păcătos, ne va schimba și inima. Cuvintele lui Dumnezeu nu se întorc înapoi fără să împlinească scopul pentru care au fost rostite, și anume să ne facă neprihăniți. De aceea, Biblia spune că Dumnezeu este Autorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre.

Evrei 12:2 – „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

5. Noi datorăm întreaga noastră viață lui Dumnezeu. Noi nu suntem ai noștri. Când facem ce este bine, noi ne facem doar datoria. Dumnezeu nu ne datorează nimic, niciodată. Nici chiar îngerii, care nu

au păcătuit niciodată, nu sunt demni de vreun dar din partea lui Dumnezeu. Numai Isus merită binecuvântările, onoarea, puterea și înțelepciunea.

Luca 17:10 – „Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: «Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem.»”

Apocalipsa 4:11 – „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Aceste cinci idei descriu un adevăr simplu și frumos, anume că omul păcătos poate fi acceptat de Dumnezeu.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Aproape oricine ar dori să fie mântuit, chiar dacă unii nu știu cu exactitate ce înseamnă lucrul acesta. Iar cei mai mulți cred că sunt mântuiți, chiar dacă unii nu știu ce implică exact mântuirea. De fapt, mulți creștini sunt înșelați să creadă că Evanghelia este vestea „bună” că pot fi salvați în păcatele lor.

Dar păcatul este opusul mântuirii. Mântuirea desface ceea ce păcatul face. De aceea îngerul i-a spus lui Iosif că Isus îi va salva pe oameni „din păcatele” lor.

Matei 1:21 – „Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.”

Isus și păcatul sunt două puteri distincte care lucrează în viața noastră. Ele sunt total opuse. Atunci când rezistăm ispitelor Diavolului, noi ne apropiem de Dumnezeu. Ce păcat că, uneori, Îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și ne predăm ispitei!

Iacov 4:7,8 – „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, oameni cu inima împărțită!”

Darul mântuirii vine prin Isus. Cum ne salvează El „din păcatele” noastre? Nu este o problemă simplă de rezolvat. Chiar și îngerii se minunează că Dumnezeu a găsit o cale de rezolvare! V-ați putea întreba: „Ce este atât de complicat la salvarea noastră?”

Motivul pentru care salvarea voastră este atât de grea este că păcatul cauzează daune mari.

În primul rând, voi sunteți vinovați. Cum poate o persoană vinovată să fie tratată de parcă ar fi inocentă, fără ca Dumnezeu să devină un judecător rău și nedrept? Aceasta este o problemă mare, pentru care Satana credea că nu poate exista nicio rezolvare. Dar Dumnezeu a găsit o soluție, iar aceasta este minunată. Mai târziu vom încerca să înțelegem de ce niciun înger, sau om, nu putea muri pentru păcatele noastre.

O altă problemă ține de faptul că noi suntem complet decăzuți. În mod natural, noi facem lucruri rele. Sunt păcate în care ne complăcem, iar altele pe care le iubim. Cum poate Dumnezeu să ne ajute să dorim o schimbare, astfel încât să urâm lucrurile pe care altădată le-am îndrăgit atât de mult și să iubim lucrurile pe care le uram înainte? Cum poate Dumnezeu să ne conducă așa cum suntem, adică afectați de păcat, la dispoziția de a mărturisi și a ne pocăi? Satana nu credea că Dumnezeu va putea găsi o cale prin care să facă o persoană decăzută să devină sfântă. Însă Dumnezeu este incredibil de înțelept. El a găsit o cale.

O problemă în plus constă în faptul că noi detestăm să fim corecți. În mod firesc, ne simțim certați. Totuși avem mare nevoie de corecție. Cum poate Dumnezeu să ne instruiască cu succes, din moment ce suntem atât de îndărătnici?

În ultimul rând, noi suntem foarte slabi. Dacă încercăm prin propria putere să trăim o viață sfântă, descoperim repede că nu suntem în stare. Iar atunci când încercăm prin puterea Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu, care este singura cale spre succes, obosim repede să luptăm împotriva propriei naturi. Poate că știm cum să obținem victoria, dar avem tendința de a

abandona lupta. Nu ne place ideea de a lupta, a lupta și a tot lupta. Cum poate Dumnezeu să salveze niște oameni care nu simt dorința de a rezista până la sfârșit? Dumnezeu a găsit o cale de a o ajuta chiar și pe cea mai slabă persoană să reziste, iar lucrul acesta dovedește marea Sa înțelepciune. Îngerii se minunează.

În lecția care urmează vom privi spre înțelepciunea uluitoare a lui Dumnezeu, arătată prin faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Isus spre a „mântui pe poporul Lui de păcatele sale”.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ce pericole sunt asociate, conform Bibliei, cu dorința de îmbogățire? 1 Timotei 6:9,10; 1 Ioan 2:15-17; Marcu 4:18,19

2. Biblia vorbește despre mulți oameni care au dorit să fie bogați. Gândiți-vă, de exemplu, la istoriile lui Lot, Ghehazi, Acan, Solomon, Anania și Safira, Iuda Iscarioteanul, Balaam și a tânărului bogat. Citiți două sau trei dintre aceste istorii din Biblie. Apoi spuneți cum ilustrează personajele acestea ceea ce ați scris ca răspuns la prima întrebare.

3. Citiți 2 Cronici 1:7-12. Conform Bibliei, care ar trebui să fie scopul nostru în viață? _____

Nu suntem regi, ca Solomon. Dar ce am putea cere de la Dumnezeu, astfel încât El să fie mulțumit de cerința noastră? Filipeni 2:3,4 _____

Secțiunea II

4. Ce este credința? _____

5. Cum vă încurajează expresia: „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” din Evrei 12:2? _____

Secțiunea III

6. Să presupunem că noi am putea fi mântuiți în propriile păcate. De ce nu ar fi aceasta o veste bună? _____

7. Explicați, în cuvintele voastre, de ce este atât de dificil pentru Dumnezeu să vă salveze. _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Nu vă lăsați posedate!

Prin intermediul... mesmerismului, el ajunge mai ușor la oamenii din generația aceasta și lucrează cu acea putere care va caracteriza eforturile lui pe măsură ce se apropie încheierea timpului de probă.” (*Solii alese*, vol. 2, p. 203)

Când eram la școală, eu și prietenii mei cunoșteam foarte bine mentalitatea de turmă a majorității americanilor. De ce, ne întrebam noi, toți acționează, vorbesc și se îmbracă după tiparul societății? Cum rămâne cu individualitatea și cu gândirea independentă? Ca profesor de liceu, am fost din ce în ce mai pasionat să văd mintea umană autonomă, gândind liber și urmărind relația personală cu Dumnezeu. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul” (Isaia 1:18). „Căci... unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17). Adversarul însă nu respectă libertatea minții noastre. În timp ce roada Duhului Sfânt este autocontrolul, vrăjmașul caută să preia controlul, să captiveze mințile. Și a avut un succes teribil, din moment ce populația pare să fi căzut pradă unei iluzii de masă – adică oameni „potrivți chipului veacului acestuia” (Romani 12:2).

Edward Bernays, fondatorul publicității moderne, cugeta la puterea enormă pe care o posedau deținătorii mijloacelor media cu aproape o sută de ani în urmă. „Dacă noi înțelegem mai întâi mecanismul care motivează gândirea de grup, nu este posibil ca apoi să controlăm și să conducem masele în acord cu voința noastră, fără ca ele să știe măcar lucrul acesta?” (*Propaganda*, p. 71). Să ne controleze fără să știm? Interesant. Tot Bernays mai spune ceva de-a dreptul înfrigorant:

„Manipularea conștiinței și inteligenței a obiceiurilor și a opiniilor ghidate ale maselor este un element important în societatea democratică. Aceia care manipulează aceste mecanisme ascunse ale societății constituie un guvern invizibil, care deține puterea reală în țara noastră. Noi suntem guvernați, mințile noastre sunt modelate, gusturile noastre sunt formate, ideile noastre sunt sugerate, de cele mai multe ori, de către oameni de care nici nu am auzit” (*Propaganda*, p. 37).

Dacă acest tip de control era posedat de guvern și de media la începuturile industriei publicității, cu aproape un secol în urmă, cu cât mai mult control asupra minților noastre poate fi exercitat folosind tehnologia secolului al XXI-lea, având la dispoziție sistemele de propagandă de astăzi, care costă miliarde de dolari – unelte pe care Bernays doar

visa că le-ar putea folosi? Să luăm doar un exemplu despre cum uriașul și modernul sistem media programează masele. Hipnotismul, cunoscut și ca mesmerism, era foarte popular în zilele lui Ellen White. Ulterior, popularitatea lui a scăzut. Dar Ellen White a prezis cu claritate că aproape de încheierea perioadei de probă (adică acum), Satana va folosi mesmerismul ca pe unul dintre mijloacele lui de contrafacere. Cum se împlinește astăzi această profeție inspirată?

Stați jos și vizionați show-ul sau filmul favorit, la TV. Fără să fiți conștienți, după câteva minute de urmărire a divertismentului televizat, creierul vostru nu mai emite unde critice de frecvență înaltă (numite unde beta) și alunecă într-un tipar de unde mai încete, mai relaxate și mai *receptive* (numite unde alfa). Vorbim despre aceeași stare alterată a conștiinței, pe care hipnotizatorii le-o induc pacienților. Da, ați citit corect. Televiziunea este, de fapt, un dispozitiv hipnotic.

Specialistul în hipnoză Mark J. Ryan spune chiar mai mult de atât și ne explică: „Toate studiourile de la Hollywood” folosesc metode hipnotice sofisticate pentru a ajunge la subconștient, ca să planteze idei în mintea noastră. Convingeți-vă singuri! În cel de-al doilea DVD al seriei *Media on the Brain*, îl puteți asculta pe Ryan explicând cum meseria lui este folosită la conceperea filmelor.

Fondatorul unui important canal de divertisment a declarat odată: „La MTV, nu facem filmări pentru tinerii de 14 ani, ci îi deținem în proprietate.”

Cu cât consumăm mai multe programe media, cu atât suntem mai manipulați. De ce am alege să ne deschidem mintea în fața transelor hipnotice conduse de persoane complet necunoscute, care nu urmăresc altceva decât banii și supunerea noastră față de viziunea lor asupra vieții?

Prin vizionarea materialelor lor, devenim sclavii lor. Dumnezeu ne avertizează să nu ne lăsăm modelați după șablonul lor. El vrea ca noi să nu ne supunem acestor condiționări, să ne eliberăm mintea și să ne îndreptăm privirea către Isus. Căci, prin contemplarea Lui, noi suntem schimbați. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.”

Conexiune istorică

Două puteri opuse

În această viață, noi suntem ispitiți și testați. Prietenii se pot dovedi trădători, iar dușmanii pot fi determinați de Satana să ne cauzeze tristețe. În toate încercările acestea, trebuie să ne întoarcem către Cel Puternic pentru a primi putere. La El vom găsi mângâiere, consolare și empatie.

Hristos Se interpune între noi și dificultățile care par atât de înfricoșătoare. Flacăra și apele cele mari sunt înapoia noastră. Atunci, și în toată viața voastră de slujire, înălțați-L, cu voce tare și cu cântec, și lăsați ca melodia mulțumirii și a laudei să se ridice la cer. Păstrați-vă bucuria, plinătatea credinței, curajului și speranței. Ilie a fost supus acelorași slăbiciuni ca și noi, totuși Domnul a fost tăria Lui. El s-a rugat cu ardore și Domnul a auzit rugăciunea sa. Și noi, în orice circumstanță, să ne păstrăm încrederea în Hristos. El trebuie să fie totul pentru noi: primul, ultimul și cel mai bun în toate. Să ne educăm deci limbile să rostească laude, nu numai când ne simțim bucuroși și fericiți, ci tot timpul.

Să ne umplem inima de prețioasele făgăduințe ale lui Dumnezeu ca să putem da pe față cuvinte pline de mângâiere și de încurajare pentru alții. Astfel putem învăța limba îngerilor cerești, care vor fi, dacă suntem credincioși, tovarășii noștri pentru eternitate. În fiecare zi ar trebui să facem progrese în perfecționarea caracterului și aceasta se va întâmpla cu adevărat dacă vom înainta spre ținta înaltă, în Hristos Isus. Să nu vorbim despre mărimea puterii lui Satana, ci despre puterea măreață a lui Dumnezeu. Trebuie să vorbim așa cum a vorbit Hristos, nepermițând cuvintelor aspre și nerăbdătoare să iasă de pe buzele noastre. Astfel devenim o aromă de viață pentru cei cu care intrăm în contact.

Două puteri se luptă cu îndârjire pentru victorie în fiecare suflet. Necredința, condusă de Satana, își adună forțele ca să ne despartă de sursa puterii noastre. Iar credința își adună forțele, condusă de Hristos, Autorul

și Desăvârșitorul credinței noastre. Oră după oră, în văzul universului ceresc, conflictul continuă. Aceasta este o luptă corp la corp, iar marea întrebare este: Cine va obține stăpânirea? Aceasta trebuie să decidă fiecare pentru el. La războiul acesta iau parte toți, luptând fie de o parte, fie de cealaltă. Nu putem evita conflictul acesta.

Pavel le spune celor ce se luptă de partea adevărului: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. Suntem chemați să ne pregătim pentru lupta aceasta. „Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.” Apoi, avertismentul este repetat: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. (...) De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.”

Cel care este puternic la sfat, Cel căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, va veni în ajuto-

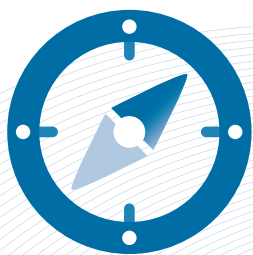
“Să ne educăm deci limbile să rostească laude, nu numai când ne simțim bucuroși și fericiți, ci tot timpul.”

rul acelor care cred în El. În Scripturi citim că, în multe locuri, Hristos nu putea face lucrări extraordinare din cauza necredinței care era acolo. Este de o mare importanță să avem o credință care nu va depinde de dovezi vizibile ca să poată înainta. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd. Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este nepri-

hănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort. Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”. – *The Youth's Instructor*, 10 ianuarie 1901

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Care sunt căile prin care am putea fi ispitiți și încercați? _____
Care sunt căile prin care prietenii și dușmanii v-au întristat? _____
2. Ce vom primi de la Hristos dacă ne vom întoarce spre El în momentele de încercare? _____
3. Unde Se află Hristos atunci când apar dificultățile? _____
Cum ne ajută Isaia 43:1,2, Daniel 3 și Daniel 6 să înțelegem conceptul acesta? _____
4. Ce ar trebui să facem în orice circumstanță? _____
De ce? _____
5. Când ar trebui să ne educăm limba să-L laude pe Dumnezeu? _____
6. Ce trebuie să facem dacă dorim să fim gata să le spunem altora cuvinte de mângâiere și de încurajare? _____
7. Când facem lucrul acesta, care este limba pe care o învățăm? _____
8. Cum putem progresa zilnic în câștigarea perfecțiunii caracterului? _____
9. Ce fel de cuvinte a folosit Isus? _____
10. Care sunt cele două puteri care luptă cu îndârjire pentru victorie în fiecare suflet? _____
Care este marea întrebare pentru fiecare om în această luptă corp la corp? _____
11. Citiți Efeseni 6:10-18! În ce fel diferitele componente ale armăturii lui Dumnezeu ne ajută să câștigăm victoria asupra lui Satana? _____

Capitolele credinței

Foame după adevăr

de Fred Coker, misionar AFM în Guineea

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Iriunde mergem, vedem durerea provocată de păcat – victimele marii lupte. Și nu numai că vedem nenorocirile acestea, dar avem parte de ele în viața noastră zilnică.

În comunitatea noastră, formată din etnici *susu*, Diavolul a folosit sărăcia, islamul și poligamia ca să-și înrobească prada. Oamenii care mor de foame ar face orice ca să supraviețuiască. Cea mai rapidă soluție este furtul sau jaful. De asemenea, învățătura islamică radicală încurajează lipsa de onestitate și hoția.

În societatea *susu*, semințele crimei sunt lăsate adeseori să germineze în cei tineri. „Sunt doar copii”, îi scuză părinții. „Ei nu știu ce fac.” Uneori, copiii trebuie să se descurce singuri și așa ajung să încalce legea. Închisorile sunt pline tot timpul.

Ca parte a misiunii noastre pentru comunitatea *susu*, am început să lucrăm în penitenciar. Avem chiar și un acord încheiat cu autoritatea închisorilor, care ne permite să vizităm pe oricine este închis și să îl ajutăm. Vizităm închisoarea locală în Sabat, o dată la două săptămâni. Tot așa, la două săptămâni, duminica, le ducem hrană. Pe parcursul uneia dintre vizite, un întemnițat a spus: „Noi am fost învățați că, de fel, creștinii sunt oameni răi, dar am observat contrariul. Suntem confuși și nu mai știm ce să credem. Niciunul dintre liderii noștri musulmani nu a venit să ne viziteze în închisoare, dar creștinii își fac timp să vină și să ne vorbească, să ne dea speranță. Ceva este în neregulă.”

Într-o zi, fratele George și fratele Maurice au vizitat închisoarea și le-au vorbit deținuților despre Hristos și despre planul de mântuire. Condamnații au fost interesați. Au cerut Biblie, iar George și Maurice au promis că le vor aduce.

După trei săptămâni, George și cu mine am trecut pe lângă închisoare. Un grup de deținuți și doi gardieni erau afară ca să curețe curtea din față a închisorii. Când ne-am apropiat, unul dintre ei a strigat:

— Domnule pastor! Vă mulțumesc foarte mult pentru hrana bună pe care ne-ați adus-o și pentru încurajările

pe care le primim prin vizitele și rugăciunile voastre. Dar ați uitat un lucru...

— Ce am uitat? a întrebat fratele George, făcându-se că a uitat de cerința lor.

— Bibliile! a exclamat omul. Bibliile noastre, vă amintiți? Mâncarea este bună, dar Biblia este mai bună. Înăuntrul nostru avem timp să citim și vrem să citim dinainte, ca apoi să punem întrebări când veniți în vizită. Unii dintre noi am fost învățați că Biblia a fost schimbată și alterată. Personal, nu am atins una niciodată, fiindcă mi s-a spus că este blestemată. Acum vreau să văd ce învățături doreau ei să ne ascundă.

— Am întârziat cu Bibliile pentru că am vrut să văd cât de serios doriți să studiați Biblia, a spus fratele George.

Aveam chiar atunci, la noi, un pachet cu Biblie și am fost fericiți să le dăruim deținuților nerăbdători. Sunt încrezător că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt implicați în lucrarea de salvare de vieți. În închisoarea cea mai întunecată, Dumnezeu îi caută pe cei iubiți de El; în situațiile cele mai lipsite de speranță, El revarsă speranță.

„Lumea noastră este o imensă leprozerie, scena unei mizerii asupra căreia nu îndrăznim să zăbovim nici măcar cu gândul. Dacă am vedea-o așa cum este, povara ne-ar fi îngrozitoare. Cu toate acestea, Dumnezeu simte totul. Pentru a distruge păcatul și rezultatele lui, El L-a dat pe Preaiubitul Său și a făcut cu putință să stea în puterea noastră, prin cooperarea cu El, să punem capăt acestei scene a nenorocirii. «Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul» Matei 24:14.” (Educație, p. 263)

© 2013 Adventist Frontier Mission (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

13 ianuarie

Înțelepciunea lui Dumnezeu PENTRU MÂNTUIREA OMULUI **PARTEA 1**

Text de memorat | Romani 11:33

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

SECȚIUNEA I

Ați încercat vreodată să curățați ceva care era foarte lipicios? Poate că vi s-a lipit niște gumă de mestecat de pantof sau, și mai rău, în păr. Dacă vi s-a întâmplat așa ceva, știți că este aproape imposibil de înlăturat.

Păcatul este un lucru teribil de lipicios. Este infinit mai rău decât guma de mestecat. Dificultatea înlăturării gumei este doar o ilustrare a dificultății înlăturării păcatului.

Atunci când un prieten ne minte, am putea spune că problema este ușor de rezolvat. Tot ce trebuie să facem este să-l iertăm. Dar iertarea noastră îl va face pe el nevinovat? Nu. Prietenul nostru a fost neascultător de legea lui Dumnezeu, iar călcarea legii l-a făcut vinovat de păcat. Nici măcar moartea păcătosului nu poate anula vina aceea.

Totuși, înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu a conceput un plan prin care să șteargă păcatul și vina

omului. Planul de mântuire este foarte simplu de înțeles. Isus a devenit om și a trăit o viață sfântă. El nu a păcătuit vreodată și, în consecință, nu a avut nicio vină. El a preluat în mod voluntar vina noastră, durerea, suferința și moartea cauzată de păcat.

Isaia 53:5 – „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănila Lui, suntem tămăduiți.”

Deoarece Isus a preluat pedeapsa pentru păcat, noi putem să-I mărturisim Lui păcatul nostru; El ne va ierta și va prelua vina noastră.

“ Se va vedea că Acela care este infinit în înțelepciune nu putea pune la cale un plan pentru salvarea noastră fără jertfirea Fiului Său. ”

— *Tragedia veacurilor*, p. 652

DIN CUPRINS:

B-2

- 9 | Înțelepciunea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului (1)
- 13 | Recunosc: sunt dependent
- 14 | O legătură binecuvântată
- 16 | Dumnezeu este de partea noastră – partea 1

1 Ioan 1:9 – „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.”

Dumnezeu ne iartă, iar noi stăm înaintea Lui fără vină și îndreptățiți – ca și cum nu am fi păcătuit niciodată.

„Oricare ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăiește și crede, vina este spălată prin sângele lui Hristos.” – *Viața lui Isus*, p. 321

Jertfa lui Isus este infinit de mare. El poate salva orice păcătos de vină. Dar vina este doar una dintre problemele pe care Dumnezeu trebuie să le rezolve înainte de a ne mântui. De exemplu, noi, în mod natural, avem dorința de a păcătui – am moștenit și am cultivat tendințele păcătoase. Dacă ele nu sunt învinse, vom continua să păcătuim și vom fi vinovați din nou și din nou. De aceea, Pavel ne-a spus:

Romani 12:2 – „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre...”

Dumnezeu este absolut capabil să ne transforme, ca să devenim asemenea Lui în caracter, iar El ne va schimba dacă ne predăm complet Lui.

„Ea a avut loc pentru că n-a existat o altă cale prin care omul să poată fi mântuit, pentru că, fără acest sacrificiu [moartea lui Isus pe cruce], era imposibil pentru neamul omenesc să scape de puterea mînjitoare a păcatului și să fie readus în comuniune cu ființele sfinte: pentru că era imposibil pentru ei să devină părtași vieții spirituale; de aceea, Domnul Hristos a luat asupra Sa vinovăția neascultării și a suferit în locul păcătosului. Iubirea, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu mărturisesc despre teribila grozăvie a păcatului și declară că nu există nicio altă scăpare de sub puterea lui, nicio speranță pentru o viață mai înaltă decât prin supunerea inimii noastre Domnului Hristos.” – *Calea către Hristos*, p. 31

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Studiem planul de salvare al lui Dumnezeu și cât de minunat este el. Am rămas la o parte fascinantă a acestui plan. Isus nu numai că Se oferă să preia vina noastră, dar Se oferă totodată să ne pregătească pentru locuirea în cer prin înnoirea caracterului.

Noi beneficiem de darul mântuirii înainte de a-l accepta. Înainte ca o persoană să audă Evanghelia, deja este binecuvântată din abundență în baza prețului plătit de Domnul Isus.

Romani 5:8 – „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

Dumnezeu a amânat judecățile împotriva păcatelor noastre pentru a ne da o nouă ocazie de a o lua de la început. Isus a obținut pentru noi ocazii care durează o viață întreagă pentru a ne forma caractere sfinte. Faptul că ni se permite să continuăm să trăim este un act de generozitate. Iar faptul că ni se dă șansa de a trăi o veșnicie este extraordinar. Ce dar scump a fost obținut pentru noi!

„Datorăm chiar și viața aceasta pămîntească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a

se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos.

Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă.”

– *Viața lui Isus*, p. 660

Păstrând în minte acest adevăr frumos, ne vom aminti mereu cât de mult a costat Evanghelia și cât de mult lucrează pentru a desăvârși caracterele noastre. Înțelegerea prețului mântuirii plătit de Creator ne va conduce la ură împotriva păcatului și la aprecierea profundă a fiecărei binecuvântări date de El, fizice sau spirituale.

Ioan 6:53,55 – „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. (...) Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură.»”

Ce a vrut Isus să spună atunci când a zis că trebuie să mâncăm trupul Lui și să bem sângele Lui?

„A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal,

crezând că El ne iartă păcatele și că suntem făcuți desăvârșiți în El. Admirând iubirea Lui, stăruind asupra ei, sorbind-o, devenim părtași ai naturii Sale. Ceea

ce e hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu este de folos decât atunci când o mâncăm, când devine o parte din ființa noastră. La fel și Hristos, n-are

“Cât de des mâncăm o masă deosebită și uităm complet de costul plătit pentru ea?”

nicio valoare pentru noi dacă nu-L recunoaștem ca Mântuitor personal. O cunoaștere a Lui din teorie nu ne este de niciun folos. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină

viața noastră. Iubirea Lui, harul Lui trebuie să fie asimilate.” – *Viața lui Isus*, p. 389

Într-adevăr, Îi datorăm totul lui Isus.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

În ciuda darului foarte scump al eliberării condiționate, puțini sunt interesați de o viață nouă. Aproape toți irosesc orele, zilele și anii prețioși pe care Isus i-a cumpărat cu prețul suferinței și morții Sale. De ce? Pentru că suntem decăzuți.

Ce înseamnă că păcătoșii sunt decăzuți? Decădere este procesul prin care ceva se degradează. Atunci când un cadavru începe să se descompună, aceasta este degradare. Când un CD plin de informații își pierde tot conținutul prin contactul cu un magnet, acest proces este tot o deteriorare.

Dumnezeu nu l-a făcut pe om decăzut. La creațiune, omul a fost desăvârșit și sfânt.

Geneza 1:26 – „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.»”

Când un suflet creat după chipul lui Dumnezeu calcă legea lui Dumnezeu, schimbarea pe care păcatul o face în omul respectiv este stricăciune.

Psalmi 14:3 – „Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.”

Vom lua în considerare acest ultim aspect al degradării. Mai exact, ce anume îi face păcatul unui suflet? Ca să înțelegem lucrul acesta, trebuie ca, mai întâi, să înțelegem în ce fel ne-a făcut Dumnezeu.

Noi suntem creaturi complexe și inteligente. Dumnezeu ne-a dat și rațiune, și dorințe (pasiuni). El a proiectat ca dorințele noastre să fie controlate de un

intelect care să fie supus legii Sale. Totuși, păcatul a detronat rațiunea, iar acum dorința face regulile.

Dorințele cu care Dumnezeu ne-a înzestrat servesc unui scop bun. Ele acționează ca pedala de accelerație a unui autovehicul. Ne pun în mișcare. De exemplu, dorința noastră de a avea companie ne conduce în cele din urmă să căutăm un soț sau o soție. Foamea ne determină să căutăm hrană.

Dumnezeu însă ne-a înzestrat și cu lobul frontal, care raționează și calculează pentru a discerne ce este înțelept și ce este neînțelept, bine și rău, astfel încât alegerile noastre să fie în armonie cu voința Sa. Această parte a minții funcționează ca volanul unei mașini. Nu ne poate pune în mișcare, dar poate determina direcția de mers.

Foamea (dorința) noastră spune: „Mi-e foame!” Dar lobul frontal spune: „Așteaptă până la ora mesei.” Când vine ora mesei, mâncăm o piersică zemoasă, iar foamea spune: „A fost delicios!” Însă, prin puterea corupătoare a păcatului, Satana a deturnat nava. Foamea spune: „Mi-e foame”, și, conform firii, nici nu mai interogăm lobul frontal pentru direcționare. Dorința spune: „Mănâncă orice și oricând vrei.” Și, uite așa, îi suntem sclavi foamei. De aceea Biblia spune că „pântecul” poate deveni un dumnezeu.

Filipeni 3:19 – „Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor

este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile de pe pământ.”

Lobul frontal este partea creierului care poate recepționa glasul Duhului Sfânt. Prin urmare, dacă ignorăm această parte a minții, facem din lucrurile pământești – apetitul, pasiunile și dorințele noastre – un zeu. Aceste dorințe sunt numite „pofte” în Biblie.

„Păcătosul care refuză să I se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. Pasiunea îl controlează, judecata lui este orbită, rațiunea lui este detronată, iar dorințele nestăpânite îl târăsc când într-o parte, când în alta.” – *The Review and Herald*, 17 februarie 1891

Prin împlinirea poftelor, lumea este dusă mereu spre stricăciune. Dacă Dumnezeu ne va scăpa de stricăciune, o va face ajutându-ne să scăpăm de sub controlul dorințelor. Este exact ceea ce fac puterea și înțelepciunea Evangheliei.

2 Petru 1:4 – „prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte.”

Cu alte cuvinte, noi putem prelua din nou comanda navei înainte de a se întâmpla un accident. (Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. În cuvinte proprii, pe o foaie de hârtie, faceți o schiță a planului de mântuire. Includeți cel puțin trei versete care nu au fost amintite în lecție. _____

2. Citiți Isaia 53. Apoi, personalizați versetele 4-6, punând numele voastre în pasaj. _____

3. De ce predarea noastră lui Dumnezeu este cheia salvării noastre? _____

Secțiunea II

4. Potrivit pasajului din *Viața lui Isus*, cum poate deveni ora mesei o ocazie specială de a-I mulțumi lui Dumnezeu? _____

5. Cum va schimba ideea aceasta modul vostru de a vă ruga înainte de a mânca? _____

6. Cum a fost moartea lui Isus o binecuvântare chiar și pentru persoanele răzvrătite, care niciodată nu L-au acceptat ca Domn? _____

Secțiunea III

7. De ce Dumnezeu ne-a dat dorințe și pofte? _____
8. În mod concret, cum devine un „pântec” idolul cuiva? _____
Similar, sunt multe alte dorințe care pot deveni idoli. Cum puteți afla dacă vreuna dintre dorințele voastre vă este idol? Iacov 4:17 _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Recunosc: sunt dependent

Timp de mai multe decade, societatea a transmis avertizări puternice împotriva pericolului dependențelor. Și a avut perfectă dreptate. Milioane de vieți au fost ruinate și scurtate de fumat, de alcool și de adicția de droguri.

Există 12 milioane de alcoolici în America, astăzi. Fumătorii își scurtează viața cu 11 minute la fiecare țigară fumată. Noi i-am avertizat și i-am ținut pe copiii noștri la distanță de aceste flageluri ale timpurilor moderne.

Cea mai recentă cercetare a ajuns la concluzia că dependența de jocuri de noroc, consumul de hrană nesănătoasă și dependența de shopping, de pornografie și de jocuri video pot fi la fel de puternice și chiar mai severe decât dependența tradițională de substanțe chimice.

A cincea ediție a *Manualului de diagnosticare și statistici*, folosit de psihiatri pentru a diagnostica dependențele, a identificat jocurile video, în cele din urmă, ca adicție. Dacă voi sau cineva pe care îl cunoașteți nu puteți sau nu poate să se abțină să petreacă ore jucând, știți cât de serioasă a devenit problema aceasta. În America sunt cinci milioane de utilizatori de jocuri video, care petrec astfel peste 40 de ore săptămânal. Conform Asociației Medicale Americane, există 19 milioane de dependenți de jocuri video. Este un număr mult mai mare decât cel al alcoolizilor – 12 milioane. Nu le dăm alcool copiilor, dar 83% dintre copiii americani primesc o consolă de joc. Distracția pe un ecran creează o dependență mai mare și este mai dăunătoare decât țigările sau alcoolul.

Care sunt efectele drogului numit televizor? Amintiți-vă de cele 11 minute pe care un fumător mediu le pierde din durata vieții odată cu fiecare țigară fumată. Ei bine, fiecare oră petrecută la televizor te deposează nu de 11 minute, ci de dublul lor: 22 de minute. Probabil că numerele acestea sunt motivul pentru care Academia Pediatriilor Americani a recomandat zero minute de televizor pentru copii și pentru care guvernul Franței a mers mai departe de atât și a decretat ca fiind *ilegale* canalele TV gratuite pentru copiii cu vârste sub trei ani.

Ar trebui să luăm în considerare, cu seriozitate, avertizările acestea, deoarece orice lucru dăunător pentru creierul aflat în dezvoltare este vătămător și pentru un creier adult, deoarece, în realitate, creierul este mereu în dezvoltare, mereu în schimbare și mereu în adaptare. Creierul unui tânăr, în mod particular, este în cea mai importantă fază a dezvoltării sale, formând circuitele autocontrolului care prefigurează tipul de om pentru restul vieții.

Cercetătorul George Barna a condus sondaje care să descopere dacă americanii sunt dependenți de media și de divertisment. El a făcut un sondaj compus din șapte întrebări folosite de Asociația Psihiatrică Americană pentru diagnosticarea dependențelor. Ce s-a descoperit a fost absolut uimitor. S-a aflat astfel că majoritatea americanilor pot fi considerați dependenți de mijloacele media și că aceasta este cea mai serioasă și mai răspândită dependență în America de astăzi.

Alegeți dispozitivul vostru media sau de divertisment preferat. Vă întrebați dacă sunteți sau nu dependenți? Dacă sunteți angajați într-un comportament compulsiv pentru a obține satisfacție pe termen scurt, răspundeți la aceste șapte întrebări ca să vedeți dacă sunteți dependenți.

1. Ai nevoie de îngăduință? Simți nevoia de a avea mai mult pentru a obține aceleași efecte?
2. Ai simptome de sevraj dacă te oprești din utilizarea unui lucru, sau folosești vreodată alte substanțe sau activități ca să previi simptomele respective?
3. Folosești vreodată mai mult decât ai intenționat la început?
4. Ai încercat vreodată să limitezi utilizarea și ai observat că nu poți sau că, după puțin timp, revii la nivelul precedent?
5. Petreci mult timp gândindu-te la un lucru sau la folosirea lui?
6. Ai fost împiedicat vreodată de lucrul în cauză să participi la activitățile utile de care te bucurai înainte?
7. Ai continuat vreodată să utilizezi lucrul acela fără să te gândești la efectele sociale negative sau la consecințele asupra sănătății?

Un om era întins în patul lui cald și confortabil, într-o noapte geroasă de iarnă. Când s-a mai încălzit, a căzut într-un somn adânc. La miezul nopții, vecinul a dat buzna pe ușă și a strigat: „Arde casa! Leși afară!”

Poate fi și ceva bun în auzirea unei vești rele. Recunoașterea faptului că vă răniți mintea și caracterul și că sunteți neajutorați în fața dependenței este dificilă. Însă veștile rele pot să vă salveze viața.

Conexiune istorică

O legătură binecuvântată

Rugăciunea pe care ucenicii au învățat-o de la Hristos are un înțeles mai adânc decât ne dăm seama. Cererea „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” înseamnă mai mult decât o cerere de pâine trecătoare. Nimeni nu ar putea primi pâinea trecătoare dacă nu ar fi fost Cineva care să-Și dea viața pentru lume. Cuvintele „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” se referă nu numai la pâinea trecătoare, ci și la cea spirituală, care îi aduce viața veșnică celui care o primește. Când noi credem și primim cuvântul lui Hristos, noi mâncăm carnea Lui și bem sângele Lui.

Când a fost ispitit de Satana să-Și potolească foamea prin preschimbarea pietrelor în pâini, Hristos a întâmpinat ispita cu cuvintele: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Într-o ocazie, Hristos le-a spus ucenicilor și mulțimii care Îl îmbulzea că ei nu Îl urmau din cauza minunilor pe care le făcea, ci fiindcă mâncaseră pâini și se săturaseră. „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare”, a spus El – nu fiți prea neliniștiți din cauza mâncării temporare – „ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul Omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui. (...) Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer, căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața. «Doamne», I-au zis ei, «dă-ne totdeauna această pâine.»” Cel care le vorbea le dăduse părinților lor mâncarea îngerilor, pe când călătoreau prin deșert. O, dacă ar fi știut ei cine li se adresa, cât de schimbată ar fi fost atitudinea lor față de El!

„Eu sunt Pâinea Vieții”, le-a spus Hristos. „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. (...) Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac, și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. (...) Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. (...) Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el.”

Când un om crede în Hristos ca Salvator personal, el mănâncă pâinea cea de toate zilele, care a fost cumpărată pentru el cu un preț infinit. După cum consumarea hranei întărește trupul fizic, la fel, prin consumarea trupului Fiului lui Dumnezeu, natura spirituală este întărită. Cuvântul lui Dumnezeu este viață pentru toți cei care îl împărtășesc. Cel care are parte de trupul și de sângele lui Hristos este părtaș al naturii divine. El este o ramură a Viței celei vii. Așa cum, în natură, ramura primește seva prin intermediul butucului, și credinciosul își primește viața de la Hristos. Un flux vital, dătător de viață, trece de la Mântuitorul spre el.

Omul a căzut în neascultare, rupându-și viața de cea a lui Dumnezeu. Hristos S-a aplecat spre umanitate pentru ca, prin El, omul să aibă viața veșnică. Sub înfățișare umană, Hristos a ținut piept intențiilor dușmanului. Dar Satana s-a interpus între omul păcătos și sursa vie a puterii, astfel că este imposibil pentru om, în puterea proprie, să-și însușească componenta operantă a naturii divine. Fără conexiunea cu Divinul, omul va perverti fiecare binecuvântare primită și va folosi fiecare dar al harului ca pe o armă împotriva generosului Dătător. Numai dacă ființele umane Îl primesc pe Hristos, Dumnezeu le va binecuvânta. Numai astfel pot fi ele ridicate și puse pe un teren avantajos.

Hristos este la cârma umanității ca Substituit și Garant, pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu înaintea omului și, prin puterea Sa, să creeze un râu de viață spirituală care să curgă spre lume. Soarele Neprihănirii dorește să strălucească în încăperile minții, curățind și ridicând sufletul, astfel ca El să poată locui acolo și să controleze afecțiunile și emoțiile, aducând întreaga ființă în conformitate cu voia Sa.

Când ființa umană primește hrana spirituală zilnică de la Dumnezeu, o legătură binecuvântată se formează între inteligențele de pe pământ și cele din cer. Credinciosul este susținut de viața lui Hristos. El primește continuu binecuvântări din mâna lui Dumnezeu și tot continuu le dă mai departe. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. (...) El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.”

Prin primirea lui Hristos suntem făcuți părtași ai naturii Lui. Noi trăim în El și suntem îmbogățiți din plin cu binecuvântare. Aceasta înseamnă o viață ascunsă cu Hristos

“Când un om crede în Hristos ca Salvator personal, el mănâncă pâinea cea de toate zilele, care a fost cumpărată pentru el cu un preț infinit.”

în Dumnezeu, o viață curățată, înălțată, devotată celor mai mari și mai nobile scopuri. Aceasta este, într-adevăr, viața veșnică. Dumnezeu Însuși tronează în inima oamenilor din poporul Său, care sunt reprezentanții Săi. Acest dar le este oferit tuturor. Evreii doreau să îl facă să devină o binecuvântare națională, păstrându-l doar pentru ei, însă Salvatorul a proclamat adevărul că Pâinea Vieții nu este limitată

la un anumit loc sau timp, națiune sau popor, ci le este accesibilă tuturor. — *The Youth's Instructor*, 13 iulie 1899

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Scrieți în cuvintele voastre care este însemnătatea enunțului următor: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” _____

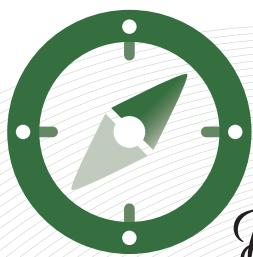
 2. Unii oameni îl urmează pe Isus doar pentru că au primit gratuit hrană. În ce fel s-ar schimba atitudinea lor dacă ar înțelege ideea de la întrebarea nr. 1? _____

 3. Ce înseamnă că Isus este Pâinea Vieții? _____
Ce asemănări există între hrana fizică și cea spirituală? _____

 4. Ce lecții importante putem primi de la vie? _____

 5. Ce se va întâmpla cu cel care nu are o legătură vitală cu Dumnezeu? _____

- Numiți câteva personaje din Biblie care au experimentat lucrul acesta. _____
6. Ce se întâmplă când primim hrană spirituală zilnică de la Dumnezeu? _____

Capitolele credinței

Dumnezeu este de partea noastră (I)

de Barnabas Hope*, misionar AFM în Turcia

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Dintre toate cărțile din lume, în mod cert Biblia este cea mai importantă. Dintre toate cărțile Bibliei, Romani este, fără îndoială, una dintre cele mai bune. Iar din cartea Romani, capitolul opt, în opinia mea, este apogeul.

În capitolul acesta, o frază strălucește ca un giuvaier: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” De ce iubesc atât de mult versetul acesta? Deoarece îmi dă asigurarea că, oricare ar fi nevoia mea, puterea triumfătoare a lui Dumnezeu este gata să mă ajute.

Avusesem o săptămână teribilă, plină de probleme. Familia noastră tocmai se mutase într-un oraș neevangelizat al Turciei, pentru o misiune specială de trei luni. Unii prieteni ne ajutaseră la aranjarea casei, dar lucrurile nu au mers cum am plănuțit. Locuința în care ne mutaserăm era în dezordine și erau necesare câteva zile pentru a face curățenie. Gândacii își făcuseră apariția în toată bucătăria, exasperând-o pe soția mea. În timpul celor trei zile dedicate curățeniei, electricitatea nu a fost disponibilă în clădire. Când problema a fost remediată în cele din urmă, am constatat că, după ce bazinul toaletei era golit, se reumplea cu apă caldă. „Instalația clădirii este așa dintr-o greșală”, ne-a spus proprietarul. „Nu mai putem face nimic.”

Pe lângă irosirea banilor cu apa caldă, au mai apărut câteva probleme importante, incluzând un vecin care se uita la televizor la ora 4 dimineața, cu volumul ridicat. Iar în baie se auzeau sfârâind firele de curent electric. Dar probabil că îngrijorarea cea mai mare ne-o provocau pețele negre de mușegai, care se întindeau rapid pe pereții dormitorului, în ciuda eforturilor noastre de a le înlătura.

Când l-am sunat pe proprietar pentru o altă problemă electrică, a adăugat în treacăt: „Dacă factura electrică vi se pare exagerată, poate fi din cauză că administratorul clădirii umflă cifrele. Este necinstit. Poate mă ajutați să-l demascăm...” Am închis telefonul și mi-am spus: „Trebuie să-mi scot familia din locul acesta!” Dar cum? Și unde ne-am fi putut muta? Aveam nevoie de un apartament

mobilat, pentru trei luni, fără contract. De asemenea, era bine să fi închiriat ceva direct de la un proprietar, deoarece agențiile imobiliare cereau plata pentru încă o lună în avans. De unde să încep căutările? Puteam găsi ceva pe termen scurt? L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute. Vorba unui vers din imnul „Cetate tare-i Dumnezeu”, al lui Martin Luther: „Dar pentru noi luptă Isus...”

În ziua următoare, după orele de școală, i-am scos pe băieți în oraș, cu mașina, și le-am spus să se uite cu atenție după un apartament care să se afle într-un loc plăcut. În acest oraș uriaș nu există case, ci numai apartamente. Apartamentele de închiriat au semne mari, galbene, atârinate la balcon, fiecare având notat și numărul de telefon. Am sunat pentru cinci apartamente, dar niciunul nu era mobilat.

Apoi am găsit un cartier care mi-a plăcut mult deoarece se afla în apropierea unei arii întinse de dune și pini – un loc grozav de plimbare pentru băieți. Am fost dezamăgiți de faptul că acolo nu exista nicio pancartă pe care să scrie: „De închiriat”. Am găsit însă anunțul „De vânzare”.

Sunasem să întreb de sute de apartamente de când mă aflam în Turcia – apartamente pentru studenți misionari, pentru biserica noastră, pentru un birou al editurii noastre și pentru familii. Dar niciodată nu sunasem pentru închirierea unei case care era de vânzare. Am format numărul și, în turcește, i-am explicat grăbit proprietarului că suntem o familie străină care va locui în oraș o perioadă scurtă și că avem nevoie de un apartament mobilat. Nu cumva era interesat să ne închirieze proprietatea?

(Va urma.)

* Pseudonim

© 2013 Adventist Frontier Mission (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

20 ianuarie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Înțelepciunea lui Dumnezeu PENTRU MÂNTUIREA OMULUI

PARTEA 2

SECȚIUNEA I

În lecția anterioară am studiat despre cum dorește Dumnezeu să funcționeze creierul nostru. El a creat mintea noastră ca să ne dea motivație, direcție și plăcere. Prin păcat, Satana a deturnat „direcția”, dintre cele trei amintite, iar consecința a fost că oamenii au devenit motivați de plăcere, făcând orice își doresc.

În câteva pasaje, Biblia descrie soluția acestei probleme. În fiecare loc ni se arată marea bunătate și înțelepciunea lui Dumnezeu. De ce este nevoie de toată înțelepciunea și de puterea infinită a lui Dumnezeu pentru a rezolva problema aceasta? Deoarece a conduce o persoană căutătoare de plăceri spre abandonarea unei astfel de vieți nu este ușor. Iar după ce omul a fost convins să încerce o viață mai bună, lucrurile se complică și mai mult. El descoperă că nu poate face faptele bune pe care ar dori să le facă.

Pavel descrie problema aceasta foarte bine. El vorbește despre oamenii care doresc să facă binele, dar nu reușesc să-l facă. De exemplu, un tânăr de

șaptesprezece ani, care dorește să fie răbdător cu fratele lui mai mic, ar putea folosi cuvintele din Romani 7.

Romani 7:18-20 – „Știi, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.”

Cum a rezolvat Dumnezeu problema aceasta? Ce plan a întocmit Cel Atotputernic pentru a ne

“ Daniel a luat cuvântul și a zis: «Bine-cuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! Ale Lui sunt înțelepciunea și puterea.» ”

— Daniel 2:20

DIN CUPRINS:

B-3

17 | Înțelepciunea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului (2)

21 | O societate cu creierul distrus

22 | Darul nemăsurat al cerului

24 | Dumnezeu este de partea noastră – partea 2

salva din lipsa de interes spiritual și din multe alte slăbiciuni?

O parte a răspunsului este că Dumnezeu i-a dat fiecăruia o conștiință. Chiar și celor mai răi oameni, dacă nu au mers prea departe cu deteriorarea propriei conștiințe, aceasta le amintește că păcatul este păcat, iar cruzimea și hoția sunt lucruri rele. Avem în noi o componentă căreia îi place legea lui Dumnezeu. Ni se spune lucrul acesta într-un verset din Romani 7.

Romani 7:22 – „Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu.”

Într-o carte foarte tare a lui John Bunyan, *The Holy War (Războiul sfânt)*, această parte a minții noastre este reprezentată de un om numit Conștiință, judecătorul orașului. Deși Diabolus (Diavolul) câștigă dreptul de proprietate asupra orașului Sufletuman, nu este în stare să-l condamne la moarte pe Conștiință, nici să-l facă să tacă. Bunyan a ilustrat un aspect important. În timp ce un om vânează plăcerile și trăiește doar clipa prezentă, în timp ce caracterul lui se înrăutățește din zi în zi, în interiorul lui există o voce discretă, care îi sugerează o viață mai bună. Atunci când ignorăm vocea aceea, noi „stingem” Duhul.

Lucrul acesta este foarte periculos, iar Dumnezeu ne avertizează să nu facem așa ceva.

1 Tesaloniceni 5:19 – „Nu stingeți Duhul.”

Când cei răi trăiesc doar pentru ei înșiși, ei nu au pace, deoarece continuă să audă vocea aceea.

Isaia 57:21 – „Cei răi n-au pace», zice Dumnezeuul meu.”

Disconfortul resimțit de cei răi când li se reamintește de căile lor rele nu este totuși suficient pentru a-i salva. Mai sunt și alte elemente esențiale. Dumnezeu echilibrează motivațiile interioare, izvorâte din obișnuință și din pofte, cu o motivație exterioară puternică: dragostea.

Dragostea lui Dumnezeu, arătată la cruce, este o superarmă, cea mai mare piesă de artilerie folosită de El în războiul pentru răscumpărarea omului din lanțurile păcatului. Această dragoste din exterior produce dragoste în interior. Iar dragostea schimbă inima omului care știe bine că nu o merită.

1 Ioan 4:19 – „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Când o persoană vede cât de mult este iubită de Dumnezeu, o dorință nouă și profundă se conturează în mintea ei. Ea tânjește după o viață mai bună și renunță la rău. Dorința aceasta, dacă se transformă în acțiune, devine pocăință. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu este binevoitor cu noi, păcătoșii, iar noi vedem bunătatea Lui, suntem determinați să părăsim păcatul. Bunătatea plină de milă a lui Dumnezeu ne conduce la convertire.

Tit 3:3-5 – „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rățăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.”

Romani 2:4 – „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”

În prima secțiune am prezentat cum se raportează Dumnezeu la cele două aspecte ale problemei pentru a ne salva. Primul aspect vizează lipsa dorinței de a fi salvați.

Am dori mai degrabă să ne distrăm. Al doilea aspect este că suntem prea slabi pentru a duce o viață neprihănită. Dragostea lui Dumnezeu a creat o soluție pentru cele două dificultăți. În primul rând, când vedem dragostea Sa, când avem această „viziune”, apare și dorința de a lăsa păcatul în urmă. Dorim pocăința. Dar ce putem spune despre a doua problemă, cea din Romani 7:18-20, referitoare la omul care vrea să trăiască o viață de creștin și care încearcă să se convertească, dar care descoperă în scurt timp că nu poate, oricât de tare ar încerca?

Cât de recunoscători ar trebui să fim, deoarece și problema aceasta a fost rezolvată de Dumnezeu! Isus L-a trimis pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în lumea noastră ca El să întărească acea porțiune a minții noastre, care dorește să facă binele. Atunci, omul nostru „lăuntric”, care are o atât de slabă influență asupra noastră când suntem răi, este transformat de puterea lui Dumnezeu.

“Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea, care, din cauza îndelungatei practicări, a robii sufletului și trupului, Hristos e în stare și dorește să te elibereze.”

Efesenii 3:14,16 – „... Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru.”

Atunci când Duhul dă vigoare acelei părți din noi care urmărește binele, suntem eliberați de tiparul falimentar al dorinței de a elimina păcatul prin puterea proprie.

Romani 8:2 – „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

Acesta este cel mai minunat lucru! Noi suntem atât de slabi, încât nu vom reuși să facem lucrurile bune pe care dorim să le facem. Dar Dumnezeu ne dă putere să învingem ispita. Istoria vindecării paralizicului de la Betesda de către Isus este un exemplu strălucit despre acest adevăr (Vedeți Ioan 5:1-15.)

„Prin aceeași credință [ca aceea a paralizicului], putem primi și noi vindecare spirituală. Prin păcat, am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate. Prin noi înșine, nu suntem în stare să trăim o viață sfântă, cum nici omul neputincios nu era în

stare să meargă. Mulți își dau seama de starea lor de slăbiciune și doresc acea viață spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu; în zadar ei se luptă să o câștige. În disperare, ei strigă: «O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?» (Romani 7:24). Acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra acelor pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, zicând cu nespusă duioșie și milă: «Vrei să te faci sănătos?» El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești sănătos. Crede cuvântul Lui și el se va împlini. Pune voința ta de partea voinței lui Hristos. Slujește-L și, lucrând după cuvântul Lui, vei primi putere. Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea, care, din cauza îndelungatei practicări, a robii sufletului și trupului, Hristos e în stare și dorește să te elibereze. El va da viața sufletului «mort în greșeli» (Efesenii 2:1). El îl va elibera pe robul prins în slăbiciune de nenorocire și de lanțurile păcatului.” – *Viața lui Isus*, p. 203 (Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Când Dumnezeu ne-a găsit în slăbiciunea și în frământarea noastră, El a făcut cel mai minunat lucru. El știa că păcatul ne descurajează, așa că ne-a insuflat curaj să încercăm o viață de neprihănire. Cum a făcut aceasta? Isus a devenit om, preluând o natură slăbită de rezultatele păcatului, și a trăit o viață sfântă – în ascultare totală de legea lui Dumnezeu. (Vedeți Evrei 2:14-18.)

Romani 8:3 – „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pri-cina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.”

Observați că legea nu ne poate da niciodată curajul pe care ni-l inspiră Isus. Din cauza slăbiciunii noastre, atunci când legea zice: „Să nu poftești”, ea nu ne poate determina să nu poftim. Însă Isus, ca om cu Duhul lui

Dumnezeu în El, a avut succes chiar în privința aceasta. Isus a fost ispitit la fel ca noi, în toate privințele; totuși a trăit o viață neprihănită, dovedind că nu există scuză pentru a continua viața în păcat. Ascultarea Sa ne inspiră să credem în puterea lui Dumnezeu de a ne elibera din păcat. Duhul Sfânt poate trăi în noi, dându-ne putere să facem ceea ce comandă legea. Astfel, viața lui Isus, mai mult decât legea, condamnă păcatul în firea pământească. Pavel pune ideile acestea împreună într-un frumos paragraf.

Romani 8:2-4 – „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului.”

Pavel arată cât de important este pentru mântuirea noastră să avem un Mântuitor care a fost ispitit la fel ca noi și care ne înțelege slăbiciunile. Atunci când avem certitudinea că Salvatorul nostru știe cum ne simțim în firea umană slabă, putem îndrăzni să credem că

Dumnezeu ne va da ajutorul dorit la nevoie. Suntem încurajați să îndrăznim să cerem ajutorul acesta.

Evrei 4:14-16 – „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”

Înțelepciunea și puterea minunată a lui Dumnezeu găsesc moduri de a învinge descurajarea, lipsa de interes, slăbiciunea și vinovăția noastră. Nu este nimic mai minunat decât aceasta.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Citiți Romani 7:18-20. Faceți o listă cu câteva ocazii în care ați avut parte de această experiență frustrantă. ____
2. Cum poate o persoană să „stingă Duhul”? _____
Pentru un studiu mai aprofundat, citiți *Viața lui Isus*, paginile 716–722.
3. Citiți din *Viața lui Isus*, de la pagina 645, paragraful care începe cu cuvintele: „Înainte de Paște...”. De ce dragostea a fost cea mai bună și mai plină de putere opțiune pe care Isus a avut-o la dispoziție pentru a schimba inima lui Iuda? _____
4. Citiți Faptele apostolilor, paginile 539–567. Descrieți schimbările petrecute în caracterul lui Ioan atunci când s-a supus iubirii eficiente și transformatoare a lui Hristos. _____

Secțiunea II

5. Bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. Dar Dumnezeu este mereu bun, iar oamenii, în general, nu se pocăiesc. Ce idei despre mărturisire poți aduna din expresia „s-a arătat”, folosită în Tit 3:3-5? _____

Secțiunea III

6. Citiți Romani 7:18–8:14. Oare suntem nevoiți să experimentăm în mod repetat căderea în lupta noastră cu păcatul? ____
Cum putem obține victoria asupra păcatului? _____
7. Cum poate Dumnezeu să rezolve problema descurajării noastre spirituale? Evrei 2:14-18 _____
Cum sunteți încurajați de lucrul acesta? _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

O societate cu creierul distrus

De ce pare că societatea noastră este lipsită de control? Frică, stres, poftă, îngrijorare, îmbuibare, anxietate, furie, agresiune, iritabilitate, nesiguranță – lucrurile acestea par să ne domine viața. Și ne trezim că ne este greu să ne folosim corect rațiunea, judecata sănătoasă și autocontrolul. Găsim că este dificil să-i punem pe alții mai presus de noi înșine și să umblăm cu Hristos, maturi din punct de vedere spiritual și moral.

Toate acestea pot fi explicate prin studierea a două arii ale creierului: lobul frontal și sistemul limbic. Toate capacitățile bune (rațiunea, conștiința, autocontrolul, empatia, altruismul, spiritualitatea, moralitatea) sunt funcțiile creierului *frontal*. Toate emoțiile și impulsurile care par să arate cele mai bune însușiri ale noastre au loc în sistemul *limbic* al creierului nostru.

Mai simplu spus, modul de a obține victoria în viața noastră spirituală este să dezvoltăm un lob frontal puternic, în stare să calmeze și să strunească sistemul limbic.

Există multe căi prin care să îmbunătățim lobul frontal: somn suficient, exercițiu fizic, dietă bună și alegerea celor mai sănătoase șabloane de gândire, ca să numim doar câteva. Dar cel mai mare ucigaș al lobului frontal este ceva cu totul diferit, care, în același timp, pune la lucru sistemul limbic. Care este acesta? Divertismul media.

Indiferent dacă este vorba despre divertisment televizat, jocuri video sau genuri muzicale la modă, aceste instrumente ale media închid în mod literal funcția lobului frontal și pun la treabă circuitele sistemului limbic. Nu ne surprinde faptul că aria creierului pe care o folosim se fortifică, pe când cea nefolosită se vâlguește și devine slabă.

Cercetările recente au demonstrat în mod clar că jocurile video pline de violență, folosite chiar și numai timp de zece ore pe săptămână, vor avea ca rezultat slăbirea funcției creierului prefrontal. Dacă lobul frontal este afectat după numai o săptămână, imaginați-vă ce înseamnă pentru această parte importantă a creierului folosirea jocului oră după oră, lună după lună, an după an. Nu este o exagerare dacă spunem că societatea noastră este pur și simplu o societate cu creierul distrus.

Într-un alt studiu s-a observat o corelație interesantă între Statele Unite și Canada, căci ambele au avut parte de o dublare a ratei criminalității în aceeași perioadă, cu câteva decade în urmă. Unica explicație pe care cercetările au găsit-o a fost că televiziunea a apărut în ambele societăți cam în același timp.

Oare să fie chiar așa? Ar fi putut televiziunea de la jumătatea secolului trecut să dubleze rata criminalității? Imposibil, ar fi putut gândi cercetătorii. Însă nu s-a găsit corelarea cu alți factori.

Așa că cercetătorii au anticipat că și Africa de Sud, unde televiziunea a apărut mai târziu, va experimenta o creștere a ratei criminalității, la fel ca Statele Unite și Canada. Previziunea s-a dovedit adevărată: frecvența infracțiunilor s-a dublat după introducerea televiziunii în Africa de Sud. Concluzia de netăgăduit a fost că televiziunea a fost cauza violenței crescute în toate cele trei societăți.

Lucrul acesta a fost greu de crezut atunci, dar explică foarte simplu cum stau lucrurile, având în vedere ceea ce știm astăzi despre creier. Vedem o societate de indivizi care stau în fața televizorului, folosindu-și circuitele sistemului limbic și închizând circuitele lobului frontal. Acest antrenament al creierului reduce în mod inevitabil autocontrolul și crește comportamentul impulsiv și agresiv, ducând la creșterea violenței.

Dar există și niște vești bune. Cercetările recente arată că, dacă petreceți 12 minute pe zi contemplând dragostea lui Dumnezeu, veți experimenta o creștere și o întărire în lobul vostru frontal a circuitelor altruismului/empatiei.

Mântuirea, așa cum este definită în Romani 12:2, este procesul de transformare și reînnoire a minții, realizat de către Dumnezeu. Din păcate, în general, noi, oamenii, ne degradăm mintea în loc să o reînnoim. Pentru a simplifica: cu cât consumăm mai mult divertisment media, cu atât ne deteriorăm caracterele.

Dacă doriți victoria asupra fricii, stresului, poftelor, îngrijorării, anxietății, agresivității, iritabilității, îmbuibării, nesiguranței sau asupra altor emoții și impulsuri și dacă doriți mai mult autocontrol, spiritualitate, moralitate, putere de raționament, altruism și empatie, atunci *știința* spune că primul lucru de făcut este să oprim mijloacele de divertisment media și, în schimb, să Îl contemplăm pe Dumnezeu dragostei în fiecare zi.

Conexiune istorică

Darul nemăsurat al cerului

Lauda pe care Hristos i-a adresat-o Mariei, după condamnarea rostită de ucenici, a fost de o mare valoare pentru ea. Hristos a apreciat darul, ca o expresie a dragostei Mariei, iar inima ei s-a umplut de pace și de fericire.

Ucenicii nu își însușiseră lecția dată de Scripturi în legătură cu credința care lucrează prin dragoste și care purifică sufletul; purtarea Mariei era lecția de care ei aveau nevoie și anume că exprimarea unei aprecieri fățișe pentru Domnul lor ar fi pe deplin acceptată de El.

El a făcut totul pentru ei. Ei nu realizau că, în curând, vor fi lipsiți de prezența Lui și că nu-I vor mai putea arăta vreun semn al aprecierii și dragostei lor. Această dragoste a lui Hristos, separat de curțile cerului, trăind viața umanității, nu a fost niciodată înțeleasă de ucenici așa cum ar fi

trebit. El a fost întristat adesea pentru că ei nu l-au dat ceea ce El ar fi trebuit să primească de la ei. El știa că dacă ei ar fi fost sub influența îngerilor cerești care erau cu El, ei ar fi fost de asemenea influențați

cu zel și devoțiune adevărată și cu o consacrare deplină în ascultare de călăuzirea și voința lui Dumnezeu. Ei ar fi considerat că niciun dar nu este suficient de valoros pentru a demonstra afecțiunea spirituală a inimilor lor. Această cunoaștere ulterioară i-a ajutat să realizeze cât de multe lucruri ar fi putut face pentru Isus în timp ce El se afla cu ei și se puteau bucura de sfaturile Sale, expresii ale dragostei și recunoștinței purtate în inimile lor.

Acceași lipsă este evidentă în lumea noastră, astăzi. Doar puțini sunt cei care apreciază tot ceea ce Hristos face pentru ei. Dacă ar face-o, dragostea cea mare și frumoasă a Mariei ar fi exprimată – ungerea ar fi de bunăvoie acordată și nu ar fi considerată o risipă.

Isus a apreciat darul Mariei ca pe o mărturie a dragostei ei pentru Maestrul care a lucrat mereu în favoarea

altora, făcând bine celui sărac și spunând cuvinte de mângâiere celui oprimat. Aceia care au surprins exemplul dragostei care există în inima fiecăruia care face parte din familia celor răscumparați vor intra în bucuria Domnului lor. Spiritul păcii și al bucuriei veșnice va umple inimile acelora care apreciază Darul ceresc. Hristos, Răscumparatorul lumii, umple inimile cu dragoste. Prin credință, ei sunt făcuți una cu Hristos, și inimile lor sunt atrase către El. Ei trăiesc în Hristos, și Hristos trăiește în ei. Nimic nu este prea scump pentru a-l dăruia Lui. Niciun act

de renunțare de sine, de sacrificiu de sine nu este prea mare pentru a fi făcut față de El.

Cuvintele spuse cu atâta indignare: „Ce rost are risipa aceasta?” i-au adus în minte lui Hristos, în mod viu, sacrificiul cel

mai mare care urma să fie făcut vreodată – care nu poate fi depășit de nimic altceva – darul de Sine, săvârșit pentru ispășirea păcatelor unei lumi pierdute. Întreaga Sa viață a fost una de renunțare de Sine și de sacrificiu de Sine. Descriindu-Și misiunea Sa în Galileea, El a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Domnul a arătat o așa de mare generozitate familiei Sale umane, încât nu se putea spune că ar fi putut face ceva mai mult. Această dragoste nu suferă comparație. Ea nu se dă înapoi de la nimic. Dându-ne pe unicul Său Fiu, nu ne va da împreună cu El toate lucrurile?

“Domnul a arătat o așa de mare generozitate familiei Sale umane, încât nu se putea spune că ar fi putut face ceva mai mult.”

Dacă ar fi să judecăm din punct de vedere omenesc, un astfel de sacrificiu a fost nesăbuit; și atunci se pune întrebarea: „De ce Domnul demonstrează atâtă risipă, o asemenea extravaganță printr-o mulțime de daruri?” Sigur, ființele cerești privesc cu uimire la familia umană care se agață de zdrențele proprii neprihăniri și refuză să fie îmbrăcată cu haina neprihănirii lui Hristos – refuzând să fie ridicată și îmbogățită cu dragostea fără de margini exprimată de Hristos. La fel de bine s-ar putea întreba: „De ce atâtă risipă?”

Presupusa extravaganță a Mariei este o ilustrare a metodei lui Dumnezeu în planul mântuirii; harul și natura, legate între ele, manifestă plinătatea înnobilitoare a sursei din care izvorăsc. Pentru rațiunea umană, întregul plan al mântuirii este o risipă de har. Lepădarea de sine și sacrificiul din toată inima le putem vedea pretutindeni. Dar ele sunt date ca să împlinească restaurarea chipului moral al lui Dumnezeu în om.

Ispășirea pentru lumea pierdută trebuia să fie deplină, din belșug și completă. Jertfa lui Hristos a fost peste măsură de abundentă și a fost de ajuns pentru orice suflet pe care Dumnezeu l-a creat. Nu putea fi limitată și nici măsurată, astfel ca să fie dovedită suficientă pentru cei care au acceptat marele dar. Nu toți oamenii vor fi mântuiți; totuși, chiar dacă nu ajunge la toți cei pentru care a fost întocmit, planul mântuirii nu este o risipă. El trebuia să fie îndeajuns și din abundență.

Prin spargerea vasului de alabastru, când toată camera a fost umplută cu parfumul lui, avem reprezentarea sacrificiului lui Hristos, care urma să umple întreaga lume cu parfumul dragostei infinite. Această acțiune a Mariei nu este niciodată în pericol să-și piardă parfumul. Această acțiune pe care ucenicii au numit-o „risipă” s-a repetat de atunci de mii de ori în inimile bănuitoare ale altora și descrie istoria dragostei nemărginite a lui Dumnezeu pentru neamul căzut. — *The Youth's Instructor*, 19 iulie 1900

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Care a fost lecția de care ucenicii aveau nevoie? _____
2. Cum putem arăta mai mult aprecierea noastră pentru Isus (Matei 25:40)? Gândiți-vă la câteva lucruri specifice și îndepliniți-le în cursul acestei săptămâni. _____

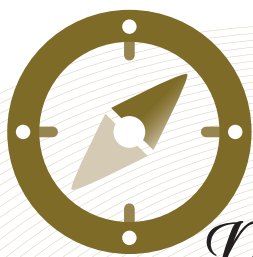
3. „Nimic nu este prea scump pentru a-l dăru” lui Isus. Care sunt unele dintre lucrurile pe care, adeseori, oamenii le consideră prea scumpe pentru a le dăru? _____

- Pentru voi există ceva prea scump pentru a-l dăru lui Isus? _____
4. Ce a gândit Isus atunci când ucenicii au spus: „Ce rost are risipa aceasta?” _____

5. Cât de generos este Dumnezeu cu familia Sa umană? _____
6. Din punct de vedere omenesc, cum am considera sacrificiul lui Isus? _____

7. De ce Dumnezeu exercită atât de multă lepădare de Sine și sacrificiu de Sine în planul mântuirii? _____

8. În ce mod darul Mariei ilustrează jertfa lui Hristos? _____

Capitolele credinței

Dumnezeu este de partea noastră (II)

de Barnabas Hope*, misionar AFM în Turcia

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Când am sunat pentru apartamentul de vânzare, am sperat că proprietarul poate să mi-l închirieze pentru trei luni. Proprietarul a spus că apartamentul este mobilat și nu este în folosință.

— Nu m-am gândit să-l închiriez cuiva deoarece am niște rude care vor veni peste trei luni și îl vor folosi.

Trei luni? O, dar este chiar perioada pentru care noi avem nevoie! I-am spus că am dori să vedem apartamentul, iar el a fost de acord. M-am grăbit să merg acasă, să-mi informez soția. O oră mai târziu eram pe drum să-l întâlnim pe proprietarul turc și pe soția lui, originară din Norvegia. Apartamentul era spațios, curat și bine mobilat. Proprietarul m-a întrebat cu ce mă ocup. De obicei nu dau un răspuns direct la genul acesta de întrebare, nu până când nu cunosc puțin persoana. Dar, de data aceasta, am spus:

— Sunt predicator.

El a fost mirat și, după ce a cugetat puțin, m-a surprins:

— Fratele soției mele este ceea ce se cheamă *pastor*...

Ați auzit vreodată de așa ceva?

Apoi a adăugat rostind rar:

— El este *ad-ven-tist*. Ați auzit de ei?

De opt ani, de când eram aici, nu mai întâlnisem un musulman turc care să știe măcar cine sunt adventiștii. Am zâmbit larg și i-am povestit despre noi. Imediat am devenit prieteni. Am râs împreună, ca și cum lumea devenise brusc foarte mică. Soția lui, care fusese departe de biserică mulți ani, ne-a spus că sora ei adventistă o vizita chiar atunci, venită din Norvegia, așa că am mers imediat s-o vizităm în casa lor. Cu câțiva ani înainte, predicam la o întâlnire în corturi în Norvegia. Curând, am constatat că aveam prieteni comuni și că, acum, cercul cunoașterii era complet. Am aflat că sora respectivă se recuperase după un cancer și am făcut o rugăciune specială pentru ea în sufrageria lor, în timp ne țineam cu toții de mâini. A fost un moment emoționant.

Pe când plecam, proprietarul apartamentului ne-a spus:

— Știți, pusesem semnul „De vânzare” cu cincisprezece minute înainte să sunați.

Cincisprezece minute! Dumnezeu este cu noi! Atent la detalii ca un făuritor de hărți și devotat ca o mamă, Dumnezeu caută binele nostru cu perseverență. Ce Dumnezeu minunat servim! El aranjează lucrurile cu atâta grijă. Romani 8:31 ne așază în senină

siguranță: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Romani 8:32 explică până unde se întinde dorința lui Dumnezeu de a ne ajuta: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Ce bucurie să mă găsesc încadrat de grija omnipotentă. Nu e o lucrare a șansei, ci a unei griji iubitoare. Dumnezeu ne-a pus în legătură cu familia aceasta pentru binele nostru sau pentru al lor? A permis El dificultățile din prima săptămână ca pe ceva pregătitor, ca apoi să-I aducem mai multă glorie la revelarea providenței Sale? Să ne fi pus în primul apartament, cel oribil, pentru vreun scop necunoscut? Căile Lui sunt dincolo de priceperea noastră. Totuși știm că: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8:29)

Atunci când Dumnezeu plănuiește, El plănuiește astfel ca să-l înlăture pe vrăjmașul nostru. Când greutățile vieții par prea greu de dus, priviți la Dumnezeu care stă pe tronul Său. El stă acolo pentru noi! Când pare că toate tunurile iadului îți spulberă zilele, meditează la aceasta: Dumnezeu este de partea ta. Poate că ești chiar la 15 minute distanță de momentul în care vei realiza că te afli în mijlocul unui miracol, care a fost prezent tot timpul acolo.

(Sfârșit)

* Pseudonim

CONTRA CURENTULUI

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

27 ianuarie

Înțelepciunea lui Dumnezeu PENTRU MÂNTUIREA OMULUI **PARTEA 3**

Text de memorat | 2 Petru 3:9

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

SECȚIUNEA I

Pe cruce, Isus a suferit moartea pe care noi o meritam. Când Adam și Eva au păcătuit, ei meritau să sufere imediat moartea eternă. Dar Isus S-a oferit să preia pedeapsa și le-a dat o a doua șansă. Moartea Sa a cumpărat un timp de probă pentru ei și pentru noi toți.

Isus a rezolvat și problema apatiei și a lipsei noastre de interes spiritual prin demonstrarea profunzimii dragostei Sale, preluând vina și suferința cuvenite nouă. Când noi vedem dragostea Sa, suntem mișcați să ne îndepărtăm de păcat. Descurajarea în ceea ce privește trecutul și slăbiciunile noastre poate fi înlăturată prin analiza vieții victorioase a lui Isus, care, deși om la fel ca noi, nu a păcătuit niciodată.

Evrei 12:3 – „Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor (...) pentru ca nu cumva să

vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.”

Slăbiciunea noastră se transformă în putere atunci când este combinată cu puterea Duhului Sfânt. Ce motiv grozav să ne bucurăm!

2 Corinteni 12:9 – „Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.”

“ Lucrarea mântuirii este tema asupra căreia îngerii doresc să privească, s-o cunoască; ea va constitui știința și cântul celor mântuiți de-a lungul veacurilor nesfârșite. Nu este oare vrednic să cugetăm profund la ea și să o studiem acum cu multă luare aminte? ”
– *Calea către Hristos*, p. 88

DIN CUPRINS:

B-4

25 | Înțelepciunea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului (3)

29 | De la desensibilizat la resensibilizat

30 | Salvatorul nostru iubitor

32 | Este și pentru voi!

Ce alte obstacole mai stau în calea mântuirii noastre? Unul dintre ele este ereditatea. Păcatele și slăbiciunea părinților noștri și chiar ale bunicilor devin parte din noi atunci când ne naștem. Dacă mama ta a fost căsătorită de câteva ori, ești conștient că ai moștenit probabil cam aceleași slăbiciuni care te pot duce la aceleași greșeli în viață. Dacă tatăl tău are izbucniri de temperament, probabil vei fi șocat și dezamăgit să te pomenesci luptând cu un temperament rău, ca al lui.

Când Avraam a mințit de două ori în privința soției sale, spunând o jumătate de adevăr, probabil nu s-a gândit că fiul său va face aceeași greșală (vedeți Geneza 12:19; 20:2-12; 26:7-9). Când David a ignorat sfatul lui Dumnezeu de a nu lua mai mult de o soție, nu și-a imaginat cât de adânc va cădea fiul său Solomon în același păcat. Ce a făcut Dumnezeu în înțelepciunea Sa infinită ca să ajute la învingerea acestor slăbiciuni moștenite?

„Dumnezeu ne-a dat puterea de a alege liber; ne-o putem exercita, căci este a noastră. Noi nu ne putem schimba inimile, nu ne putem controla gândurile, pornirile, afecțiunile. Nu ne putem face pe noi înșine curați, potriviți pentru serviciul lui Dumnezeu. Dar putem alege să-I slujim lui Dumnezeu, Îi putem da voința noastră; atunci va

lucra în noi voința și înfăptuirea după bunul Său plac. Astfel, întreaga noastră fire va fi adusă sub controlul lui Hristos.

Prin corecta exercitare a voinței, poate fi făcută o schimbare totală în viață. Pre-dându-ne voința în mâinile lui Hristos, ne aliem cu puterea divină. Primim tărie de sus pentru a ne păstra statornici. O viață curată și nobilă, o viață de biruință asupra apetitului și lascivității este posibilă pentru oricine își va uni voința slabă și șovăitoare a omului cu voința atotputernică și neclintită a lui Dumnezeu.” – *Divina vindecare*, p. 176

Ce minunat este să știm că nu suntem condamnați să facem aceleași greșeli ca părinții noștri!

Poate că nu v-ați gândit cât de greu este să salvezi o persoană care a fost coruptă de păcat. Satana a gândit că lucrul acesta este imposibil și nu a bănuț că Dumnezeu Se va umili pe Sine și Își va sacrifica pacea proprie pentru a salva un neam rebel.

Dar Dumnezeu a făcut sacrificiul acesta. El a suferit o mare durere și a riscat o pierdere uriașă. A rezolvat toate problemele legate de salvarea noastră. Noi încă mai avem de învățat despre lucrurile acestea. (Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Îngerii sfinți au privit cum Dumnezeu a creat lumea. Ei au fost martorii minunățiilor precum pasărea-țesător și urșii grizzly. Dar nimic din ceea ce au văzut atunci nu le-a descoperit atât de multă înțelepciune și iubire ca planul mântuirii. Ei au fost uimiți de modul în care Dumnezeu salvează omul. Iar când sunt martorii a ceea ce Dumnezeu face cu poporul bisericii Lui, ei se minunează de asemenea.

Efeseni 3:10 – „... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.”

“O astfel de iubire, ca aceea manifestată în darul iubitului Fiul al lui Dumnezeu, i-a uimit pe sfinții îngeri.”

— *Mărturii*, vol. 2, p. 200

Dar noi? Suntem noi smeriți de faptul că Dumnezeu universului ne observă? Că se îngrijește foarte mult de noi? Că este atât de răbdător cu noi? Ar trebui să fim.

Ideea că Dumnezeu este răbdător ne aduce la o altă complicație privind salvarea omului atins de păcat. Problema este că noi suntem din ce în ce mai slabi de la o generație la alta. Lucrarea salvării oamenilor trebuie să fie dusă la bun sfârșit înainte ca rasa umană să se autodistrugă.

Dar cum poate ziua mântuirii să vină fără ca mulți să fie lipsiți de șansa lor de a-L cunoaște pe Domnul Isus? Dacă ziua aceea ar veni azi, miliarde de oameni ar fi pierduți fără să fi auzit de splendoarea caracterului

lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu acceptă să mai aștepte. El nu este comod și nici nu întârzie. Aparenta întârziere rezultă din dorința Lui de a salva pe oricine.

2 Petru 3:9 – „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

Petru ne întreabă apoi un lucru important. Deoarece ziua Domnului va veni curând, ce fel de oameni ar trebui să fim noi și ce ar trebui să facem?

2 Petru 3:11,12 – „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu?”

Deci, cum putem să grăbim noi venirea lui Isus?

„Să ducem Evanghelia lumii. Stă în puterea noastră să grăbim revenirea zilei lui Dumnezeu. Dacă biserica lui Hristos și-ar face lucrarea încredințată ei de Domnul, lumea întreagă ar fi

avertizată înainte de ziua aceea și Domnul Isus ar veni pe pământ cu mare putere și glorie.” –

The Review and Herald, 13 noiembrie 1913

Dar nu putem dăruia Evanghelia lumii dacă nu am cunoscut-o noi mai întâi. De aceea, Petru ne spune să trăim vieți sfinte și duhovnicești. Amintiți-vă că frumusețea iubirii divine produce schimbarea în om. Ce se va întâmpla cu cei din jurul nostru când vor vedea caracterul Său iubitor în noi? Vor fi schimbați și ei, dacă vor permite să se întâmple lucrul acesta.

Mărturia în favoarea altora joacă un rol important în propria mântuire. Împărtășind Evanghelia altora, noi devenim mai asemănători cu Isus.

Proverbele 11:25 – „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.”

Deci, un lucru esențial în complexa problemă a mântuirii este participarea noastră. În timp ce-i slujim pe alții, ne mântuim pe noi înșine. Este o lecție pe care nu trebuie să o uităm.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Profeția oglindește dezvoltarea finală a caracterului lui Dumnezeu prin poporul Său credincios, la fel ca un ocean care acoperă locurile adânci sau ca o lumină care inundă pământul. Toată lumea va privi iubirea glorioasă și dreaptă a lui Dumnezeu.

Habacuc 2:14 – „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă.”

Apocalipsa spune că lucrarea aceasta se va face atunci când poporul lui Dumnezeu va da ultimul mesaj de avertizare către lume. Poporul lui Dumnezeu este reprezentat de un înger puternic, care coboară din ceruri pe pământ ca să dea avertizarea. Și, în timp ce o dă, lumea vede caracterul slavei lui Dumnezeu demonstrat în viața noastră.

Apocalipsa 18:1 – „După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.”

Când omul a păcătuit, înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu a fost pusă la supremă încercare. Păcatul a nenorocit atât de mult perechea creată, încât îngerii loiali nu au putut întrevedea cum va fi remediată situația.

Păcatul a corupt natura umană. Rațiunea a fost detronată, iar pofta a preluat controlul. Păcatul a adus aversiune pentru căile divine. Păcatul a anihilat motivația de a face binele. Și chiar dacă omul ar fi putut fi

determinat să-și dorească să facă binele, păcatul l-a lipsit de puterea de a fi ascultător. Păcatul a adus o povară de vinovăție, care provoacă moartea. Păcatul a slăbit puterile mintale și morale atât de mult, încât omul nu mai realizează cât de mizerabil și de neajutorat este.

Însă Dumnezeu este îndeajuns de înțelept și iubitor și face lucruri mărețe pentru a ne salva. Dezvăluirea înțelepciunii Sale este prezentă în viața sfântă și în sacrificiul lui Isus.

Nu am terminat studierea mării înțelepciuni a lui Dumnezeu pentru salvarea omului. Tot ceea ce experimentăm – farmecul muzicii sacre, muștrarea unui frate credincios, istoriile și profețiile biblice și lucrurile care se întâmplă în jurul nostru – sunt crâmpie ale geniului dumnezeiesc. Și, desigur, există mult mai mult de spus despre înțelepciunea lui Dumnezeu, lucruri pe care Biblia nu ni le dezvăluie. Așteptăm cu dor eternitatea pentru a studia adâncimile înțelepciunii lui Dumnezeu.

Ajungem acum la ultimul punct al planului de mântuire. Isus, Mesia, este Înțelepciunea lui Dumnezeu. Când predicăm despre Isus, cei care aud și cred

sunt schimbați. Predicarea lui Isus este descoperirea puterii lui Dumnezeu și a înțelepciunii Sale.

1 Corinteni 1:21,23,24 – „Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. (...) Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care (...) este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.”

Am avea nevoie astăzi de mai multă predicare de felul acesta.

„Isus nu este predicat prea mult de la amvoane astăzi. Orice și oricine, însă nu Hristos, pentru simplul motiv că predicatorul nu Îl cunoaște pe Hristos. Unii au făcut o practică din a studia diferiți autori și consideră că lucrul acesta le va sluji mult pentru a le înfrumuseța discursul. Se fletează că au construit un discurs inteligent și poate chiar așa este; dar turma nu este

hrănită cu pâinea vieții; este dincolo de puterea ei de pricepere. Ceea ce lumea și bisericile au nevoie astăzi este predicarea despre sângele lui Hristos și puterea lui de ispășire, învățătura despre ce constituie păcat și nevoia de spiritul lui Hristos, care să se întrepătrundă cu viața lor zilnică. Ceea ce lumea are nevoie astăzi este să știe ce să facă pentru a fi mântuită. Sunt oferite multe discursuri plăcute, care îi aduc un succes important vorbitorului, dar care nu sunt astfel apreciate de Cel ce cântărește gândurile și motivațiile omenesci, care nu privește la aparența exterioară, ci la inimă, și care cântărește în balanța Sanctuarului asemenea cuvântări ca fiind prea ușoare. Singurul element care ar aduce realul succes lipsește: Isus, Lumina lumii.
– *The Review and Herald*, 22 februarie 1887

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Pavel a spus că era bucuros chiar și în slăbiciunile lui. De ce? _____
2. Ce caracteristici defectuoase ați moștenit de la părinții și de la bunicii voștri? _____

Cum puteți birui păcatele acestea? _____

Secțiunea II

3. Atunci când îngerii doresc să vadă o demonstrație de înțelepciune dumnezeiască, unde privesc?
Văd ei o demonstrație de înțelepciune dumnezeiască când privesc la voi? _____
4. De ce Isus întârzie să vină? _____
5. Ce puteți face pentru a grăbi revenirea lui Isus? _____

Secțiunea III

6. Cum va fi văzut caracterul slavei lui Dumnezeu pe tot pământul? _____
7. De ce Hristos nu este predicat suficient de la amvoane astăzi? _____
Poate că nu predicați de la amvon, dar cum ați putea aplica principiul acesta la nivelul mărturisirii voastre? _____
8. Ce aspecte ale înțelepciunii lui Dumnezeu le considerați cele mai inspiratoare sau mai încurajatoare pentru voi? _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

De la desensibilizat la resensibilizat

Afost prinsă o maimuță, i-au conectat creierul la un monitor și s-a început înregistrarea activității sale cerebrale în timp ce mânca alune. În timpul pauzei, când maimuța încă era conectată la fire, unul dintre cercetători a început să mănânce niște alune. Iar maimuța îl privea cum mânca alunele acelea.

„Am o bănuială”, a spus cercetătorul. „Aduceți rezultatele monitorizării creierului maimuței în timp ce mânca alune.” Au comparat cele două monitorizări și au descoperit că sunt identice.

Creierul maimuței înregistrat în timp ce mânca alune arăta exact la fel ca atunci când maimuța privea pe altcineva mâncând alune.

Cercetătorii au sărit în picioare, copleșiți. Făcuseră una dintre cele mai revoluționare descoperiri ale timpurilor moderne. Ei au aflat că ceea ce vedem cu ochii noștri este interpretat de creierul nostru nu doar ca un lucru privit, ci, *de fapt*, ca și cum ar fi fost *făcut*.

Copilul american obișnuit vede peste 200 000 de acte de violență și 79 500 de scene de natură sexuală la televizor până la vârsta de 18 ani. Înțelegem de aici că inclusiv filmele și seriile în aparență nevinovate pot influența negativ mintea și caracterul nostru. Iar dacă ne gândim la numărul de scene imorale pe care ni le introducem în minte, ne înfricoșăm. Gândiți-vă la cele 279 500 de scene de imoralitate și violență pe care le-am vizionat – de fapt nu au fost doar văzute, ci și trăite într-un mod real, din punct de vedere neurologic. Ne vor ajuta scenele acelea să umblăm cu Hristos?

Totuși, noi toți am crescut cu așa ceva. Unii dintre membrii comunității noastre religioase, pe care îi respectăm, nu par să aibă vreo problemă cu vizionarea de puțin divertisment. Iar cei care predică împotriva lui par morocănoși și legalști. La urma urmei, nu-i mare lucru, nu?

Să-I permitem lui Dumnezeu să răspundă la întrebarea aceasta. Nu mie, nici ție, nici părinților sau pastorilor. Nimănui altcuiva decât lui Dumnezeu.

În 1 Ioan 2:15 este scris: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Dacă noi ne distrăm cu divertismentul lumesc și suntem atrași de el, iubindu-l, demonstrăm că, de fapt, nu Îl iubim pe Dumnezeu.

Aceste cuvinte tari au fost un semnal de trezire la un moment dat al vieții mele. Eram ca orice om al zi-

lelor noastre, imersat în media. Dar m-am lovit de un gând provocator din Isaia. El spune: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” Iar răspunsul dat e următorul: „Cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul” (Isaia 33:15). Cu alte cuvinte, răul care intră pe calea auzului și a văzului îi vor poziționa pe oameni atât de departe de armonia lui Dumnezeu, încât ei vor fi mistuiți și consumați de prezența Sa, în loc să fie glorificați.

Dacă nu simțim repulsie pentru imoralitatea expusă de divertismentul media de astăzi, trebuie să ne oprim și să ne întrebăm cum de am devenit atât de lipsiți de sensibilitate.

Odată, un tânăr a părăsit comunitatea Amish și a văzut primul film din viața lui. Era un film western vechi și chiar „nevinovat” după standardele de azi. După ce a văzut pe cineva împușcat în film, s-a albit la față, a ieșit afară și a vomitat. Când am auzit întâmplarea, mi s-a părut un lucru ciudat. Dar, într-adevăr, comunitatea Amish trăiește, în general, în armonie cu cerințele lui Dumnezeu; ei nu cresc cu televizorul. Așa că reacția tânărului a fost una normală la vederea violenței.

Noi, pe de altă parte, suntem desensibilizați de media și nu reacționăm la acest tip de violență. Noi suntem ciudații. Suntem ca broasca imaginată care, plutind într-o oală încălzită pe foc, ajunge să fiarbă fără să reacționeze. Pe de altă parte, tânărul Amish a reacționat conform cu realitatea. El a sărit afară dezgustat.

Fie ca rugăciunea noastră să fie ca a psalmistului: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte, înviează-mă în calea Ta!” (Psalmii 119:37). Să ne îndreptăm ochii spre Isus, astfel ca lucrurile din lume să-și piardă puterea de atracție.

Vreau să iubesc lucrurile cerești și să le urăsc pe cele lumești, pentru că, dacă iubesc lucrurile din lumea aceasta, voi urî traiul ceresc.

Conexiune istorică

Salvatorul nostru iubitor

Motivul pentru care atât de mulți ucenici declarați ai lui Hristos cad în ispite grele este că nu se cunosc pe ei înșiși. Aici, Petru a fost învins total de dușman. Dacă am putea înțelege propria noastră slăbiciune, am vedea cât de mult avem de făcut prin umilirea inimii noastre sub mâna tare a lui Dumnezeu. Prinzându-ne sufletele neajutorate de Hristos, vom suplini ignoranța noastră cu înțelepciunea Sa, slăbiciunea noastră cu tăria Sa, fragilitatea noastră cu puterea Sa veșnică.

Petru a căzut deoarece nu și-a cunoscut slăbiciunea. Se credea puternic... Dacă Petru ar fi umblat în umilință cu Dumnezeu, ascunzându-se în Hristos, dacă ar fi căutat cu tot dinadinsul ajutor de sus, dacă ar fi fost mai puțin încrezător în sine, dacă ar fi primit instrucțiunile Domnului și dacă le-ar fi pus în practică, el ar fi vegheat în rugăciune, antrenând mântuirea sa cu frică și cutremur. Dacă s-ar fi examinat mai atent, Domnul i-ar fi dat ajutor divin și nu ar mai fi fost nevoie de cernerea lui Satana.

Inamicul nu-l poate birui pe cel ce ascultă cu umilință de Hristos, pe cel ce pășește cu rugăciune înaintea Domnului. Hristos Se interpune ca un adăpost, ca un refugiu apărat de asalturile celui rău. Este dată făgăduința: „Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.” Petru nu a fost înțelept cu privire la defectele sale de caracter. El nu și-a văzut nevoia de putere și har de la Hristos pentru a se cunoaște pe sine.

Lui Satana i s-a permis să-l ispitească pe Petru, cel prea încrezător în sine, la fel cum i s-a permis să-l ispitească pe Iov; dar, odată ce această acțiune era făcută, Satana trebuia să se retragă. Dacă i s-ar fi permis mai mult, nu ar mai fi existat speranță pentru Petru. Credința lui ar fi naufragiat. Dar vrăjmașul nu poate îndrăzni să înainteze nici măcar cât un fir de păr dincolo de sfera permisă. Nu există putere în toată forța diabolică pentru a destabiliza un suflet care crede, cu credință simplă, în înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

Urmăriți parcursul lui Petru. Căderea lui nu a fost instantanee, ci graduală. Pas după pas a fost făcut, până ce

bietul păcătos L-a renegat pe Domnul cu blestem și jurământ. El L-a tăgăduit pe Omul Durerii în momentul strâmtorării lui.

Când însă cântatul cocoșului i-a reamintit de cuvintele Domnului Hristos, surprins și zdruncinat de ceea ce tocmai făcuse, el s-a întors și a privit spre Învățătorul său. În aceeași clipă, Domnul a privit la Petru și, în această privire îndurerată, în care erau amestecate mila și iubirea pentru el, Petru a putut să se înțeleagă pe sine. În mod viu i-au revenit în minte cuvintele pline de încredere în sine rostite de el: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.” „Cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.” Totuși, el s-a lepădat de Domnul său, blestemând și jurându-se!

Dar Petru nu a fost lăsat fără speranță. Privirea lui Hristos i-a adus o rază de speranță acestui ucenic rătăcit. El a citit în ea: „Petru, Îmi pare rău pentru tine. Și, pentru că te căiești și te-ai pocăit, te iert.” În timp ce sufletul lui Petru trecea prin această adâncă umilință, în mijlocul luptei aprige cu agenții satanici, el și-a amintit cuvintele lui Hristos: „Dar Eu m-am rugat pentru tine.” Ele au fost pentru el o prețioasă mângâiere.

Grija lui Hristos pentru Petru a fost motivul restaurării sale. Satana nu poate acționa împotriva puternicei mijlociri a lui Hristos. Iar rugăciunea făcută de Hristos pentru Petru, El o face pentru toți cei care sunt umili și pocăiți în inimă. El este Avocatul nostru, prin Duhul Sfânt.

El pledează Înaintea Tatălui pentru puterea și eficiența cuvântului Său. Ioan declară: „Dar, dacă cineva a păcătuیت,

avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.” În exemplul căderii lui Petru avem o învățătură pentru noi. Negreșit, așa cum a făcut Petru, mulți păzitori declarați ai poruncilor, din poporul lui Dumnezeu, dezonorează și aduc rușine asupra celui mai bun Prieten – Cel care îi poate mântui pe deplin. Însă Domnul îi poate restaura pe toți cei care i-au adus rușine printr-o purtare necredincioasă.

Petru a păcătuit împotriva luminii și înțelegerii primite și în ciuda privilegiilor nenumărate. Încrederea în sine l-a făcut să cadă și acest rău lucrează și astăzi în inima oamenilor. Poate că ținta noastră este să fim dreți și să facem dreptatea, dar cu siguranță vom greși dacă nu suntem

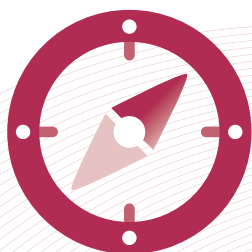
“Inamicul nu-l poate birui pe cel ce ascultă cu umilință de Hristos, pe cel ce pășește cu rugăciune înaintea Domnului.”

învățăcei în școala lui Hristos. Singura noastră siguranță stă în umblarea umilă cu Dumnezeu. – *The Youth's Instructor*, 15 decembrie 1898

Hristos este turnul nostru de scăpare și Satana nu are putere asupra sufletului care umblă cu Dumnezeu în umilință. Este făcută făgăduința: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” În Hristos se găsește un ajutor perfect și complet pentru orice suflet ispitit. Pericolele sunt la fiecare pas, dar întreg universul cerească veghează ca nimeni să nu fie ispitit dincolo de puterea de a suporta. Unii au trăsături de caracter puternice, care au nevoie de o continuă înfrânare. Dacă sunt păstrate sub controlul Duhului lui Dumnezeu, aceste trăsături vor fi o binecuvântare; dacă nu, vor deveni un blestem. Dacă ne sprijinim pe înțelepciunea proprie, ea se va dovedi înșelătoare. Dar dacă ne dăruim lucrării în mod altruist și nu ne abatem deloc de la principii, Domnul ne va pune la dispoziție brațele Sale veșnice și ne va fi un mare sprijin. Dacă vom privi la Isus ca la Cel în care ne putem încrede, El niciodată nu va lipsi de lângă noi în nevoie. – *The Youth's Instructor*, 22 decembrie 1898

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. De ce mulți dintre cei care spun că sunt creștini cad în ispite grele? _____
2. Ce ne-ar ajuta să fim mai umili? _____
3. Descrieți persoana care nu poate fi biruită de dușman. _____
- Ce face Isus pentru a împlini lucrul acesta? _____
4. De ce este important pentru noi să devenim înțelepți în privința propriilor defecte de caracter? _____
5. Terminați propoziția folosind propriile cuvinte: „Nu există putere în toată forța diabolică pentru...” _____
6. Ce cuvânt poate descrie căderea lui Petru? _____
Ce ne spune lucrul acesta despre pericolul de a face primul pas spre păcat? _____
7. Ce fel de ajutor este disponibil pentru fiecare suflet ispitit? _____
8. Ce va determina ca trăsăturile de caracter puternice să fie binecuvântare sau blestem? _____

Capitolele credinței

Este și pentru voi!

de Karen Lovitt, misionar AFM în India

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Era vineri după-masă și găteam în bucătărie. Cinci zile pe săptămână servim mâncare indiană la masă, gătită de ajutorul nostru local, Rita. Dar, la sfârșit de săptămână, avem de obicei mâncare americană, sau versiunea noastră a acesteia, folosind ceea ce găsim prin partea locului.

Iubim mâncarea indiană și, având-o pe Rita ca bucătăreasă, avem parte de un ajutor enorm; dar iubim și aromele familiare cu care ne-am obișnuit din copilărie. Masa de prânz din Sabat este formată din piure de cartofi, bame prăjite și o salată *adevărată*.

Faptul că am găsit salată verde la piață a fost mai îmbucurător decât v-ați putea închipui. Salata verde nu face parte din dieta locală obișnuită și rar se poate găsi așa ceva. O fetiță și mama ei, care erau la piață, în apropiere de mine, au arătat un mare interes pentru un mănunchi de salată.

— Ce-o fi asta? Cum se gătește? Ca spanacul? m-au întrebat ele, examinând marfa.

Au fost surprinse și puțin rezervate auzind că cel mai bine este ca salatele să fie mâncate proaspete, împreună cu alte legume crude.

Aburii ieșeau din oala sub presiune plină de cartofi, iar bamele au sfârșit atunci când am adăugat puțină sare.

— Karen! s-a auzit o voce strigând de dincolo de ușă.

— *Hajur, aunuhos!* (Da, vă rog, intrați!) am răspuns.

Două vecine au intrat în bucătărie.

— Cu ce te ocupi? au întrebat ele, pe când le invitam să intre și continuam să amestec mâncarea.

Este un lucru obișnuit în această parte a lumii să întrebi sau să comentezi despre ceva care este evident.

— Gătesc.

— Dar Rita nu a venit azi?

— A, ba da, însă a plecat. Mâncarea aceasta este pentru mâine.

— Pentru mâine? De ce? au întrebat ele surprinse.

— Mâine e sărbătoarea noastră religioasă. Lăsăm deoparte toate ocupațiile obișnuite și ne odihnim.

— A, da, mâine este sâmbătă. Acum îmi amintesc...

Toți știu că noi mergem în fiecare Sabat la biserică, iar prietenii noștri apropiați cunosc obiceiurile noastre de Sabat.

— Fac câteva lucruri în plus vineri ca să pot avea liber sâmbătă, am adăugat eu.

— Ce bine! au exclamat ele. Noi muncim mult în fiecare zi. Nu luăm niciodată pauză, nu-i așa?

S-au privit una pe alta și au încuviințat dând din cap.

— Suntem obosite mereu.

— Dumnezeu știe că oamenii au nevoie de odihnă, am spus eu. De aceea ne-a dat o zi de odihnă în fiecare săptămână. Dar aceasta nu este doar sărbătoarea mea. El a făcut-o pentru toată lumea. Este și pentru voi!

Femeile dădeau din cap gânditoare. Conversația s-a mutat spre alte lucruri, dar sămânța a fost plantată în mințile lor. Mă rog ca gândurile lor să se întoarcă spre Dumnezeu, care a dat ziua de odihnă.

Despre Adventist Frontier Mission

AFM a înființat mișcarea de plantare de biserici Adventiste de Ziua a Șaptea printre grupuri de oameni la care nu s-a ajuns încă cu Evanghelia, lucrând exclusiv în mijlocul grupurilor unde adventiștii nu au o adunare de credincioși. În aproape 30 de ani de slujire, AFM a trimis în prima linie 180 de misionari calificați și circa 400 de misionari pe termen scurt sau studenți misionari. Misionarii au slujit aproximativ 40 de grupuri de oameni în țări de pe tot cuprinsul lumii.

CUM PUTEȚI AJUTA

- Rugăciune: Mijlociți în rugăciune pentru misionari și pentru grupurile de oameni la care nu s-a ajuns încă.
- Dăruire: Sprijiniți financiar un misionar.
- Slujire: Serviți ca misionar calificat sau ca student misionar.

CONTACTAȚI AFM

Telefonați fără taxe suplimentare la
1-800-937-4236.

Site: www.afmonline.org

CONTRA CURENTULUI

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufleși apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

3 februarie

Atmosfera HARULUI

Text de memorat | Evrei 4:16

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”

SECȚIUNEA I

Vă amintiți când ați învățat să respirați? La naștere, cel puțin pentru o secundă sau două, nu ați știut prea bine să respirați. Probabil că ați primit o palmă ușoară în spate; deoarece mintea voastră căuta o cale să exprime disconfortul, nu ați găsit altă soluție decât să vă folosiți plămânii.

Iar de atunci ați folosit plămânii mereu. Chiar și când încercați să vă țineți respirația, celulele voastre încă respiră oxigenul rămas de la cea mai recentă inspirație. Celulele voastre vii nu încetează să respire.

Pruncii creștini au nevoie, la rândul lor, să învețe să-și umple plămânii spirituali. Există o atmosferă în jurul planetei pe care numai cei născuți din nou o pot respira.

„În darul fără egal al Fiului Său, Dumnezeu a înconjurat lumea întreagă cu o atmosferă de har, tot așa de reală ca și aerul care înconjoară globul pământesc.

Toți aceia care aleg să respire această atmosferă dătătoare de viață vor trăi și vor crește până la statura de bărbați și femei în Hristos Isus.” – *Calea către Hristos*, p. 68

Primii apostoli au redat aceeași idee în termeni diferiți. Au spus că fiecare creștin ar trebui „să stăruie în harul lui Dumnezeu”. (Faptele apostolilor 13:43)

Când vine vorba despre atmosfera de har, cu siguranță că nu dorim să ne ținem respirația. În săptămâna aceasta vom învăța cum să respirăm aerul spiritual. Și vom revedea ce înseamnă harul.

“Harul este o favoare nemeritată... Natura noastră păcătoasă are nevoie de harul unui Dumnezeu milos. Harul a fost acela care L-a trimis pe Mântuitorul să ne caute ca pe niște oi rătăcite și să ne aducă înapoi, în staul.”

— *Solii alese*, vol. 1, p. 164

DIN CUPRINS:

B-5

33 | Atmosfera harului

37 | Realitatea contrafăcută

38 | Comuniunea constantă

40 | Urgența – partea 1

Este drăguț din partea voastră dacă invitați un prieten să se așeze la rând în fața voastră. Dar acesta nu este har. De ce nu? Pentru că harul biblic este mult mai mult decât amabilitate; implică iertarea. Poate include iertare, ajutor, învățare sau chiar și educare. Harul este milos cu o persoană care a acționat greșit și nu merită să fie tratată bine. De exemplu, har este dacă tundeți iarba vecinului care s-a purtat urât cu voi.

Harul lui Dumnezeu este mult mai profund și mai plin de semnificații decât cel omenesc. Noi suntem vinovați de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Tot ceea ce Dumnezeu ne datorează este o pedeapsă corectă: moartea eternă. În consecință, toate darurile pe care El i le oferă omului vinovat sunt date prin harul Său.

Ioan 1:16 – „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har.”

Deoarece Dumnezeu ignoră vina noastră îndejuns de mult încât să asculte rugăciunile noastre pentru iertare și pentru darul Duhului Sfânt, inclusiv ascultarea rugăciunii este un har. Faptul că Dumnezeu ne îngăduie să Îl numim Tată este un har. Faptul că Dumnezeu îl reține pe Satana să nu ne rupă în bucăți este tot un har. Dacă ne bucurăm de frumusețea unei flori și de apusul de soare, acestea sunt har. Iar când Isus a preluat păcatele și durerile noastre și a suferit pentru noi, tot har a fost – cea mai desăvârșită revelație a harului Său. De

fapt, dacă aveți nevoie de orice fel de ajutor de la Dumnezeu și cereți ajutorul Lui, cereți har.

Dumnezeu este atât de preocupat să acorde har, încât tronul Său este numit „tronul harului”.

Evrei 4:16 – „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”

Harul este rațiunea pentru care oricine poate avea speranță în acest veac rău. Influențele răului au crescut. Capacitatea de a-i educa pe tineri a scăzut. Ispite puternice tind să ne capteze atenția, iar noi suntem mai neputincioși decât oamenii care au trăit înaintea noastră.

Punând ideile acestea laolaltă puteți concluziona că este mult mai greu să fim salvați decât a fost pentru stră-stră-străbunicii noștri. Și chiar așa ar fi, dacă n-ar exista harul.

Matei 24:12 – „Și, din pricina înmulțirii fără-delegii, dragostea celor mai mulți se va răci.”

Romani 5:20 – „Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.”

Deci harul s-a înmulțit cu siguranță în zilele noastre. Ar trebui să învățăm să-l respirăm.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Un vechi și frumos imn american spunea: „Harul, harul, harul lui Dumnezeu,/ Harul care m-a iertat și m-a curățit;/ Harul, harul, harul lui Dumnezeu,/ Harul care este mai mare decât păcatele mele.”

Cei mai mulți creștini cred că evreii erau salvați prin fapte, în timp ce popoarele creștine sunt mântuite prin har. Dar oare chiar așa ne învață Biblia?

Faptele apostolilor 15:11 – „Ci credem că noi [evreii], ca și ei [neamurile], suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.”

Adevărul este că nimeni nu a fost mântuit vreodată prin fapte. Dacă Dumnezeu ar fi putut să dea o lege prin care să-i mântuiască pe oameni, ar fi dat-o, iar Isus nu ar mai fi trebuit să moară. Dumnezeu ne-ar fi lăsat să ne mântuim prin ascultarea noastră.

Galateni 3:21 – „Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.”

Biblia, atât Vechiul, cât și Noul Testament, este despre har. Când Evrei 11 vorbește despre oamenii mântuiți din Vechiul Testament, ne arată că ei au fost mântuiți prin credință, ca și noi. Iar dacă suntem salvați prin credință, cu siguranță suntem salvați prin har.

Efesenii 2:8,9 – „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

De fapt, motivul pentru care Dumnezeu Se folosește de credință ca de o condiție de mântuire a noastră este acela că El ne poate da har.

Romani 4:16 – „De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har.”

Mulți dintre cei care merg la biserică au idei confuze despre har din cauză că nu realizează cât de mult poate face harul. Ei se gândesc la har ca fiind limitat doar la iertare.

Dar harul face mai mult decât să ierte. Harul lui Dumnezeu este capabil să ne dea putere să rezistăm ispitei și să trăim o viață evlavioasă chiar acum, în acest veac stricat. Dacă ai văzut pe cineva a cărui viață a fost schimbată de la răutate la neprihănire, ai văzut harul lui Dumnezeu în acțiune.

SECȚIUNEA III

Noi respirăm de mai multe ori într-un minut, pe tot parcursul zilei, pe tot timpul nopții și o facem fără să fim conștienți măcar. Prin această dependență constantă de a inspira aer, Dumnezeu ilustrează nevoia noastră de comuniune constantă cu El.

„Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui și nu poate păstra sănătatea sufletului. (...) Dacă neglijați rugăciunea sau vă rugați din când în când, după cum vi se pare convenabil, vă veți pierde legătura cu Dumnezeu.” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 254

Sau, după cum Pavel spune:

1 Tesaloniceni 5:17 – „Rugați-vă neîncetat.”

Când ne rugăm permanent, noi ne bucurăm de atmosfera harului. Desigur, noi nu putem să ajungem la tronul din cer cu cererea ca Dumnezeu să ne acorde atenție. Uneori nu putem ajunge nici măcar la primarul din orașul în care locuim. De ce nu? Pentru că, pentru ființele sfinte ale cerului, noi suntem murdari. Când ne rugăm, rugăciunile noastre nu ar putea merge mai departe decât ajunge sunetul vocii, dacă nu ar fi harul.

Harul amestecă rugăciunile noastre cu minunata tămâie care face rugăciunile acceptabile înaintea Tatălui.

Apocalipsa 8:3 – „Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie.”

Tămâia reprezintă meritele lui Isus. Rugăciunile noastre sunt prezentate înaintea Tatălui ca și cum am trăi viața sfântă a lui Isus. Dar noi nu am trăit o asemenea viață, nu? Deci acesta este pur și simplu har.

Și de unde știm noi că tămâia reprezintă meritele lui Isus? În serviciile de la sanctuar, israeliților li s-a spus

Tit 2:11,12 – „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânatatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

Mai avem de învățat despre atmosfera harului și despre cum să respirăm profund puterea lui dătătoare de viață.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

în mod repetat că sacrificiul era de un „bun miros” lui Dumnezeu. Pavel explică faptul că acest bun miros reprezintă iubirea cu care Hristos S-a jertfit pentru noi.

Efesenii 5:2 – „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.”

Deci, când noi ne rugăm frecvent, alegem să respirăm atmosfera harului care înconjoară această planetă. Îngerii trebuie să se minunează mult de cât de puțin „respiră” creștinii!

„Deși în jurul nostru s-ar putea să fie o atmosferă infectată, coruptă, noi nu trebuie să respirăm miasmele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Putem

“ Să ne înălțăm ființa spre cer, pentru ca Dumnezeu să ne poată da posibilitatea să respirăm atmosfera cerului. Ne putem ține atât de aproape de Dumnezeu, încât în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre se vor întoarce spre El tot așa de natural după cum se întorc florile spre soare. ”

— *Calea către Hristos*, p. 99

închide orice intrare închipuirilor necurate și gândurilor nesfinte, înălțând inima, ființa noastră în prezența lui Dumnezeu prin rugăciuni sincere. Cei ale căror inimi sunt deschise ca să primească sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu cerul.” – *Calea către Hristos*, p. 99

Ați făcut vreodată un studiu biblic bazat pe un singur cuvânt? Aceasta este o metodă excelentă de studiere a Bibliei. Folosind o concordanță biblică, un program de

căutare sau o pagină web, examinați toate versetele în care găsiți un anumit cuvânt. Încercați să căutați cuvântul „har”. Luați notițe cu privire la ce ați descoperit. Atunci când veți termina, s-ar putea să aveți o înțelegere superioară a adjectivului „minunat” din imnul „Atâta har”.

„Atâta har, ce minunat!

Azi pot să fiu salvat!

Am fost pierdut, nenorocit,

Dar Domnul m-a iubit!”

Minunat, într-adevăr, că Dumnezeu a găsit o cale de salvare pentru asemenea cazuri fără speranță, cum am fost noi!

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Cum de planeta noastră a ajuns să fie înconjurată de o atmosferă de har? _____
 2. Cum numește Biblia tronul lui Dumnezeu și de ce? Evrei 4:14-16 _____

 3. Este harul doar pentru persoanele neprihănite? Matei 5:44,45 _____
Numiți câteva daruri ale harului, pe care Dumnezeu le-a dat tuturor. _____

- Cum le putem arăta noi har tuturor, incluzând persoanele cărora nu le place de noi? Matei 5:43-48 _____

Secțiunea II

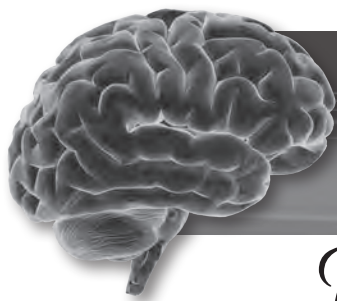
4. Tit 2:11 spune că harul lui Dumnezeu le-a fost arătat tuturor oamenilor. În ce sens putem spune că s-a întâmplat lucrul acesta? _____

5. În afara iertării păcatelor noastre, ce altă lucrare mai face harul? _____

Secțiunea III

6. Citiți paragrafele din *Calea către Hristos* de la pagina 1 la 4. În cuvintele voastre, cum am putea noi să respirăm constant atmosfera harului? _____

7. Ce face ca rugăciunile noastre să fie acceptabile pentru Dumnezeu? _____
8. Faceți un studiu biblic privind cuvântul „har”, după sugestia din Secțiunea III. Alegeți patru versete și faceți-le un rezumat în spațiul de mai jos. _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Realitatea contrafăcută

Ca mulți alții, v-ați putea întreba cum de 5 milioane de americani petrec 40 de ore pe săptămână cu jocurile video. Un prim pas important pentru a înlesni eliberarea câtorva oameni dintre cei 19 milioane de dependenți de jocuri video din America ar putea fi puțină cunoaștere cu privire la natura adictivă a jocurilor.

Adevărul este că jocul îi oferă jucătorului multe lucruri pe care acesta nu le poate avea în viața reală: tovărășie și obiecte; satisfacția îndeplinirii unui obiectiv; o scăpare din lumea problemelor reale; oportunitatea de a prelua identitatea unui personaj; refularea agresivității; amplificarea impulsurilor competiționale; explorarea unei lumi noi; trăirea unui șir dramatic de evenimente și, desigur, experiențe extrem de plăcute.

Într-un fel, jocul video oferă un nou univers. Nu cel real, ci unul care pare chiar mai bun. Este o contrafacere care uzurpă realitatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o și-o trăim. Târgul este ca jucătorul să părăsească lumea reală, sau lumea originară, pentru a experimenta o realitate alternativă, sau secundară. Viața, așa cum Dumnezeu a proiectat-o, este sacrificată, pusă de-o parte și schimbată pe o realitate ieftină, virtuală.

Proiectantul jocului este un competitor împotriva Creatorului, luând asupra lui rolul de creator, pe care l-a uzurpat – fiind efectiv artizanul unei existențe noi, creând o lume în interiorul căreia mulți consumă ore din viața lor.

Pentru jucător, atracția către o lume imaginară este aproape irezistibilă. Lumea jocurilor îl încântă, pentru că, în joc, el poate fi mai mult decât om. Neils Clark, un fost dependent de jocuri video și renumit expert în domeniu, explică faptul că jocul exercită o vrajă asupra jucătorului.

„Mințile noastre sunt lăsate să exploreze liber și să-și exercite intensificarea abilităților și a simțurilor într-un spațiu care arată și este perceput ca real. Jocurile duc simțurile noastre dincolo de hotarele realității. (...) În același timp, senzațiile acelea permit mulțumirea de sine și prelungirea conștiinței noastre.” (*Game Addiction*, p. 69, 71)

Poți discerne șoapta șarpelui? „Vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). Pentru jucător, această lume virtuală este foarte reală. Sistemul vizual din creier nu știe să deosebească între realitate și fantezie. Pentru creier, nu este deloc un joc. Este o experiență reală pentru ochi, inimă, creier și sistemul nervos.

Cel dependent relaționează cu lumea internă a jocului video ca și când ar fi cel mai important loc unde ar putea să se afle. Iar lumea reală devine pur și simplu un rău necesar. El este posedat de viață și absorbit în joc.

Chiar și publicitatea pentru jocuri video trădează adevăratul scop al acestei industrii. Într-o reclamă pentru Playstation, jucătorii spun: „Trăiesc o viață dublă” și „Am pus moralitatea deoparte”. Iar o altă reclamă făcută jocului invită jucătorii să „trăiască viața la care mereu au visat, fără vreun risc sau pericol”.

Conform unui studiu, industria are un succes imens. Jucătorii încep să facă anumite acțiuni în lumea reală ca și cum ar fi încă în joc. Este un gând cu adevărat înfricoșător.

Dar nu trebuie să fii jucător înrăit ca să ai motive de îngrijorare. Cercetările recente ne arată câteva date înspăimântătoare: 1) Numai zece ore de joc într-o săptămână pot slăbi funcția creierului prefrontal. 2) Jocurile violente activează centrul furiei și slăbesc conștiința. 3) Chiar și jocurile moderat agresive pot determina jucătorii să aibă gânduri violente.

Jocurile reprezintă o adicție periculoasă din cel puțin trei motive: 1) Ele sunt un lucru acceptat social. 83% dintre copii au câte o consolă în casele lor. 2) Nu există, în cazul jocurilor, mecanismul sațietății, ca în cazul hranei sau al drogurilor. Pot fi jucate toată noaptea. 3) În joc există o noutate fără sfârșit și descoperiri palpabile, precum și realizări noi.

Jucătorul tipic are aptitudini deosebite. Iar Dumnezeu are o misiune de poveste pentru jucătorii de astăzi: o misiune care se află în realitatea Sa istorică. Cu cât spunem un „Nu” mai hotărât realității contrafăcute a lui Satana și cu cât mai mult vom explora realitatea lui Dumnezeu, cu atât mai interesantă și mai captivantă va deveni viața reală.

Îndrăzniți să porniți pe drumul acesta și veți descoperi că această călătorie vă va provoca și va continua fără întrerupere o veșnicie.

Conexiune istorică

Comuniunea constantă

Printre pericolele acestor ultime zile, unica siguranță pentru tineri este vegherea crescândă și rugăciunea. Tânărul care-și găsește bucuria în citirea Cuvântului lui Dumnezeu și în ora de rugăciune va fi constant înviorat de stropii din fântâna vieții. El va atinge un înalt nivel al desăvârșirii morale și o dezvoltare a gândirii, pe care alții nu le pot concepe.

Comuniunea cu Dumnezeu încurajează gânduri bune, aspirații nobile, percepții clare ale adevărului și scopuri înalte conform cărora să acționezi. Cei care au o astfel de relație cu Dumnezeu sunt recunoscuți de El ca fii și fiice. Ei ajung în mod constant mai sus și mereu mai sus, obținând o viziune clară asupra lui Dumnezeu și a veșniciei, până când Domnul îi face canale ale luminii și înțelepciunii pentru lume.

Rugăciunea nu este înțeleasă așa cum ar trebui. Rugăciunile noastre nu sunt făcute pentru a-L informa pe Dumnezeu cu privire la ceea ce El nu știe. Domnul este la curent cu secretele fiecărui suflet. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie lungi și zgomotoase. Dumnezeu citește și gândurile ascunse. Noi putem să ne rugăm în secret, iar El, care ne vede acolo, în cămăruța noastră tainică, ne va auzi și ne va răspunde deschis.

Rugăciunile care Îi sunt adresate lui Dumnezeu pentru a-I spune de toate nenorocirile noastre, când nu ne simțim deloc nenorociți, sunt rugăciuni ipocrite. Domnul privește spre rugăciunea plină de căință a unui suflet zdrobit. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfîntenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.»”

Scopul rugăciunii nu este să producă vreo schimbare în Dumnezeu, ci să ne aducă în armonie cu El. Ea nu înlocuiește responsabilitatea și datoria noastră. Rugăciunea, oricât de des și de stăruitor ar fi făcută, nu va fi niciodată acceptată de Dumnezeu în locul zecimii. Rugăciunea nu ne va plăti datoriile față de Dumnezeu. Slujitorii lui Hristos trebuie să se încreadă în Dumnezeu așa cum a făcut Daniel la curțile Babilonului. Daniel cunoștea

valoarea rugăciunii, ținta și obiectul ei. Rugăciunilor pe care el și cei trei tovarăși ai săi le-au făcut lui Dumnezeu, după ce au fost aleși de împărat la curțile din Babilon, li s-a răspuns...

Tinerii au un exemplu în Daniel și, dacă ei sunt credincioși principiilor și datoriei, vor fi instruiți așa cum și Daniel a fost. Din punct de vedere omenesc, Daniel și cei trei prieteni au avut avantajul de partea lor în curțile Babilonului și chiar aici urmau să fie pentru prima dată testați. Principiile lor urmau să intre în conflict cu regulile și formalitățile regelui.

„Împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa lui și din vinul de care bea el.” Trei ani trebuia să dureze această dietă, înainte ca examinarea să aibă loc, iar apoi urmau să fie aduși în fața regelui. Daniel și cei trei tovarăși ai lui nu au considerat că trebuie să se conformeze, întrucât făcea parte din obligația lor să asculte de porunca împăratului în ce privește hrana și băutura. S-au rugat cu privire la acest lucru și au studiat Scripturile. Educația lor a fost de așa manieră, că și în captivitate ei depindeau de Dumnezeu, iar după o cugetare atentă de la cauză la efect, „Daniel s-a hotărât să nu se spurge cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurge.”

“Ispitele, cărora zilnic le suntem expuși, fac din rugăciune o necesitate.”

Această cerere nu au făcut-o cu un spirit sfidător, ci ca și cum solicitau o mare favoare. Înfrățirea lui Daniel și a prietenilor săi era una pe care toți tinerii ar trebui să o aibă. Ei erau politicoși, amabili, respectuoși, având darul blândeții și al modestiei. Iar buna purtare a acestor tineri a obținut favoarea pentru ei. Despre Daniel citim: „Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători.” Și acum, când Daniel și tovarășii lui au fost testați, ei s-au așezat de partea neprihănirii și a adevărului. Ei nu se purtau capricios, ci cu inteligență. Ei au decis ca, dacă mâncarea cu carne nu a făcut parte din dieta lor anterioară, nu ar trebui să fie nici în cea viitoare și, pentru că vinul era interzis tuturor celor ce erau angajați în serviciul Domnului, s-au hotărât să nu îl consume. Soarta fiilor lui Aaron a fost prezentată înaintea lor și știau că folosirea vinului va aduce confuzie simțurilor lor, iar îngăduința în dietă le va altera puterea discernământului. Aceste detalii au fost înregistrate în istoria copiilor lui Israel ca o avertizare pentru tineret, ca să evite toate obiceiurile, practicile și îngăduințele care L-ar dezonoara în vreun fel pe Dumnezeu.

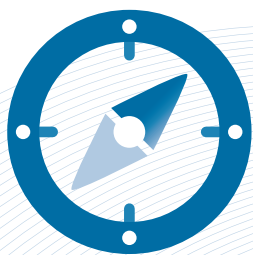
Daniel și prietenii lui nu știau care va fi urmarea deciziei lor; nu știau nici că aceasta i-ar putea costa viața; dar ei erau hotărâți să păstreze cărarea dreaptă și neabă-

tută a temperanței chiar și la curțile imoralului Babilon. Ei au pus cazul lor în mâna lui Dumnezeu, și Domnul a cooperat cu ei. El a luat asupra Sa cazul lor pentru că ei s-au rugat Lui și au căutat sfat cu privire la ce direcție să apuce.

Tăria dobândită prin rugăciune către Dumnezeu ne va pregăti pentru îndatoririle zilnice. Ispitele, cărora zilnic le suntem expuși, fac din rugăciune o necesitate. Pentru a putea fi ținuti de puterea lui Dumnezeu prin credință, gândurile ar trebui să fie permanent înălțate într-o rugăciune tăcută. Când suntem împresurați și asaltați de influențe ce intenționează să ne conducă departe de Dumnezeu, cererile noastre pentru ajutor și putere trebuie să fie neobosite. Dacă nu este așa, nu vom reuși niciodată să avem succes în a ne îngenunchea mândria și a birui puterea ispitei de a fi indulgenți cu noi, ceea ce ne va ține departe de Mântuitorul. Lumina adevărului, sfințind viața, va descoperi celui ce o primește pasiunile păcătoase ale sufletului, care năzuiesc să-l stăpânească, ceea ce face necesar pentru el să-și întindă la maximum fiecare nerv și să-și exercite toate puterile pentru a-i rezista lui Satana, această cucerire putând s-o obțină prin meritele lui Hristos. – *The Youth's Instructor*, 18 august 1898

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Care este singura siguranță a tinerilor? _____
2. Care vor fi acei tineri care vor fi împrăștiți mereu de stropii din fântâna vieții? _____
Ce vor atinge tinerii aceștia? _____
3. Ce încurajează comuniunea cu Dumnezeu? _____
4. Numiți câteva lucruri pe care rugăciunea le face. _____
5. Cum au ajuns Daniel și prietenii lui la decizia de a nu mânca din hrana împăratului și de a nu bea din vinul lui? _____
Cum i-a ajutat istoria lui Nadab și Abihu să se decidă? _____
6. De ce S-a ocupat Dumnezeu de cazul acestor tineri? _____
7. Ce va face rugăciunea pentru noi? _____

Capitolele credinței

Urgența — partea 1

de Sean Mays, misionar AFM în Albania

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Am fost surprins să-l văd pe prietenul meu Azim mergând acasă devreme, într-o zi de lucru. Expresia de durere și de neajutorare de pe fața lui era îngrijorătoare.

— Ce s-a întâmplat, Azim? Ești bine? I-am întrebat eu. Ochii săi temători i-au întâlnit pe ai mei.

— E vorba de soția mea. I s-a întâmplat ceva rău, a bâiguit el.

— Of, Azim, îmi pare rău, am răspuns eu. Știi ce s-a întâmplat? Pot să ajut cu ceva?

Azim a încercat să zâmbească.

— Nu știi, frate, a spus el cu voce slabă. Te sun eu când aflu mai mult.

M-am gândit la călătoria noastră împreună în Kosovo, făcută cu numai două zile înainte. Azim dorește să-mi prezinte rudele lui mai îndepărtate, care locuiau acolo. Era neobișnuit pentru el să-și ia o zi liberă de la muncă, dar dorește de mult timp să facă acea călătorie. I-am sugerat ca soțiile noastre să se întâlnească și ele.

— Pe curând, i-am spus eu.

Azim a fost de acord, din toată inima:

— Da, ar fi minunat! Soției mele chiar îi lipsește America. Are depresie de când a plecat de acolo. Cred că ar înveseli-o să stea de vorbă cu niște americani.

La câteva ore după ce l-am văzut pe Azim necăjit, m-a sunat vărul lui. Acesta a trecut direct la subiect.

— Soția lui Azim a murit. S-a sinucis. Azim dorește să treci pe la el.

Înmărmurit, am închis telefonul și m-am grăbit spre clădirea cu apartamente, dar mi-am dat seama că nu știam în ce apartament locuia. Ne întâlniserăm mereu la tradiționalul loc de adunare pentru bărbați — o cafenea oarecare. Dar nu mai conta. Știam că bocetele femeilor, rude de-ale răposatei, mă vor conduce direct la ușa lor. Și chiar așa s-a întâmplat. Casa avea deja câteva bocitoare. Aceste vaiete sunt cele mai triste sunete pe care le-am auzit vreodată. Mi-am croit drum către locul unde stătea Azim. Corpul soției lui era în camera alăturată.

L-am văzut înainte ca el să mă vadă. Ochii îi erau roșii, iar fața îi era de piatră, sumbră. Azim părea să fie în stare de șoc, aproape inconștient de ce se întâmpla în jur. Când a auzit că cineva mi-a menționat numele, s-a întors către mine cu o privire pierdută. Apoi s-a ridicat și s-a întins să mă salute după obiceiul albanez. Ne-am îmbrățișat și ne-am alăturat obrăjii pe o parte, apoi pe cealaltă.

— Sunt atât de mulțumit că ești aici, a spus Azim. Tu ești fratele meu și mă simt ușurat că ești aici.

Am stat lângă Azim mult timp.

— Nu înțeleg, Sean. Ea a fost deprimată atât de mult timp, dar ieri era atât de fericită... Nu o mai văzusem de ani buni atât de fericită. Am crezut că tristețea ei s-a terminat, în sfârșit. De ce ne-a părăsit? De ce?

Azim este agnostic, după ce, în trecut, a fost musulman, dar, în

ultimul timp, a devenit interesat să învețe despre Dumnezeu, așa că am ezitat înainte de a-i răspunde, ca să mă rog în taină pentru înțelepciune. L-am întrebat pe Azim dacă mă pot ruga pentru el.

— Desigur. Mulțumesc. Dar să-mi chem și fiul. El are nevoie de asta. Este un băiat care tocmai și-a pierdut mama.

După ce și-a chemat fiul, l-a ținut strâns lângă el și a zis:

— Unchiul Sean va vorbi cu Dumnezeu despre noi, fiule.

— Azim, Dumnezeu știe cuvintele nerostite ale inimii noastre, am spus eu cu voce scăzută. Acum, vom vorbi împreună cu Dumnezeu, bine?

— Bine, fratele meu.

(Va urma.)

© 2013 Adventist Frontier Missions (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

10 februarie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufleși apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Deplinătatea HARULUI SĂU

Text de memorat | Ioan 1:14

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

SECȚIUNEA I

Mulți creștini știu că primul verset din Biblie ne spune că Dumnezeu a creat lumea. Dar știți că ultimul verset al Bibliei vorbește despre har? Versetul acesta este ultima rugăciune a apostolului Ioan, iar el se ruga pentru noi toți.

Apocalipsa 22:21 – „Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.”

Versetul acesta conține o înțelegere esențială despre har. Harul care este cu noi și în jurul nostru Îi aparține Domnului Isus. Este harul Său. Când primim har, acesta vine gratuit, ca un dar, din partea lui Isus. Chiar și când El S-a umilit și a devenit om, a fost plin de har.

Ioan 1:14 „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Atunci când oamenii vorbesc despre ei tot timpul, spunem că „își dau aere”. Atunci când sunt „plini de idei bune” înseamnă, de obicei, că pot oferi multe sugestii utile. Dar ce vrea să spună Ioan când scrie că Isus era „plin de har”? Cum ar fi să fii plin de har?

Putem să ne facem o idee dacă privim spre biserica primară. Conform Bibliei, „un mare har era peste toți” (Faptele apostolilor 4:33). Efectul harului era minunat.

Faptele apostolilor 4:32-35 – „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui,

“ Orice persoană, fie educată, fie sălbatică, îi datorează lui Isus fiecare gând și gest bun și altruist. ”

DIN CUPRINS:

B-6

41 | Deplinătatea harului Său

45 | O conștiință alterată

46 | Comoara disponibilă a cerului

48 | Urgența – partea 2

ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă..., se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.”

Când citim că biserica primară a avut „un mare har” ar trebui să ne amintim că acesta venea de la Hristos. Ființele păcătoase, ca noi, nu sunt altruiste în mod natural.

Noi toți am primit de la Isus ceva din harul cu care El a fost umplut. Rezultatul este că, uneori, spunem lucruri frumoase și îi ajutăm pe cei în nevoie pe cheltuiala și prin efortul nostru.

„Oriunde se dă pe față iubire și simpatie, acolo unde inima acționează spre binecuvântarea și ajutorarea altora, acolo se manifestă lucrarea Duhului cel Sfânt al lui Dumnezeu. În inima păgânismului, oamenii care nu au nicio cunoștință a Legii scrise a lui Dumnezeu, care n-au auzit niciodată despre numele Domnului Hristos, au fost buni cu slujitorii Săi, ocrotindu-i cu primejdia propriei lor

vieți. Faptele lor mărturisesc despre lucrarea unei puteri divine. Duhul Sfânt a însământat harul Domnului Hristos în inima acestor sălbatici și a deșteptat simpatia lor, contrar naturii și educației lor.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 385

Orice persoană, fie cultivată, fie sălbatică, Îi datorează lui Isus fiecare gând și gest bun și altruist. Este rezultatul primirii harului lui Isus.

Imediat după ce ne spune că Isus era plin de har și de adevăr, Ioan ne încurajează spunând că avem acces la plinătatea harului lui Hristos.

Ioan 1:16,17 – „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.”

Deci harul care îi face amabili pe bărbați și care le face virtuose pe femei vine de la Isus. Poate că de aceea Pavel își începe scrisorile sale cu rugăciunea aceasta:

Efesenii 1:2 – „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.”

Noi toți avem nevoie de har.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Curajul este opusul celor mai multe tipuri de depresie. În loc să aibă curaj, depresivul se simte descurajat. O persoană care se simte tristă are nevoie de mângâiere, de consolare și de speranță. Știți că harul dă exact ceea ce au nevoie oamenii descurați?

2 Tesaloniceni 2:16,17 – „Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde, să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun!”

Poate ați auzit vorbindu-se despre depresie. Din deceniul al nouălea al secolului trecut, subiectul acesta a fost discutat frecvent. Este un lucru evident, din moment ce mulți oameni sunt depresivi. V-ați simțit vreodată triști pentru un răstimp? Într-un studiu viitor vom vorbi mai mult despre cum să facem față simțămintelor depresive.

Acum însă, gândiți-vă la textul de mai sus ca la un avans din ceea ce vom învăța în viitor. Care este vestea care ne ajută? Faptul că harul îi consolează pe cei în suferință, dându-le ceva în care să-și pună speranța, și le oferă mângâiere în ce privește povara vinei lor.

V-ați întrebat vreodată de ce gândurile depresive vin frecvent în minte? Motivul este simplu. Adeseori simțim că-L dezamăgim pe Dumnezeu prin purtarea noastră rea. Vrem să facem binele, vrem să fim credincioși, însă constatăm că avem o viață plină de căderi. Acele cuvinte amabile, dulci, pe care harul le pune în gura noastră, nu sunt auzite atât de des pe cât ar trebui. Vorbirea noastră nu a fost mereu „cu har”. Și ne pare rău pentru aceasta.

Colosenii 4:6 – „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”

De ce ne simțim rău atunci când vorbirea și acțiunea noastră nu sunt „cu har”? Pentru că înțelegem că harul ar trebui să fie în noi, dar, în realitate, nu este. Ceea ce vrem să spunem este că Dumnezeu are răbdare cu oamenii care greșesc. El este blând și iertător și ne cere și nouă să-i tratăm pe alții în același fel – cu har.

“Domnul nu a încuiat rezervoarele cerului după ce a turnat Duhul Său asupra primilor ucenici. Și noi am putea primi din plinătatea binecuvântării Sale. Cerul este plin de bogăția harului Său și aceia care vin la Dumnezeu în credință pot cere tot ce El a promis.” —*The Review and Herald*, 4 iunie 1889

Luca 6:36 – „Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.”

Cât de încurajator este să știm că El ne acceptă, neluând în considerare defectele noastre, ci viața perfectă a Fiului Său iubit, Isus!

Efesenii 1:6 – „... spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.”

A cugeta la bunătatea lui Dumnezeu este activitatea care permite ca harul Lui să pătrundă în noi și să ne facă buni și simțitori. Iar atunci când vorbim „cu har”, harul acela are efect asupra ascultătorilor. Ei primesc har prin ceea ce aud de la noi.

Efesenii 4:29 – „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud.”

Primirea harului lui Dumnezeu inspiră un imn în inimă.

Colosenii 3:16 – „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.”

Har rostit, har ascultat. Dacă neglijăm să ne gândim la bunătatea și la harul lui Dumnezeu, dacă nu dăm atenția cuvenită harului oferit nouă, suntem înconjurați cu întuneric și nu este de mirare că devenim triști și îi tratăm aspru pe ceilalți. Dar dacă ne gândim la bunătatea Sa, nu numai că viața noastră va fi înșeninată, dar harul din noi îi va ridica și pe alții. Iar acesta este un lucru pozitiv.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

In lecția aceasta și în cea anterioară, am studiat despre har. Am văzut că harul este real. Ne poate umple. Poate însufleți cântul nostru. Poate înmuia cuvintele noastre. Poate înlătura egoismul nostru. Poate aduce lumină în colțurile întunecate ale minții noastre. Harul poate fi soluția multor probleme care par imposibil de rezolvat.

Unii oameni cred că Evanghelia este prea simplă, ca și cum ceva atât de valoros ca mântuirea ar trebui să fie dificil și greu de înțeles. De fapt, chiar marea simplitate a Evangheliei face ca ea să fie dificil de înțeles pentru mulți.

Odată, când Ellen White a fost în Australia, ea a întâlnit o femeie deosebită, care simțea că are nevoie disperată să asculte o Evanghelie pe care să o poată înțelege mai bine. Știa despre necesitatea credinței, dar era confuză cu privire la ce înseamnă aceasta cu adevărat. Încurajarea dată de Ellen White poate fi ceea ce avem nevoie și noi, astăzi.

„M-am tot gândit la cererea sorei T. Ea spunea: «O, vreau acea credință prețioasă

de care simt că am mare nevoie. Trimiteți-mi ceva simplu, ca mintea mea să înțeleagă și să pot avea credința că Isus este un ajutor mereu prezent în nevoi.» Credem că aceasta este o nevoie fundamentală a sufletului – ceva de care sufletul doritor și în nevoie să se poată agăța, ceva ușor de înțeles. Motivul principal pentru care mulți nu intră în stăpânirea acestui adevăr este că el este prea simplu. Ei cred că trebuie să fie un lucru mareț și că Dumnezeu se așteaptă ca ei să treacă printr-un proces ieșit din comun pentru a fi

converțiți, dar atunci când noi le prezentăm adevărul așa cum este, în frumoasa lui simplitate, ei își exprimă stupoarea: «Asta este totul?»

Trebuie să ne facem viața la fel de curată ca viața lui Isus, ca toți să vadă Calea, Adevărul și Viața. A accepta cu simplitate Cuvântul lui Dumnezeu li se pare atât de ușor, încât cu greu îndrăznesc să-l accepte.” – *Manuscript Releases*, vol. 10, p. 195

„Asta-i tot?” întrebați voi. Da, așa funcționează harul. Atunci când Îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt, suntem acceptați de El. Harul lui Dumnezeu este „atât de ușor”. Îndrăzniți să credeți în el?

Dacă veți face lucrul acesta, vă va schimba în toate modurile minunate pe care le-am abordat până acum. Nici măcar nu vă veți mai teme de moarte când veți înțelege că Isus, prin harul Său, a gustat deja moartea pentru voi. Și nici nu mai este vreun motiv ca să fie necesar să o gustați voi.

Evrei 2:9 – „Dar pe Acela care a fost făcut «pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii», adică pe Isus, Îl vedem «încununat cu slavă și cu cinste» din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.”

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Său minunat.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ce înseamnă că harul Îi aparține lui Isus? _____
2. Ioan 1:16 spune că noi toți am primit din plinătatea lui Hristos. Conform lui Ioan, cu ce este umplut Isus? Ce primim noi de la El? _____
3. Uitați-vă la primele versete ale epistolelor de la Romani la Iuda. Câte dintre ele menționează harul lui Dumnezeu în introducere? _____
Ce alte asemănări vedeți? _____

Secțiunea II

4. Cum trăiește o persoană care are harul în interior, spre deosebire de o alta, care nu-l are? Matei 18:21-35

5. Dați un exemplu despre cum o persoană v-a tratat cu har și cum o alta v-a tratat fără har.
Către care dintre ele v-ați simțit mai atrași? _____

6. Ce ne spune lucrul acesta despre motivul pentru care Dumnezeu ne dă atât de mult har? _____

Secțiunea III

7. Care este motivul pentru care unii oameni acceptă atât de greu Evanghelia? _____
Cum este ilustrată realitatea aceasta în istoria lui Naaman? 2 Împărați 5:1-19 _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

O conștiință alterată

În articolul anterior am descoperit faptul alarmant că Hollywoodul și industria publicitară folosesc metode hipnotice pentru a accesa și a influența subconștientul oamenilor.

Am mai aflat că divertismentul media are un efect degradant asupra lobului frontal (organul nostru spiritual), în timp ce mărește sistemul limbic al creierului, adică sediul majorității luptelor noastre cu păcatul.

Nu ne surprinde că Hollywoodul și Madison Avenue nu ne aduc nimic bun. Dar ceea ce ne surprinde este că realizatorii de jocuri sunt pe deplin conștienți de ceea ce fac.

Vă amintiți statistica despre cei 19 milioane de americani care sunt dependenți de jocurile video? Iată ce a spus un designer de jocuri, sub protecția anonimatului: „Facem în așa fel încât jocul să fie un fel de joc de noroc” (*Game Addiction*, p. 84). Neils Clark, fost dependent de jocuri și renumit expert în jocuri, explică în ce fel îi captează jocurile și îi fac dependenți pe jucători atât de ușor:

„În jocurile video, recompensele sunt date în mod aproape continuu, prin câștigarea de puncte de experiență (xp), care îi permit personajului să treacă la un nivel superior. La început, jocul dă recompense așa cum bunicii le întind copiilor prăjituri și bomboane... Uciderea lui Iepurilă, obținerea unei săbii, sau a unei armuri strălucitoare, dezvoltarea unor abilități, puteri și a unei varietăți de capacități – este ca și cum i-ai da unui cățeluș o bucată de carne de vită ori de câte ori urinează pe ziar... Aceasta încurajează și determină jucătorul să continue jocul. Devii repede mai puternic, poți ucide mai mulți monștri, poți merge în mai multe locuri, poți vedea mai multe lucruri, poți întâlni prieteni noi, poți îndeplini diferite sarcini și toate acestea îți deschid ușa către consolidarea puterii proprii. Apoi ești prins într-o nouă capcană. Imunitatea începe să scadă. Trebuie să ucizi mai mult sau monștri mai mari pentru a câștiga xp, bani și echipament. Nivelul nu mai poate fi atins atât de ușor. Ajunși aici, mulți descoperă că doresc să joace timp mai îndelungat și mai din greu, pentru că au fost deja condiționați să-și dorească să audă acel sunet de clopoțel pe care jocul îl scoate când obții premii” (*Game Addiction*, p. 85).

Alt realizator de jocuri anonim a admis, într-un interviu, că folosește aceleași metode fără scrupule folo-

site și de industria publicității pentru a-l ține prins pe jucător. A recunoscut chiar că scopul este manipularea chimiei corpului pentru a te face să simți că vei muri realmente în joc (*Times of Asia*, 10 mai 1999).

Cei care joacă sunt mult mai afectați decât cei care produc jocurile, care sunt conștienți de adicția jucătorilor și duc o viață dublă, imorală. Cercetătorii japonezi au descoperit că jucătorii constanți își pierd, în timpul jocului, activitatea cerebrală a undelor beta de frecvență înaltă. Cu alte cuvinte, ei alunecă într-o transă la începutul jocului. Ceea ce este mai înfricoșător este că jucătorii cei mai înverșunați nu reintră în activitatea normală a undelor beta nici chiar după terminarea jocului. Dr. Akio Mori a observat că jucătorii aceștia au creierul mai asemănător cu al unui om care suferă de demență decât cu al unuia cu activitate cerebrală normală.

Jucătorii au observat că jocul poate fi o experiență meditativă. Un designer de înaltă clasă în domeniul jocurilor, Jane McGonigal, este de fapt un susținător al meditației răsăritene (*new age*) ca mijloc de a aduce pacea în lume. Nu este de mirare faptul că McGonigal a pledat pentru promovarea jocurilor ca mod de a face lumea mai bună, pentru că starea în care un jucător alunecă se aseamănă cu transa meditativă budistă.

Cu peste o sută de ani în urmă, Dumnezeu Și-a avertizat poporul despre mesmerismul din ultimele zile. La fel, El ne-a avertizat să ne păzim de jocuri și de performanțele teatrale, care duc la confuzia simțurilor și la eclipsarea luminii lui Dumnezeu.

„Lucrarea lui Satana este să conducă oamenii la ignoranță față de Dumnezeu, pentru a capta și absorbi astfel mintea, ca Dumnezeu să nu mai aibă loc în gândurile lor. Educația pe care ei au primit-o a fost una care să le aducă confuzie minții și să eclipseze adevărata lumină. Satana nu dorește ca lumea să aibă cunoștința lui Dumnezeu. El va fi mulțumit dacă poate să însceneze un joc de acțiune sau performanțe teatrale care vor aduce tulburare asupra simțurilor unui tânăr, astfel ca el să piară în întuneric, în timp ce lumina strălucește pretutindeni.” – *The Review and Herald*, 13 martie 1900

Comoara disponibilă a cerului

Harul lui Hristos nu este limitat doar pentru câțiva. Mesajul milei și iertării adus din cer de Hristos trebuia să fie auzit de toți. Salvatorul a spus: „Eu sunt Lumina lumii”. Binecuvântarea Lui este universală, atingând orice națiune, neam, limbă și popor. Isus a venit ca să dărâme zidul de despărțire, să deschidă fiecare compartiment al templului Său pentru orice suflet, fie el iudeu sau dintre neamuri, ca aceștia să poată deveni închinători liberi și să aibă acces la Dumnezeu. Salvatorul a descoperit astfel caracterul lui Dumnezeu și S-a revelat ca milos, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr.

Când Dumnezeu l-a instruit pe Moise în beneficiul poporului, au fost puse restricții cu privire la asocierea cu națiunile idolatre.

Dar Israel a interpretat greșit învățăturile lui Hristos, la fel cum mulți din vremea noastră interpretează greșit mesajul pe care Domnul li-l transmite. Ei primesc acele lucruri care îi mulțumesc și pun mare preț pe ele; dar lucrurile care ar trebui să lase o impresie adâncă asupra caracterului sunt lăsate la o parte ca fiind neesențiale.

Astfel de lucruri s-au înmulțit până ce întreaga lege a devenit o povară de nesuportat, supraîncărcată cu tradiții și porunci omenești. Evreii nu au împlinit datoria lor de a lăsa ca lumina să strălucească pentru lume, prin faptele lor bune. Sistemul jertfelor, preînchipuind răscumpărarea, era atât de neînțeles, încât a devenit o piedică. Ceremoniile și tradițiile compuneau închinarea lor de la templu. Ierusalimul era pentru ei cerul, și ei erau de fapt geloși dacă Domnul arăta milă către celelalte popoare. Astfel, ei arătau că nu au înțeles adevărata lor relație cu Dumnezeu și că nu puteau desluși caracterul divin. Astfel, după un timp, Dumnezeu nu S-a mai descoperit pe Sine în templu. Tot ce era spiritual și divin a fost pervertit și, în cele din urmă, dat la o parte.

Aceasta era situația între națiuni atunci când Hristos a venit pentru întâia dată. El a venit să pună lucrurile în ordine. Întreaga Sa lucrare a fost, prin învățătură și exemplu, să înlăture ceea ce Îl ascundea pe Dumnezeu de

“Cu ce ocean de iubire
a înconjurat El atmosfera
din jurul lumii!”

oameni și să le atragă atenția asupra Lui, cel care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie”, înconjurat de zece mii de ori zece mii de îngeri, toți doritori să slujească familiei umane. Prin mijloace diferite, mesagerii cerești sunt activi în a comunica cu fiecare parte a lumii; și când oamenii cheamă pe Domnul cu inimă sinceră și curată, Dumnezeu este reprezentat ca aplecându-se de pe tronul Său ceresc. El ascultă fiecare strigăt sincer și răspunde: „Sunt aici”. El îl ridică pe cel întristat și oprimat. El acordă binecuvântările Sale atât peste cei răi, cât și peste cei buni.

În fiecare învățătură pe care Hristos a dat-o, El Își expunea însăși viața Sa. Legea sfântă a lui Dumnezeu era preamărită prin exemplificarea vieții Sale. El era descoperitorul minții infinite. El nu a rostit niciun sentiment sau opinie, ci doar purul și sfântul adevăr. „Oricine este din adevăr”, a spus El, „ascultă glasul Meu”. Nu El a construit zidul atât de înalt, încât națiunile pământului să nu poată beneficia de adevărul transmis de purtătorii luminii, reprezentanții Săi. El îi invită pe oameni să se

uite bine la Dumnezeu și la dragostea infinită exprimată de El. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Atât de mult a iubit El lumea, că nu putea da nimic mai puțin. Luând asupra Sa răscumpărarea omului, Tatăl nu a cruțat nimic, oricât de scump, care să fie esențial pentru împlinirea lucrării. El a creat oportunități pentru om; El a turnat asupra omului binecuvântările Sale; El a îngrădădit favoare după favoare, dar după dar, până când toată comoara cerului le-a fost deschisă celor pe care a venit să-i salveze. Strângând toate bogățiile universului și deschizând toate resursele naturii Sale divine, Dumnezeu le-a dat pe toate spre folosul omului. Ele au fost darul Lui gratuit. Cu ce ocean de iubire a înconjurat El atmosfera din jurul lumii! Ce fel

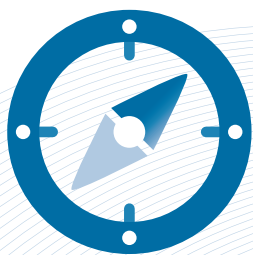
de dragoste este aceasta, ca Dumnezeu etern să adopte natura umană în persoana Fiului Său, iar El să ducă cu Sine această natură umană înapoi în cerul înalt! – *The Youth's Instructor*, 29 iulie 1897

Cine poate măsura darurile dragostei infinite? „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Deși păcatul a fost acumulat de veacuri, dragostea lui Dumnezeu nu a obosit niciodată în revărsarea ei către lume. A fost oprită doar până la momentul în care a fost preluată de un canal potrivit pentru ea. Hristos, unicul Fiu al lui Dumnezeu, a părăsit curțile regale și a venit în această lume și, prin El, Dumnezeu a turnat potopul vindecător al harului Său. – *The Youth's Instructor*, 30 martie 1899

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Descrieți binecuvântările universale ale lui Dumnezeu. _____
Ce denotă aceasta despre caracterul lui Dumnezeu? _____
2. Cum interpretează greșit multă lume mesajele lui Dumnezeu? _____
Cum au făcut israeliții același lucru? _____
3. La ce s-a rezumat întreaga lucrare a lui Isus când a venit în lumea noastră? _____
4. Articolul descrie un număr de căi prin care Dumnezeu își arată iubirea Sa nemărginită față de rasa umană. Scrieți câteva dintre acestea în spațiul de mai jos. _____

5. Care este darul gratuit al lui Dumnezeu? _____
6. Ce putem spune despre natura umană a lui Isus? _____
7. Prin cine a turnat Dumnezeu un potop vindecător, de har, asupra lumii? _____

Capitolele credinței

Urgența — partea 2

de Sean Mays, misionar AFM în Albania

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

După ce am stat câteva ore alături de Azim, au început să vină tot mai mulți oameni și am decis să merg acasă, să mă pregătesc pentru a sta toată noaptea alături de el. Este un obicei în Albania, anume ca membrii cei mai apropiați ai familiei și prietenii să stea toată noaptea treji și abia apoi să înmormânteze decedatul, a doua zi, când ajung și ceilalți, pentru oficierea înmormântării.

În plus, aveam propria mea suferință și aveam nevoie să vorbesc cu Brenda și să mă rog cu ea. Când am ajuns acasă, Brenda și cu mine ne-am îmbrățișat, ne-am rugat și am plâns. Am plâns pentru Azim și am plâns pentru soția lui care nu avusese niciodată ocazia să afle despre Isus. Dacă am fi făcut un efort mai mare să o întâlnim! Poate că ea ar fi acceptat speranța care se găsește în Isus. Mi se frângea inima știind că fusese atât de aproape de ocazia aceasta, însă fusese învinsă de disperare și de moarte înainte de a-L întâlni pe Autorul vieții și al speranței.

Mă gândeam întruna: „Ea nu-L știa pe Isus și totuși a fost cât pe ce.” M-am gândit la toți cei aflați în suferință din cercul meu de influență, care nu-L cunoșteau pe Isus și care puteau muri fără speranță, dacă eu nu le-o aduceam.

În ziua următoare, la cimitir, am observat cât de departe se întinseseră mormintele și câte alte noi pietre funerare fuseseră ridicate de la venirea noastră în Albania. Prea mulți intraseră în morminte fără Hristos, fără să fi citit

Biblia, fără ocazia de a crede. „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:13-15). Vreau ca moartea acestei femei să îmi amintească de urgența cu care Evanghelia trebuie să ajungă la oricine.

Dar cum rămâne cu oamenii care mor pretutindeni fără să știe cine este Isus? Ai făcut tot ce puteai pentru a ajunge la ei cu dragoste? Să ne rugăm pentru o mai mare sensibilitate la îndemnul Duhului Sfânt și, de asemenea, pentru mărirea simțământului responsabilității în a face ucenici, după cum noi toți am fost trimiși să facem. (Matei 28:18-20) (Sfârșit)

© 2013 Adventist Frontier Mission (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

Bănuțul de pe jos

Atunci când vezi un bănuț pe jos, îl ridică?

„Cine poate prețui valoarea unui suflet? Dacă vrei să știi cât valorează, să mergem în Ghetsimani, și acolo să vedem împreună cu Domnul Hristos în decursul orelor de frământare sufletească, când sudoarea Lui era asemenea unor mari picături de sânge.”

Dar dacă ai vedea mai multe monede?

„Să privim la Mântuitorul înălțat pe cruce. Să ascultăm strigătul Său disperat: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Să nu uităm că Domnul Hristos a riscat totul. Pentru

de Bill Fagal, editor la Adventist Frontiers

mântuirea noastră, cerul întreg a fost în primejdie.”

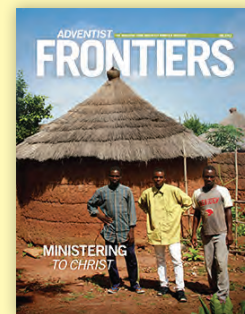
Te-ai apleca dacă ai găsi și mai multe monede?

„La piciorul crucii, amintindu-ne că pentru un singur păcătos Domnul Hristos și-ar fi dat viața, vom putea să prețuim mai bine valoarea unui suflet” (Parabolele Domnului Hristos, p. 196).

Dar dacă ar fi niște bancnote? Le-ai lua? Dar în cazul unui diamant de 20 de carate, care s-ar afla pe marginea trotuarului? Pe acesta sigur l-ai lua!

Fiecare revistă Adventist Frontiers ieșită de sub tipar este plină de istorii despre

comori pierdute, neprețuite, împrăștiate pe tot globul. Câte comori neprețuite ai văzut azi? Pe câte le-ai adunat? Câte ai ignorat? Știi tu prețul pe care Hristos l-a plătit de bunăvoie pentru ele? Acum, întreabă-te: Cât valorează ele pentru mine cu adevărat?

CONTRA CURENTULUI

17 februarie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

DUHUL SFÂNT ȘI MÂNTUIREA PARTEA 1

Text de memorat | Ioan 16:8

„Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.”

SECȚIUNEA I

V-ați rugat vreodată ca Duhul Sfânt să preia controlul vieții voastre? Sau ați auzit vorbindu-se la biserică despre ploaia târzie a Duhului Sfânt, care va veni curând peste biserică?

Am studiat subiectul mântuirii, iar în următoarele trei lecții vom studia rolul Duhului Sfânt în mântuirea noastră. Pe măsură ce vom aprofunda subiectul, probabil că îl veți considera unul dintre preferatele voastre.

Ce face Duhul Sfânt ca să ne ajute să ne pregătim pentru cer? Sunt mai multe aspecte de luat în considerare.

În primul rând, Duhul Sfânt este membru al Trinității, iar El ne schimbă inima și face posibilă ascultarea noastră de legea lui Dumnezeu. Isus i-a spus lui Nicodim că, pentru a fi mântuită, o persoană trebuie să „se nască din nou”, sau „să se nască din Duhul”.

Ioan 3:3,8 – „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. (...) Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»”

Duhul Sfânt este și învățătorul nostru (vedeți 1 Corinteni 2:12-14). El ne ajută să înțelegem Scripturile. De fapt, nu putem înțelege Biblia fără ajutorul Său.

“Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic.”

— *Viața lui Isus*, p. 671

DIN CUPRINS:

B-7

49 | Duhul Sfânt și mântuirea (1)

53 | Marii-preoți ai unei noi religii

54 | În felul meu

56 | Valea interzisă – partea 1

“Înainte de a Se jertfi, Hristos a căutat darul cel mai însemnat și desăvârșit pe care să-l reverse asupra urmașilor Săi, un dar care să le pună la îndemână izvoarele nesecate ale harului.” — *Viața lui Isus*, p. 668

„Biblia n-ar trebui să fie niciodată studiată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt poate să ne facă în stare să simțim importanța acelor lucruri ușor de înțeles sau să ne ferească de interpretarea tendențioasă a adevărilor greu de înțeles.” — *Tragedia veacurilor*, pp. 599, 600

Atunci când Ellen White a scris despre lucrarea de învățare a Duhului, ea a pus întrebarea următoare:

„Cum vom putea sta în picioare în ziua testului, dacă nu înțelegem cuvintele lui Hristos?” — *The Review and Herald*, 15 noiembrie 1892

Aceasta este o chestiune importantă. Nu numai că avem nevoie de Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să înțelegem cuvintele lui Isus, dar avem nevoie de El pentru a ne reaminti, în mintea noastră slabă, ceea ce Isus ne-a învățat. Ce ajutor minunat în vremea ispitei!

Ioan 14:26 – „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”

În ultima discuție cu ucenicii Săi, înainte de răstignire, Isus le-a vorbit despre Duhul Sfânt. Curând, El avea să Se întoarcă în ceruri și să nu mai fie cu ei. Dar El le-a promis că Îl va trimite pe Duhul Sfânt ca să îi ajute.

Ioan 16:7 – „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă

duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

„Este în avantajul vostru!” Nu mult după aceea, ucenicii s-au împrăștiat care încotro, ducând lumii Evanghelia. Dacă Isus ar fi rămas pe pământ, nu ar fi putut fi cu fiecare din ei în mod personal, deoarece are natură umană. Deci era mai bine ca El să Se întoarcă la ceruri pentru a-L trimite pe Duhul Sfânt ca reprezentant al Său, ca să-i ajute oriunde s-ar fi aflat.

Făgăduința Duhului Sfânt nu le-a fost făcută doar ucenicilor. Este și pentru noi. Isus spune:

Luca 11:13 – „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Isus ne îndeamnă să cerem darul acesta minunat.

Ioan 14:14 – „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”

Ioan 15:7 – „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”

Ce promisiuni incredibile! Îngerii sfinți se întrebă cu siguranță de ce nu părem interesați să avem o binecuvântare atât de minunată, care ne este la îndemână. Să cerem deci Duhul Sfânt, astfel încât să primim darul de care avem cea mai mare nevoie.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Înainte de moartea Sa, Isus i-a mângâiat pe ucenici prin promisiunea darului Duhului Sfânt. Duhul Sfânt va ajuta biserica până la sfârșitul timpului. Dar multe dintre biserici par să aprecieze destul de puțin această putere disponibilă.

„Această promisiune nu este acceptată și crezută de oamenii de astăzi și, astfel, ea nu este nutrită de ei, nici împlinirea ei nu poate fi văzută în experiența bisericii. Promisiunea darului Duhului Sfânt al

lui Dumnezeu este lăsată la o parte, ca o chestiune de mică importanță în biserică. Oamenii nu sunt impresionați de lucrul acesta, și rezultatul este cel așteptat: secetă spirituală, întuneric spiritual, declin și

moarte spirituală.” – *The Review and Herald*, 15 noiembrie 1892

După ce Ellen White a scris despre moartea spirituală care apare când biserica nu se gândește prea mult la Duhul Sfânt, ea a continuat să descrie lucrurile care se întâmplă într-o biserică moartă.

„Probleme minore ocupă mintea și sufletul, iar puterea divină care este necesară creșterii și prosperității bisericii și care ar aduce toate celelalte binecuvântări împreună cu ea lipsește, deși ne este oferită din belșug. Dar atâta timp cât biserica este mulțumită cu lucruri mici, este descalificată să primească lucruri mari de la Dumnezeu.” – *The Review and Herald*, 15 noiembrie 1892

În vechime, când un rege călătorea, un mare număr de slujitori mergeau cu el. Grupul acesta se numea „alai”. Atunci când autoarea spune că Duhul Sfânt aduce toate celelalte binecuvântări împreună cu El, înseamnă că, atunci când Duhul Sfânt vine, aduce cu Sine tot ceea ce avem nevoie, adică un „alai” format din puritate, dragoste, pace, altruism, bucurie, pocăință și putere de a asculta. Pentru a fi salvați, noi trebuie să avem virtuțile acestea. De aceea avem nevoie de darul Duhului Sfânt. Și-atunci, de ce vorbim atât de puțin despre El?

„De ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului Sfânt, din moment ce acesta este mijlocul prin care inima poate fi păstrată curată? Domnul plănuiește ca puterea divină să lucreze împreună cu efortul uman. Pentru

creștin este esențial să înțeleagă semnificația făgăduinței Duhului Sfânt chiar înainte de venirea pentru a doua oară a Domnului nostru Isus. Vorbiți, rugați-vă și predicați despre aceasta; pentru că Domnul este mai dornic să vă dea Duhul Său Sfânt decât sunt părinții dornici să le dea daruri bune copiilor lor. «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.»” – *The Review and Herald*, 15 noiembrie 1892

Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât a lăsat ca Isus să moară pentru ca noi să fim mântuiți, atunci este sigur că, dacă Îi cerem, Dumnezeu ne va trimite Duhul Sfânt, a cărui lucrare este esențială pentru mântuirea noastră. Ce gând încurajator!

Atunci când copiilor mici le este foame, ei le cer mâncare părinților lor. Iar părinții răspund dându-le hrană bună.

Luca 11:11 – „Cine este tatăl acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește?”

Desigur că nimeni. Iar dacă noi ne dorim cu ardoare darul bun al Duhului Sfânt, Tatăl nostru ceresc nu ne va refuza cererea. (Vedeți Luca 11:5-13.)

Sunteți flămânzi după Duhul lui Dumnezeu, care să lucreze în viața voastră? Atunci, cereți-L și așteptați să-L primiți.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

În secțiunea anterioară am văzut cum unii creștini sunt flămânzi după Duhul Sfânt, în timp ce alții nu sunt. Unii sunt satisfăcuți cu lucruri de mică importanță, iar alții doresc lucrurile mărețe oferite de Dumnezeu. Voi ce alegeți?

Dacă nu simțiți foamea fizică, sunt câteva căi prin care se poate rezolva problema. În primul rând, ați putea prelungi lucrul. Sau ați putea merge în bucătărie, unde este pregătită hrană delicioasă. La fel este și dacă ajutam pe altcineva să ajungă în cer – ne ajutam pe noi înșine să ne fie foame după Duhul Sfânt. A ne afla în preajma oamenilor care trăiesc prin Duhul ne va face să simțim nevoia după El.

Moartea spirituală este rezultatul lipsei plinătății Duhului. Moartea spirituală aduce propriile ei roade.

Când suntem morți spiritual, noi facem ceea ce impun propriile poftă. Urmăm dorința „carnii”. Iată cum descrie apostolul Pavel rezultatul lipsei Duhului Sfânt:

Galateni 5:19-21 – „Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea.

Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Satana nu se bucură doar de cei care beau vin și țin ședințe de spiritism. Evident, aceste lucruri sunt grave pentru unii creștini. În schimb, izbucnirile de mânie, gelozia, invidia, mândria și plăcerea de a face glume sau fapte imorale este posibil să fie îngăduite de unii creștini, deoarece lucrurile acestea nu sunt considerate ca fiind prea grave, chiar dacă ele vin pe fondul lipsei Duhului.

Vă lipsește și vouă ceva? Să nu vă simțiți ca un copil flămând într-un deșert! Vă este sete și fântâna se află lângă voi. Cereți Duhul Sfânt! Dar cereți-L cu toată inima. Cereți-L adesea.

Dumnezeu dorește să ne învețe cum să ne rugăm, astfel că ne dă cele mai bune răspunsuri atunci când ne rugăm adecvat. Solicitați cuiva din biserică să se alăture rugăciunii voastre sincere pentru Duhul Sfânt. Alegeți să credeți că Dumnezeu vă aude rugăciunea. Apoi, încercați să le spuneți și altora. Amintiți-vă că îndrăzneala este unul dintre roadele umplerii cu Duhul Sfânt.

Faptele apostolilor 4:31 – „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

Doamne, Te rugăm, umple-ne cu Duhul Tău cel Sfânt! (Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

Citiți *Viața lui Isus*, de la pagina 668, începând cu „Înainte de a se jertfi...”, până la pagina 671 („Mângâietorul este numit...”). Răspundeți la întrebările următoare:

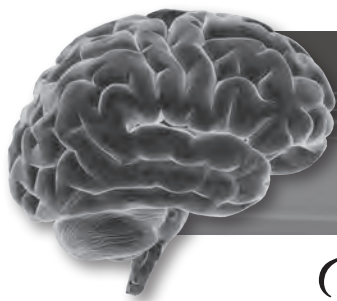
1. Ce legătură credeți că este între Duhul Sfânt și har? (pp. 668, 669) _____
2. De ce a fost în avantajul nostru ca Isus să Se întoarcă în ceruri? (p. 669) _____
3. Cum îi ajută Duhul Sfânt pe credincioșii persecutați? (p. 669) _____
4. Când va fi trimis Mângâietorul (Duhul Sfânt) ca răspuns la rugăciunea credinței? (p. 670) _____
5. În ce moduri Duhul Sfânt crește înțelegerea noastră despre lucrurile spirituale? (p. 670) _____

Secțiunea II

6. Cum ar putea o biserică să fie descalificată să primească lucruri mai mari de la Dumnezeu? _____
7. Luați în considerare istoria lui Simon Magul, din Faptele apostolilor 8:14-24.
Cum putem avea darul Duhului Sfânt? Luca 11:13 _____
Care este condiția pentru a primi Duhul Sfânt? Faptele apostolilor 5:32 _____

Secțiunea III

8. Vedeți vreuna dintre roadele firii pământești în viața voastră? Galateni 5:19-21 _____
9. Se poate sluji firii și Duhului în același timp? Galateni 5:16,17; Romani 8:1-8; Matei 6:24 _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Marii-preoți ai unei noi religii

Cu peste o jumătate de secol în urmă, filosoful Bertrand Russell i-a numit pe producătorii de la Hollywood „marii-preoți ai unei noi religii”. V-ați întrebat cine sunt cei care produc divertismentul față de care noi avem mințile deschise? Cine sunt acești marii-preoți ai noii religii?

Scenaristul Paul Schrader a spus-o fără menajamente: „Noi ne suflăm nasul pe valorile voastre. Nu ne pasă dacă vă place de noi. Nouă nu ne place de voi. (...) Oamenii cred că Hollywoodul are principii, moralitate și valori. Dar nu are.”

Producătorul de film Kevin Smith a admis și el: „Îmi place să cred că este ca și cum i-aș avea așezați aici și i-aș biciui cu un mic mesaj. Un bici cu ceva morală, îndreptat spre ei. Un crâmpei din viziunea mea despre lume. Pentru că asta face orice bun producător de filme.”

Nu trebuie să ne mire că toți producătorii de film ai Hollywoodului plesnesc biciul moralei lor înspre noi. La urma urmei, dacă ai putea trimite un mesaj către milioane de oameni, de ce să nu incluzi acolo și modul tău de a vedea lumea? Dar se ridică o întrebare. Care este viziunea Hollywoodului cu privire la lume? Un studiu a scos la iveală faptul alarmant că mai puțin de 3% din cei de la Hollywood merg regulat la servicii religioase. Deci, cu siguranță că ei văd lucrurile altfel decât noi.

Nu vă lăsați duși în eroare. Hollywoodul nu este ateist. E departe de a fi astfel. Putem citi descrierea următoare despre scenariile primilor actori americani, Rudolph Valentino și Mae West:

„În fiecare seară [soția lui Valentino] făcea o ședință spiritistă, cerând ajutor de la lumea spiritelor pentru activitățile sale creative. Apoi, cu creion și hârtie la îndemână, intra în transă și începea să scrie. După ce scrierile acestea erau tipărite, ajungeau la regizor, pe platoul de filmare, a doua zi.”

„Mae West își primea inspirația prin intermediul unor fenomene spiritiste. Mediumul ei își amintește că ea pășea în jurul camerei spunând: „Forțe, forțe, veniți la mine să mă ajutați cu scenariul.” Apoi, ea începea să audă voci și să imagineze scenariul care îi era descoperit. (...) Stătea întinsă pe pat într-o stare ca de transă, dictând ceea ce spiritele îi spuneau.”

Chiar și actori moderni au recunoscut implicarea lor în spiritism și posedarea demonică:

Oprah Winfrey: „Așa văd eu actoria... Îmi folosesc corpul astfel încât să fie recipientul spiritelor celor care au fost înaintea mea... Încerc să mă golesc de mine înșami, ca să las spiritul... să locuiască în mine.”

Peter Sellers: „E mai degrabă ca și cum aș fi un medium și m-aș deschide complet în fața locuirii în corpul meu a unui personaj care să mă posedez, astfel încât să producă ceea ce sper să producă.”

Robin Williams: „Mai există și acel lucru..., posedarea. În vremurile străvechi erai ars pentru asta..., dar este ceva care îți dă putere. (...) Poți deveni cu adevărat forța aceasta.”

Denzel Washington: „În principiu, ceea ce am făcut este că m-am așezat în genunchi și am comunicat într-un fel cu spiritele, iar când am terminat, eram eu la conducere.”

Johnny Depp: „Știu că am demoni. Sunt 30 de persoane diferite uneori.”

După parcurgerea acestor citate, creștinul va evita să privească orice material cu acești actori pentru a se asigura că stă departe de implicarea în ocult și de divertismentul demonilor. Totuși, simpla evitare a unor actori nu este suficientă, dată fiind mărturia unui om din interior, Fairuza Balk, starul unui film despre vrăjitorie, care a spus: „Mulți actori, care nu își dau numele, desigur, sunt foarte implicați în aceasta [vrăjitorie].”

Dacă mulți actori sunt implicați pe ascuns în ocultism, putem fi siguri că nici unele filme aparent nevinovate ale Hollywoodului nu sunt sigure, din punct de vedere spiritual, pentru creștini.

Biblia ne învață că putem cere protecție împotriva intruziunii demonice în viața și în casele noastre. „Împotriți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Dar există o condiție atașată acestui verset. Înainte de propoziția anterioară este scris: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu.” Dumnezeu dorește să ne protejeze de intrigile Satanei. Dar numai atunci când ne mărturisim păcatele, ne pocăim și ne supunem Lui, putem cere protecția Sa.

Conexiune istorică

În felul meu

Uneori, cel ce mărturisește că este un urmaș al lui Hristos este auzit spunând: „Nu trebuie să te miri dacă sunt aspru, dacă vorbesc fără menajamente și dacă am un comportament mânios; este felul meu de-a fi.”

Ne ceri să nu fim surprinși! Dar oare nu se miră cerul de o asemenea manifestare, din moment ce a fost făcut un plan de mântuire, din moment ce un sacrificiu imens a fost făcut pe crucea de pe Calvar, ca tu să poți reflecta chipul lui Isus? Va avea acces în cer „felul tău de-a fi”? Să presupunem că cineva ar veni la porțile de mărgăritar și ar spune: „Știu că am fost necioplit și rău și că dispoziția mea este aceea de a minți și a fura, dar îmi doresc să intru în locașurile cerești.” Va reuși o astfel de atitudine să găsească intrare în orașul ceresc? Nu! Numai cei ce au felul de-a fi al lui Dumnezeu vor intra acolo.

Manifestarea tendințelor naturale și cultivate spre săvârșirea răului nu pot fi scuzate de declarația: „Așa este felul meu de-a fi.” Creștinii înțeleg că, pentru a aduce principiile creștinismului în viața zilnică, ei au nevoie de harul lui Hristos.

Tinerii care cooperează cu Hristos vor descoperi că modul lor de a fi este plin de greșeli și au nevoie să fie corecți. Aduse în construcția caracterului, aceste greșeli sunt ca putregaiul. Să nu fie lăsate acolo! Nimeni să nu persiste în păstrarea imperfecțiunilor, scuzându-se că acesta este modul lui de a fi. Cei care mulțumesc sinele, refuzând să renunțe la calea proprie pentru cea a lui Hristos, vor suferi un rezultat sigur. Se vor afla fără putere și fără Hristos.

Te lupți pentru a păși pe calea adevărului și a neprihănirii? Atunci nu fi descurajat de ispită. Este

adevărat, vei fi ispitit; dar amintește-ți că ispita nu este păcat, nu este indiciul neplăcerii Domnului. El îngăduie să fi ispitit, dar limitează ispita în funcție de puterea pe care ți-o dă ca să rezisti și să o învingi. În timpul ispitei și încercării vei măsura gradul credinței tale în Dumnezeu și vei vedea cât de stabil este caracterul tău creștin.

“Oricare ar fi defectele tale, Duhul Sfânt le va scoate la lumină și harul îți va fi dat ca să învingi.”

Nu spune: „Este imposibil pentru mine să înving.” Nu spune: „Este în natura mea să fac aceasta sau aceea și nu pot face altfel. Am moștenit slăbiciunea care mă face fără putere în fața ispitei.” În propria putere nu poți învinge, dar ajutorul vine de la Cel ce este puternic. Rostește rugăciunea: „Arată-mi calea Ta, Doamne! Învață-mă căarea

Ta!” Apoi, crezi în făgăduința: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” Da, Domnul spune: „Eu – zice Domnul – te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.”

Pentru a primi virtutea sângelui lui Hristos, chiar și iertarea păcatelor tale, trebuie să consimți condiției cerute de El: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Pentru a căuta iertarea păcatelor prin puterea crucii, trebuie să mergi pe direcția trasată de la tronul Său. Privind la Hristos și crezând în El ca Mântuitor personal este singura ta speranță de salvare. Primind pe Hristos în toată plinătatea Lui, vei putea într-adevăr cânta:

„Simt un dor nespus Isuse,
Pe-a Ta cale să urmez!
Unde mergi, pe urma-Ți sfântă
Pașii mei să mi-i păstrezi!”

Dumnezeu Ți-a dat Duhul Sfânt ca o putere suficientă pentru supunerea tendințelor ereditare și cultivate spre rău. Cedând controlul minții Duhului Sfânt, vei crește în asemănarea cu caracterul perfect al lui Dumnezeu și vei deveni un instrument prin care El să-Și arate mila, bunătatea și dragostea.

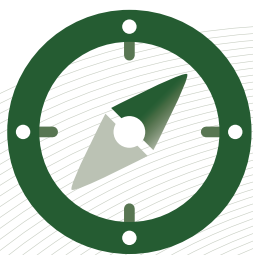
Prin meritele sângelui lui Hristos, tu poți fi un învingător; da, mai mult decât învingător. Tu, care ci-tești acum cuvintele acestea, hotărăște să nu mai spui niciodată cuvintele: „voia mea”. Nimeni să nu mai

declare: „Nu-mi pot schimba obiceiurile și tendințele mele firești!” Adevărul să fie încuviințat în suflet și el va lucra sfințirea caracterului.

Contemplându-L pe Hristos, suntem schimbați prin puterea Duhului Sfânt. Atunci când această schimbare are loc, mâinile, limba, picioarele vor acționa în acord cu progresul spiritual al inimii. Credința este o lumină strălucitoare, care crește mereu spre miezul zilei. Nu ne vom mai susține împlinirea propriei voințe și nu vom mai pretinde ca vechile cărări și obiceiuri să fie lăsate netulburate. Puterea de convertire a lui Dumnezeu ne va modela după asemănarea divină – după chipul Celui ce este „Calea, Adevărul și Viața”.
– *The Youth's Instructor*, 2 octombrie 1902

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Ce ambiție umană este surprinzătoare pentru ființele din ceruri? _____
De ce sunt ele surprinse? _____
2. Ce nu poate fi scuzat atunci când faci declarația: „Așa este felul meu de-a fi”? _____
3. Ce este ca putregaiul? _____
Pentru ce nu ar trebui cineva să pledeze? _____
4. Care e rezultatul sigur al mulțumirii de sine și al refuzului de a renunța la calea noastră în favoarea căii lui Hristos? _____
5. Care sunt cele două lucruri pe care le putem măsura și evalua în momentul ispitei și încercării? _____
6. Care sunt cele două lucruri care nu trebuie spuse? _____
De ce nu? _____
În schimb, ce făgăduințe ar trebui să ne amintim? _____
7. Cine ne descoperă defectele de caracter și ne dă harul de a le învinge? _____
8. Ce se întâmplă când suntem schimbați prin puterea Duhului Sfânt? _____

Capitolele credinței

Valea interzisă – partea 1

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Picături uriașe de ploaie îi bombardau pe Ramon și Standing, ca pietrișul care cade dintr-un cer negru ca smoala. Era ora unu noaptea, vineri, iar lor le era frig, erau răniți și gata să leșine de foame. „Încă o trecere peste râu și totul se va sfârși”, a murmurat Ramon ca pentru sine, în timp ce el și tovarășul lui căutau cărarea orbecăind prin întunericul dens.

Câteva minute mai târziu, Ramon a nimerit în sfârșit scara casei lui și s-a prăbușit pe podea. Pe când zăcea acolo, mintea i s-a întors la evenimentele din ultimele două zile. Devreme, în ziua de miercuri, Ramon, însoțit de un alt lider al bisericii vorbitoare a dialectului alangan, pe nume Standing, și ghidul lor, Dong, un indigen Tawbuid din zona de șes, porniseră în încercarea de a pătrunde în interiorul teritoriului muntos locuit de indigenii Tawbuid și, prin harul lui Dumnezeu, de a găsi un sat care să le permită accesul. Satana luptase din greu să împiedice realizarea acestei călătorii, dar Ramon și Standing nu putuseră fi opriți.

Un uriaș șir muntos, aproape impenetrabil, separa șesul de interiorul munților. Primul lor obiectiv era să treacă munții aceștia, așa că porniseră pe cărare. Cuvântul „cărare” este un termen orientativ. Cărările din Mindoro nu sunt ca acelea de prin alte părți, ci seamănă cu urmele de căprioară: slab vizibile, nemarcate, niște labirinturi mereu în schimbare.

Cam după o oră, cărarea a dispărut într-un tufiș des. Ceva îi făcuse pe oameni să ocolească desișul, în

loc să insiste să intre în el. Când au ajuns din nou pe cărare, cei trei au avut parte de un șoc: erau acolo două bețe înfipite pe cărare, în formă de cruce, unul dintre ele indicând spre tufișul pe care tocmai îl ocoliseră. Era semnul unei capcane pentru porcii sălbatici. Dacă ar fi intrat în desiș, Dong, călăuza lor, ar fi fost străpuns de o sulică de bambus. Dumnezeu îi păzise.

A venit miezul zilei și ei nu găsiseră încă urme de așezare omenească. Au continuat urcușul tot

mai mult spre interior și se așteptau să găsească mai multe sate Tawbuid. Deodată, Dong le-a făcut semn să se oprească și să facă liniște. Un Tawbuid urca pe cărare.

Văzând mișcare, omul s-a oprit, gata să o ia la fugă:

— Prietene, nu te teme, suntem și noi Tawbuid!

Bătrânul s-a apropiat cu precauție. Vorbindu-i calm, Dong a aflat că este șeful unui sat Tawbuid din apropiere. Când Dong l-a întrebat dacă ar putea vizita satul, omul a evitat să dea un răspuns clar.

— Dacă vin cu voi, totul va fi bine, a spus șeful. Voi merge însă să pun niște capcane pentru porci. Să nu mergeți în sat fără mine. Stați pe cărare și, pentru niciun motiv, să nu o luați la dreapta sau la stânga, a mai spus el.

Apoi a dispărut în junglă.

(Va urma.)

Fiind copil, John Holbrook a crescut în Filipine, unde părinții săi, misionari AFM, au plantat o biserică pentru un grup de limbă alangan. Acum, John s-a întors în Filipine și, ajutat de biserica de limbă alangan, caută să înceapă misiunea pentru populația Tawbuid din munți. Află mai multe despre proiectul acesta: <http://afmonline.org/serve/detail/tawbuid>

© 2013 Adventist Frontier Missions (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

24 februarie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufleși apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Duhul Sfânt ȘI MÂNTUIREA PARTEA 2

Text de memorat | Iuda 20,21

„Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.”

SECȚIUNEA I

Una dintre cele mai interesante viziuni ale lui Ellen White a fost despre un eveniment care ar fi putut să se întâmple, însă nu s-a întâmplat. În viziune, se părea că se află la biserică, unde a văzut rezultatul lucrării Duhului Sfânt.

„S-a înălțat o rugăciune, s-a cântat un imn și, din nou, s-a înălțat o rugăciune. I se adresa lui Dumnezeu cea mai caldă, roasă cerere. Adunarea se caracteriza prin prezența Duhului Sfânt. Lucrul acesta se accentua tot mai mult, iar unii dintre cei prezenți plângeau în hohote.

Cineva s-a ridicat din locul unde era îngenunchat și a spus că, înainte, avusese neînțelegeri cu anumite persoane și că nu simțise iubire pentru ele, dar că, acum, se vedea așa cum era. Cu multă solemnitate, el a repetat solia către

biserica din Laodicea: «Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.’» În îngâmfarea mea, mă simțeam chiar așa, a spus el. «... și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.’» Acum văd că aceasta este starea mea. Ochii mei sunt deschiși. Duhul meu a fost aspru și nedrept. M-am socotit neprihănit, dar inima mea este zdrobită și simt nevoia sfatului prețios al Aceluia care m-a cercetat până în străfundul inimii mele...

Vorbitorul s-a întors către cei care se rugaseră și a spus: «Avem ceva de făcut.

“ Când noi, biserica, avem puțin din Duhul lui Dumnezeu, nu este vina cerului. Cerul așteaptă să dea daruri prețioase. ”

DIN CUPRINS:

B-8

57 | Duhul Sfânt și mântuirea (2)

61 | Struniți de o altă forță

62 | Promisiuni prețioase

64 | Valea interzisă – partea 2

Trebuie să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu.» El a făcut mărturisiri dintr-o inimă zdrobită și, apoi, a pășit spre diferiți frați, unul după altul, și le-a întins mâna, cerându-le iertare. Aceia cărora li se adresa se ridicau repede în picioare, mărturisindu-și greșelile și cerând iertare, și cădeau unul pe gâtul celuilalt, plângând. Spiritul mărturisirii se întindea prin toată adunarea. Era ca în Ziua Cincizecimii. Se cântau laude lui Dumnezeu și lucrarea aceasta s-a făcut până târziu în noapte, până spre dimineață...

Nimeni nu părea că e prea mândru pentru a face mărturisiri cu o inimă zdrobită, iar cei care stăteau în fruntea acestei lucrări erau cei cu influență, dar care mai înainte nu avuseseră curaj să-și mărturisească păcatele.

Era o bucurie ce nu se mai simțise niciodată în Tabernacol...

Mi se spuneau cuvintele: «Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea.»

Asupra mea s-a abătut agonia dezamăgirii când mi-am dat seama că scena la care fusesem martoră nu era reală.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, pp. 104, 105

Ați remarcat fraza: „Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea”?

Când noi, biserica, avem puțin din Duhul lui Dumnezeu, nu este vina cerului. Cerul așteaptă să dea daruri prețioase. El așteaptă ca noi să mărturisim păcatele făcute împotriva fraților noștri și să ne umilim înaintea lui Dumnezeu. Poate că nu vom fi capabili să inițiem un astfel de demers între liderii noștri. Însă putem începe să ne mărturisim greșelile acelor pe care i-am rănit sau i-am neglijat. Putem să-i dăm cerului o șansă să ne schimbe inima, familiile și biserica noastră locală.

Aceasta ar face cerul foarte fericit.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Mulți oameni deplâng faptul că ei nu știu cum să se roage. Poate că v-ați simțit astfel după ce ați auzit pe cineva care a spus o rugăciune lungă, elegantă sau când cineva a pledat scurt și din inimă. Dar incapacitatea noastră de a ne ruga cum se cuvine nu este un motiv să nu ne rugăm.

Poate că unii se întreabă: „Cum pot vorbi cu Dumnezeu dacă nu știu nici cum să vorbesc cu oamenii?” Atunci este ocazia Duhului Sfânt să producă una dintre cele mai necesare, dar mai puțin cunoscute slujiri. Duhul reformulează rugăciunile noastre și le face frumoase și elocvente. Nici măcar nu putem gândi atât de frumos precum se exprimă Duhul.

Romani 8:26 – „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.”

Cu toții am văzut un copil mic întinzând mâinile și spunând: „Mami, sus!” Nu este o exprimare completă, nu? Însă mama aude astfel: „Dragă mami, te iubesc și vreau să fiu aproape de tine. Mă poți ajuta, pe mine, bebelușul tău neajutorat, și să mă iei în mâinile tale puternice?” Desigur, aceasta este doar o mică ilustrare a modului în care Duhul ne ajută să ne rugăm. El nu

schimbă cuvinte nerostite. Are ce schimba doar dacă le rostim.

Iuda pune câteva dintre gândurile acestea într-o propoziție. El arată că ne zidim prin cultivarea credinței, a rugăciunii cu puterea Duhului Sfânt și a meditării la dragostea și mila minunată cu care Isus ne salvează.

Iuda 20,21 – „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.”

Ați auzit că, dacă noi Îl iubim pe Dumnezeu, toate vor lucra pentru binele nostru (vedeți Romani 8:28). Dar v-ați întrebat vreodată cum se întâmplă aceasta? Datorită rugăciunilor Duhului Sfânt. El nu trebuie să Se roage: „Dacă este voia Tă, Doamne.” Duhul cunoaște inimile și nevoile și mintea divină și faptul că este voia Lui să ne

ajute. Duhul Sfânt Se roagă mereu după voia lui Dumnezeu. De aceea, toate lucrează spre binele nostru.

Romani 8:27,28 – „Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre

binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Deci, următoarea dată când vă rugați, amintiți-vă că Tatăl din cer aude cea mai frumoasă rugăciune, care este în acord cu dorința Sa și la care El este încântat să răspundă. Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu cuvinte minunate, pe care nici măcar nu le-am înțelege.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

“Cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu poate să i-o dea omului este duhul unei rugăciuni fierbinți. Tot cerul este deschis înaintea omului rugăciunii. Rugăciunile făcute cu o credință umilă vor fi auzite.” —*The Review and Herald*, 20 octombrie, 1896

SECȚIUNEA III

Așa cum am aflat din lecția anterioară, darul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu ne aduce o listă lungă de beneficii. Un spirit de mărturisire și de ajutor în rugăciune sunt două dintre binecuvântările acestea. O alta se numește „sigilare”.

Atunci când Isus a vorbit despre vrăbiile care cad, despre mieii pierduți și despre boabele de muștar care cresc, El a ilustrat adevăruri cu lucruri familiare oamenilor din jurul Său. Ideile acestea ne sunt familiare și nouă, chiar dacă, poate, nu am văzut niciodată un miel sau un bob de muștar.

Cuvintele „sigiliu” și „sigilare” sunt metafore luate din vremurile biblice. Dar ideea sigilării cu un sigiliu nu ne este atât de familiară astăzi.

Ați avut nevoie vreodată de un notar public? Un notar public este cineva cunoscut ca fiind de încredere în comunitate. El aplică un sigiliu pe documentele oficiale. Sigiliul pus pe un document exprimă faptul că notarul validează că o semnătură este reală. El certifică astfel că a văzut persoana semnând actul și i-a determinat identitatea.

Pentru noi, sigiliul sau ștampila unui notar public este, probabil, cel mai familiar echivalent al sigiliului antic, care era, de asemenea, dovada faptului că o persoană cu autoritate era în spatele documentului.

Să luăm în considerare o altă utilizare a sigiliului. În zilele noastre, la zborurile avioanelor între anumite destinații, compania de zbor sigilează valizele cu o bandă

specială. Astfel, dacă cineva încearcă să fure din valiză, trebuie întâi să rupă sigiliul respectiv. Ar fi vizibil dacă cineva ar umbla într-o valiză.

Cu mult timp în urmă, sigiliile erau de ajutor în același fel. Când un sigiliu era pus pe un document, era evident că nimeni nu îl deschisese încă. Dacă sigiliul era intact, era sigur că documentul își păstrase caracterul privat, de comunicare între expeditor și destinatar.

Există două tipuri de sigiliu: primul face ca un document să fie oficial, iar al doilea garantează caracterul privat al documentului. Când Biblia vorbește despre sigilarea oamenilor, folosește primul tip de sigiliu pentru a descrie aprobarea specială a lui Dumnezeu în ce îl privește pe poporul Său. (În Apocalipsa 5, când Biblia vorbește despre cartea sigilată cu șapte peceti, se folosește al doilea tip de sigiliu pentru a descrie caracterul privat al documentului.)

Cum ne arată Dumnezeu că ne aprobă? Cum ne garantează oficial că El are un loc pregătit pentru noi în cer? O face prin dăruirea Duhului Sfânt.

Efesenii 1:13,14 – „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiti

cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.”

Și cum putem noi să știm dacă avem Duhul Sfânt? Pavel spune:

Galateni 5:22,23 – „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftei. Împotriva acestor lucruri nu este lege.”

Am privit la câteva dintre binecuvântările pe care Duhul ni le aduce. El ne mângâie și ne reînviorează. El ne convertește și ne îndeamnă la pocăință și la

mărturisirea păcatelor. El dă putere rugăciunilor noastre. El ne ridică gândurile spre lucruri importante. El face ca viața noastră să fie o binecuvântare și o umple cu cele mai frumoase roade.

Duhul promis ne arată că noi suntem copiii binecuvântați ai lui Avraam, aprobați de Dumnezeu și așteptători ai binecuvântării cerești. Noi am fost „sigilați”.

Galateni 3:14 – „... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.”

Vom învăța mai multe despre sigilarea finală când vom studia Apocalipsa 7 într-o lecție viitoare.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Cine ne convinge că suntem păcătoși? Ioan 16:8 _____
2. Citiți Faptele apostolilor 2:37-41 și 7:51-60. Ambele grupuri de oameni au fost „străpunși la inimă” când au fost condamnați pentru păcatul lor. Puneți în antiteză cele două grupuri. De ce numai un grup a primit iertarea și darul Duhului Sfânt? _____
3. Ce se va întâmpla dacă vom alege să ignorăm convingerea Duhului Sfânt în ce privește păcatul? Apocalipsa 6:14-17 și Iuda 14,15 _____
4. De ce mărturisirea păcatelor este atât de importantă? 1 Ioan 1:9 _____

Secțiunea II

5. Duhul Sfânt ne ajută în privința rugăciunilor. În cuvintele voastre, care este rolul Duhului în prezentarea cererilor noastre înaintea lui Dumnezeu? _____

Secțiunea III

6. În conformitate cu Galateni 3:14, cum primim noi Duhul? _____
În conformitate cu Filipeni 3:9, cum primim noi neprihănirea? _____
Am putea noi să fim neprihăniți fără să avem Duhul Sfânt? Romani 8:9 _____
7. Citiți din *Viața lui Isus*, de la pagina 672, paragraful care începe astfel: „Hristos a făgăduit...”. Unii oameni, care vorbesc mult despre Duhul Sfânt, nu au niciun folos în urma acestui lucru. De ce? _____
Doresc ei cu adevărat să fie controlați de Duhul Sfânt? _____
Ce trebuie să facem ca să primim Duhul Sfânt? _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Struniți de o altă forță

Este industria muzicală un teren sigur pentru un creștin? Se potrivește muzica seculară ca mijloc de distracție pentru oamenii care vor să-I placă lui Dumnezeu? O istorie scurtă a unui tip de muzică foarte populară ne va ajuta să răspundem la această întrebare esențială.

Originea industriei muzicale a început la intersecția autostrăzilor 61 și 49, unde, până astăzi, vizitatorii omagiază faimoasa vânzare a sufletului lui Robert Johnson către Diavol. Johnson, inventatorul ritmului „blues” la chitară, ritm care s-a transformat apoi în „rock and roll”, a dat mai departe ștafeta muzicală unor muzicieni precum Little Richard, cel care a recunoscut: „Eram condus și comandat de o putere. Puterea întunericului... despre care multă lume crede că nu există. Puterea Diavolului. Satana.”

Industria aceasta nu a devenit mai puțin demonică în deceniile următoare. Citatele de mai jos oferă doar câteva exemple de muzicieni care au *recunoscut* posedarea demonică în timpul compoziției sau interpretării:

John Lennon, de la Beatles: „M-am simțit ca un templu golit și umplut de multe spirite, fiecare trecând prin mine, fiecare locuind în mine pentru puțin timp și apoi lăsându-i locul altuia.”

Keith Richards, de la The Rolling Stones: „Ei cred că tu ai scris muzica... Dar, de fapt, tu ești doar un medium... Ca și cum ai fi prezent la o incantație... Melodiile vin la mine în masă, eu nu fac nimic, cu excepția faptului că mă găsesc treaz când vin.”

Ginger Baker, de la Cream: „Ni se întâmplă desul de des: mă simt ca și cum nu eu cânt la instrument; altcineva cântă și lucrul acesta se întâmplă la toate cele trei instrumente ale formației. Mă înspăimântă uneori... Cântăm toți, deodată, aceeași bucată muzicală fără să o fi știut dinainte. Ni se întâmplă foarte des.”

Angus Young, de la AC/DC: „E ca și cum aș fi pe pilot automat. Când ajung pe la jumătatea reprezentației primului număr, cineva preia conducerea mea. Eu particip doar cu prezența. Devin posedat când urc pe scenă.”

Michael Jackson: „Am camera mea secretă, cu un zid mobil și o oglindă. Acolo vorbesc cu Lee [Liberace]. Îi aud vocea acolo. Simt prezența aceasta foarte aproape.”

Beyonce: „Când văd un video cu mine pe scenă sau la TV mă întreb: «Dar cine este fata asta? Nu sunt eu, n-aș îndrăzni să mă comport așa.» „E cineva care preia controlul asupra mea când sunt pe scenă.” „Când sunt pe scenă nu mi-e rușine de sexualitatea mea. Tonul vocii mele devine altul și mă simt neînfricată. Devin o altă persoană.” „Lucruri pe care le fac pe scenă nu le-aș face în mod normal... Am experiențe în afara corpului. Dacă mă tai la picior, sau cad, nu simt nimic. Nu sunt conștientă de fața mea sau de trupul meu.”

Te-ai întrebat vreodată de ce atât de mulți muzicieni populari ai secolului al XXI-lea se folosesc de simbolul ochiului în dansurile lor, în grafica lor și pentru albumele fotografice? Ascultați ce spune chitaristul Carlos Santana:

„În meditațiile mele, entitatea numită Metatron a spus: «Vrem să te aducem din nou pe frecvența radio ca să ajungi la copii de gimnaziu, la tineri de liceu și la universități. Odată ce ai ajuns la ei, vrem să li te prezinți cu o nouă formă de existență.»”

Ce formă de existență încearcă demonii să le prezinte tinerilor? În cuvintele lui Santana: „Amintește-ți de divinitatea ta.” Cu alte cuvinte: poți fi ca Dumnezeu. Am mai auzit lucrul acesta undeva.

Iar „Metatron” este reprezentat de – ați ghicit – „ochiul în mijlocul triunghiului”.

În încheiere, puteți intuit cine a spus cuvintele care urmează? „Noi ne ocupăm cu vrăjitoria, încercând să facem muzică vrăjită.” „Nu îl consider pe Lucifer o forță a răului – îi simt prezența prin muzică, simt că vine și se așază la pianul meu.” Sataniști pe față, ca Ozzy Osbourne și Marilyn Manson? Nu. Cuvintele acestea le aparțin lui Brian Wilson (formația Beach Boys) și Tori Amos – muzicieni despre care mulți cred că, din punct de vedere spiritual, sunt acceptabili.

Industria muzicii seculare moderne este teritoriul Diavolului și așa a fost încă de la început. Vă implor să stați departe de groaznicul mediu satanic. „Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8).

Conexiune istorică

Promisiuni prețioase

Răscumpărătorul lumii le prezintă urmașilor Săi planul de luptă la care ei sunt chemați să ia parte, evaluând prețul chemării. El îi asigură că îngerii care excelează în putere vor fi alături de ei în luptă și că El le va da capacitatea să lupte cu curaj celor ce se încred în El. Unul va urmări o mie și doi vor pune pe fugă zece mii – nu prin puterea proprie, ci prin puterea Atotputernicului. Ei vor fi mai mult decât biruitori prin Cel ce i-a iubit.

El le arată vasta confederație a răului, care se aliniază în luptă împotriva lor; dar El îi încurajează, amintindu-le că luptă alături de armatele cerului și că Cel mai puternic decât toate inteligențele cerești este în linia de bătaie pentru adevăr și dreptate. Conducătorul oștirii Domnului este cu ei, preluând controlul armatelor și ducându-i la victorie. Din cauza fragilității lor umane și a păcătoșeniei lor, ei pot să se teamă și să tremure la vederea vastelor oștiri ale puterii întunericului; dar ei pot să se bucure atunci când văd că îngerii lui Dumnezeu sunt gata să îi slujească pe cei ce vor fi moștenitori ai mântuirii. Ei pot să se bucure, pentru că înțeleg că Domnul oștirilor îi va conduce înainte în fiecare conflict împotriva dușmanilor naturali și supranaturali. Isus a spus: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Liderul vostru este biruitor. Avansați către victorie. „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.”

Ce prețioase sunt asigurările că El niciodată nu ne lasă să facem nici un singur pas în puterea noastră proprie; pentru că El a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” Noi ne luptăm în prezența unei oștiri invizibile. Inteligențe nevăzute țin sub observație șirurile de luptă ale celui rău, gata să ne ajute. Nu numai că ni se va da ceea ce este necesar, dar vom fi puși pe un teren avantajos. Să fim mai dispuși să ajutăm și să ne încurajăm unii pe ceilalți cu credința cea mai sfântă. Este esențial ca Hristos

“Nu numai că ni se va da ceea ce este necesar, dar vom fi puși pe un teren avantajos.”

să ne atingă acum inimile prin Duhul Sfânt și să ne răscumpere sufletele prin viața Sa prețioasă. Oricărui creștin i se adresează cuvântul spus lui Petru: „... Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta.” Mulțumiri să fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Aceasta este siguranța noastră. Satana nu poate cauza dezastrul etern niciunui om care este pregătit de către Hristos pentru ispită prin mijlocirea Sa anterioară. În Hristos, harul este acordat fiecărui suflet și o cale de scăpare este pregătită, astfel ca nimeni să nu cadă sub puterea inamicului.

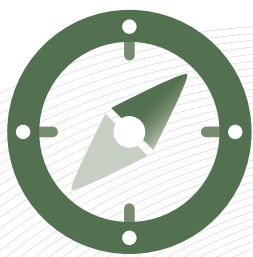
Satana pregătește ispite multe și puternice cu care să asalteze poporul lui Dumnezeu. El este reprezentat ca un leu care răcnește și se plimbă înainte și înapoi, căutând un suflet nepăzit, pe care să-l poată înșela prin subtilitatea sa, ca apoi să-l distrugă. Noi nu suntem siguri fără Hristos nici un singur pas. Dar ce mângâ-

iere este ascunsă în cuvintele: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta.” Satana nu cerne pleava; el vrea să aibă grâul în mâinile lui. Să fim curajoși și să ne rugăm mereu. Hristos oferă rugăciunile noastre Tatălui, amestecate cu meritele jertfei Sale, și ele ajung sus, înaintea lui Dumnezeu, ca o tămâie plăcută. Hristos cel răstignit, cel înviat și cel ce stă la dreapta lui Dumnezeu mijlocește pentru noi. Atunci când sunteți ispitiți să păcătuiți, amintiți-vă că ochii lui Hristos sunt asupra voastră și că Satana dorește să vă cearnă ca pe grâu. Amintiți-vă să faceți cereri spre ceruri și să-L vedeți pe Isus care mijlocește pentru

voi. Strigați cu stăruință către Dumnezeu: „Scapă-mă Doamne, sau voi pieri!” și nu veți fi biruiți; nu veți da curs acelei ispite. Luați aminte cu hotărâre la cuvintele lui Pavel și, în puterea lui Isus, spuneți: „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” – *The Youth's Instructor*, 20 decembrie 1894

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Ce vor face îngerii pentru cei care cred în Dumnezeu? _____
2. Ce ne-ar putea face să ne temem și să tremurăm? _____
În schimb, ce ne-ar face să ne bucurăm? _____
3. Găsiți în Biblie alte câteva făgăduințe care să ne asigure de ajutorul lui Dumnezeu pentru a învinge în lupta cu păcatul. _____
4. Pe lângă acordarea ajutorului de care avem nevoie, ce altceva mai face Dumnezeu pentru noi? _____
5. Care alte două lucruri sunt la fel de esențiale pentru salvarea noastră? _____
6. Cum poate să fie împiedicat Satana să ne cauzeze dezastrul etern? _____
7. Ce pregătește Satana pentru poporul lui Dumnezeu? _____
8. De ce nu suntem în siguranță fără Hristos nici un pas? _____
9. Care sunt cele două lucruri pe care ar trebui să ni le amintim să le facem când suntem ispitiți? _____
10. Articolul se termină citând Romani 8:37-39. Rescrieți versetele acestea cu propriile cuvinte, înlocuind cuvinte ca: „stăpânirile”, „puterile”, „lucrurile de acum” cu problemele voastre, cu provocările și cu ispitele pe care le întâmpinați în prezent. _____

Capitolele credinței

Valea interzisă – partea 2

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

După ce temătorul șef al satului a dispărut în pădure, Ramon, Standing și Dong au continuat să avanseze neînfricați. O oră mai târziu, poteca a început să facă ocoluri în jurul unui munte uriaș. Poteca ducea drept în față și, în ciuda avertizării șefului, cei trei au decis să o urmeze, din moment ce ducea spre interior.

Era o potecă „serioasă”, care mergea direct pe munte, fără serpentine. Era atât de abruptă, încât cei trei se temeau pentru viața lor.

Pe drumul care cobora spre partea cealaltă a muntelui au început să găsească grupuri de case Tawbuid. Ori de câte ori se apropiau de casele acestea, locuitorii lor strigau temători, întrebând cine vine. Copiii și adulții deopotrivă săreau din case și fugeau în tufișuri. Ca să pară asemănători cu un Tawbuid, cei trei bărbați nu purtau altceva decât tanga și se mânjiseră pe față cu funingine; totuși indigenii aceia erau terifiți.

Niciodată nu am înțeles lucrul acesta. Populația Tawbuid se mândrea că are cea mai mare putere satanică dintre toți locuitorii insulei și pretindea că nu are nevoie de nimic. În același timp, indigenii Tawbuid trăiau în teroare, cum nu mai văzusem înainte. Paradoxul este obișnuit în rândul animiștilor, dar pare să fie extrem la populația Tawbuid. Nici nu trebuie să fii alb ca să bagi frica în ei. Nu trebuie nici măcar să aparții altui trib. Ei se simt amenințați de oricine care nu este din clanul lor.

Tribul are doi lideri, care se presupune că îi conduc: unul în nord și altul în sud; dar, în realitate, oamenii aceștia sunt numiți conducători doar ca să îi țină de parte pe alții, ca să nu vină nimeni în munții lor. Ei sunt plătiți bine pentru slujba aceasta și sunt obligați să fie sânguincioși, sub amenințarea cu o moarte oribilă și imediată, cauzată de vrăji, dacă nu își fac treaba cum se cuvine. Dar adevărata putere conducătoare stă în mâinile bătrânilor și ale șefilor de sate. Permișiunea de a intra sau de a avea legături cu satul trebuie să vină de la ei.

Kilometru după kilometru, Ramon și ceilalți au continuat să meargă înainte. Soarele cobora rapid, iar ei erau epuizați, însă nu-și atinseseră ținta încă. În cele din urmă, chiar înainte de apusul soarelui, au trecut de o nouă culme muntoasă și interiorul teritoriului Tawbuid s-a desfășurat înaintea ochilor lor. Pe o întindere mare, cât puteau cuprinde cu privirea, dealurile care străjuiau calea erau presărate cu ferme montane, care indicau prezența unor sate mici.

La baza dealurilor se întindea o vale înaltă, tăiată chiar prin mijloc de un râu. Ramon a urmărit râul cu privirea, până spre cursul superior, iar acolo l-a zărit: satul pe care Dumnezeu i-l descoperise într-un vis. Era un loc deosebit de frumos. Inima i-a tresăltat. Opoziția și teroarea acestor Tawbuid de munte fusese foarte mare și trecerea prin puținele sate pe

care le parcurseseră fusese periculoasă din cauză că l-ar fi putut întâlni pe liderul tribal din sud, angajat să țină străinii la distanță. Satul căutat era la distanță de o zi de mers pe jos, trecând pe lângă mai multe sate. Ramon știa că, dacă ar fi insistat mai mult, ar fi ruinat orice posibilitate de a putea lucra în interior. El întrevedea acum împlinirea obiectivului și putea să fie sigur de faptul că târâmul acesta era promițător. Dar acolo erau „uriași”... Pentru moment, Ramon, Standing și Dong au fost obligați să se retragă.

(Va urma.)

© 2013 Adventist Frontier Missions (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

2 martie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufla apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Duhul Sfânt ȘI MÂNTUIREA PARTEA 3

Text de memorat | Apocalipsa 22:17

„Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!», și cine aude să zică: «Vino!», și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

SECȚIUNEA I

Sărbătoarea corturilor dura o săptămână întreagă. Când ești plecat de acasă atâta timp, poți fi obosit și dornic să te întorci. În ultima zi a sărbătorii, când oamenii erau destul de obosiți, Isus le-a spus un lucru interesant:

Ioan 7:37 – „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.»”

Oamenii aveau nevoie de o reîmprospătare. Erau osteniți de ceremoniile nesatisfăcătoare, iar afirmația lui Isus că le poate împlini nevoile spirituale le-a captat atenția.

Ce gând frumos! Într-un sens spiritual, adeseori ne este sete și avem nevoie să bem băutura promisă de Isus. Ce minunat este că putem încă să venim la El în rugăciune și să-I cerem să satisfacă nevoile sufletelor noastre obosite de păcat!

Cuvintele rostite de Isus imediat după aceea ne dau mult de gândit:

Ioan 7:38 – „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

Deci, oamenii ar trebui să vină la noi pentru ajutor atunci când le este sete din punct de vedere spiritual. Dar cum putem noi să avem ceea ce au ei nevoie?

Vă amintiți ce s-a întâmplat când israeliții au avut nevoie de apă în pustie? Dumnezeu i-a spus lui Moise să lovească stâncă. Dar putea o stâncă uscată să dea apă? Nu. Totuși, un râu a țâșnit din ea prin puterea lui Dumnezeu – destul cât să astâmpere setea a milioane

“Apelul lui Hristos către sufletul însetat încă mai răsună și ni se adresează cu și mai mare putere decât celor care L-au auzit în templu, în ultima zi a praznicului.”

— *Viața lui Isus*, p. 454

DIN CUPRINS:

B-9

65 | Duhul Sfânt și mântuirea (3)

69 | Noua biserică din sălbăcie

70 | Izvoare cu apă vie

72 | Valea interzisă – partea 3

“Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii și rezultatele ei au fost minunate. La sfârșitul timpului, Duhul Sfânt trebuie să fie prezent în adevărata biserică. Dar, în preajma încheierii secerișului pământului, este făgăduită o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, care va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului.”

— *Faptele apostolilor*, pp. 54, 55

de oameni, plus a animalelor. Deci, cum poate ieși din noi un râu de apă vie? Versetul următor ne dă răspunsul:

Ioan 7:39 – „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.”

Duhul Sfânt a fost mereu activ în lume. El a fost prezent la Creațiune (vedeți Geneza 1:2). El i-a inspirat pe oamenii care au scris Scripturile (vedeți 2 Petru

1:21). Și tot El le-a dat înțelepciunea și puterea Lui unor oameni ca Iosif și Ghedeon (vedeți Geneza 41:38; Judecătorii 6:34). Oricine a fost convertit vreodată a fost schimbat de puterea Duhului Sfânt.

Dar, conform cu Ioan 7:39, înainte de glorificarea lui Isus, Duhul Sfânt nu fusese dat încă. Nu fusese încă turnat în măsură deplină până când Isus nu a fost glorificat după învierea și înălțarea Sa la cer. Apoi, Isus I-a cerut Tatălui să-i dea bisericii cel mai bun dar posibil. Rezultatul s-a văzut în Ziua Cincizecimii.

„Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. (...) Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea Celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul, inima ajunge curată. Prin Duhul, credinciosul ajunge părtaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări caracterul Său în biserică.” – *Viața lui Isus*, p. 671

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Să recapitulăm ce am studiat în secțiunea precedentă. Cine este sursa apei vii? Isus. Când devenim izvoare de apă vie? Când primim Duhul Sfânt. Ce face Duhul Sfânt pentru noi când Îl primim? Ne regenerează, ne recrează prin experiența nașterii din nou. El ne dă putere să ne împotrivim păcatului și să-l învingem. El ne face inimile curate. El ne face asemănători cu Isus.

De fapt, noi devenim un spațiu în care Dumnezeu locuiește.

1 Corinteni 3:16 – „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”

Când suntem umpluți astfel cu Duhul Sfânt, nu este doar spre beneficiul nostru. Amintiți-vă că aceia care primesc Duhul Sfânt devin izvoare de apă vie.

După ce descrie o persoană predată Duhului Sfânt în mod complet, Isaia face o profeție:

Isaia 58:11 – „Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.”

Gândiți-vă la oamenii din jurul vostru! Ei nu sunt curați, dar unii și-ar dori să fie. Totuși, ei nu știu ce să facă. Sunt sclavii păcatului, iar unii dintre ei urăsc să fie sclavi. Și nici nu știu că ar putea deveni liberi. Aceste persoane au nevoie de un izvor de apă vie.

Ați lăsat ca Duhul Sfânt să vă schimbe viața și să o facă minunat de bună? Atunci veți fi ca o oază pentru cei însetați, ca o grădină bine udată și ca o fântână în deșert. Când oamenii vor vedea ceea ce a făcut Duhul Sfânt pentru voi, vor zice: „Tinerii aceștia au exact ceea ce noi căutam.”

Când ei văd o astfel de persoană, este foarte probabil să vrea același lucru și pentru ei înșiși. Apoi, ei ar putea deveni izvoare pentru multe alte persoane.

Lumea are nevoie de mai multe izvoare.

Are nevoie și biserica de mai multe izvoare? Da. Multor biserici le lipsesc Duhul Sfânt și darurile bogate pe care El le aduce. Care sunt unele dintre aceste daruri spirituale?

Efesenii 4:11-15 – „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură,

prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privitynțele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.”

Puteți găsi obiectivele următoare în pasajul acesta?

- Construirea bisericii
- Atingerea unității
- Echiparea pentru slujire
- Diminuarea naivității
- Perfecționarea bisericii
- Protejarea împotriva învățătorilor primejdioși și a erorilor
- Să ne învețe despre Isus

Acum comparați lista aceasta cu nevoile bisericii voastre. Are biserica voastră nevoie de ajutor pentru a aduce membri noi? I-ar fi de folos mai multă unitate? Unele persoane sunt înșelate? Nevoile bisericii arată că darurile pe care Isus ni le-a dat sunt exact ceea ce noi avem nevoie. Și biserica voastră poate să aibă darurile acestea. Primul pas este să înceapă să izvorască apa. Dacă vă încredeți în Isus, puteți deveni un izvor mult dorit – atunci se vor întâmpla lucruri frumoase.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Cum puteți afla dacă cineva are darurile Duhului? Ați putea crede că este o întrebare ușoară dacă vorbim despre o persoană care are darul profeției, sau darul limbilor.

Dar adevărul este că mulți oameni care cred că au darurile acestea nu le-au avut niciodată. Unii oameni cred că ei au scos afară demoni, iar alții, că fac minuni. Totuși, Duhul Sfânt nu locuiește în ei.

Matei 7:22,23 – „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?»

Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»”

Mulți care cred că au darul limbilor nu îl au. Cum așa? Pentru că viața a mii de oameni care cred lucrul acesta este la fel de lipsită de sfințenie ca a vecinilor lor. Divorțul și lipsa credinței, precum și alte păcate, sunt comune între cei care vorbesc în limbi, la fel cum sunt

prezente și în viața celor care nu vorbesc în limbi. Ei „practică fărădelegea.” Imediat înaintea versetelor de mai sus e scris că Isus a spus următoarele:

Matei 7:17-21 – „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

Să reluăm întrebarea noastră: Cum poți ști că ai darul Duhului? Conform cu 1 Corinteni 12:11, dacă ai Duhul Sfânt, ai cel puțin unul dintre daruri. Deci, o întrebare mai bună ar fi: Cum poți ști că ai Duhul

Sfânt? Isus a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște.” Roadele celor care sunt sau nu plini de Duhul Sfânt sunt enumerate în Galateni 5:16-23.

După ce a scris despre darurile Duhului în Efeseni 4, Pavel le-a dat creștinilor un avertisment solemn:

Efeseni 4:30 – „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”

Ce înseamnă să întristăm pe Duhul Sfânt?

„Nimeni să nu considere păcatul împotriva Duhului Sfânt ca ceva misterios și

nedefinit. Păcatul împotriva Duhului Sfânt este păcatul refuzului persistent ca răspuns la invitația de a se pocăi.” – *The Review and Herald*, 29 iunie 1897

Să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt prin refuzul de a ne preda lucrării Sale de schimbare a vieții. Să ne predăm puterii Lui transformatoare, astfel încât, prin cuvintele și acțiunile noastre neprihănite, să devenim un izvor de apă vie, prin care „să dea har celor ce-l aud”, arătându-le oamenilor calea către mântuire.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Conform cu Ioan 7:39, de ce au fost date darurile spirituale după învierea lui Isus? _____
2. Cum poate viața voastră să devină un izvor care să-i ajute pe oamenii însetați spiritual? Isaia 35; 44:3; *Viața lui Isus*, p. 305 _____

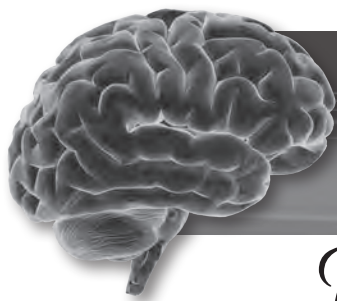
Secțiunea II

3. Citiți Ioan 4:1-42, acordând atenție deosebită versetelor 14, 39 și 42. Cum ilustrează această istorie ceea ce a spus Isus în Ioan 7:37-39? _____
4. Citiți Faptele apostolilor 2, acordând atenție deosebită versetelor 4 și 38. Cum ilustrează această istorie ceea ce a spus Isus în Ioan 7:37-39? _____
5. În Ioan 7:38, când Isus a spus: „cum zice Scriptura”, probabil că S-a gândit la Isaia 58:11. Citiți versetul anterior și descoperiți ce condiții însoțesc făgăduința aceasta. _____
6. Pe o foaie de hârtie, faceți câte o listă a darurilor menționate în Efeseni 4, 1 Corinteni 12 (două liste) și Romani 12. Care daruri sunt prezente în fiecare dintre enumerările acestea? Sunt și daruri care se găsesc doar într-una dintre ele? Există daruri pe care ar trebui să le aibă toți? Sunt unele daruri mai importante decât altele? (Vedeți și 1 Corinteni 13 și 14.)

Secțiunea III

7. Cât de serios este păcatul acesta? Matei 12:31,32 _____
Cum putem evita acest păcat teribil? Apocalipsa 3:14-22; 22:17 _____

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, pp. 35-56

Influența mijloacelor media asupra creierului

Noua biserică din sălbăticie

Cu aproape 100 de ani în urmă, un om numit Aleister Crowley (satanistul de top al secolului XX) s-a autoconsacrat ca „șef de echipă al lui Satana”. Prin urmare, BBC l-a numit „cel mai păcătos om din lume”.

Vă scutesc de unele detalii cumplite, dar el a proclamat că o armată de tineri ar putea fi crescută pentru a introduce noua eră și că oricine poate să devină geniu în muzică prin practicarea satanismului. El a susținut filosofia: „Fă tot ce vrei” și hedonismul extrem. Și, la fel ca multe scenarii de film și cântece ale secolului XX, *Cartea legii* lui Crowley a fost scrisă sub inspirație demonică directă. Crowley a scris cândva: „Îmi doresc blasfemia, violul, uciderea, răzmerița, TOT CE E PUTERNIC.”

Nu ne surprinde faptul că industria muzicală a respectat moștenirea lui Crowley. Într-adevăr, o generație de căutători de plăceri s-a născut – o armată de tineri care atrag o eră a spiritismului.

Câțiva urmași devotați ai lui Crowley au generat o gamă de interpretări muzicale: Ozzy Osbourne, Jim Morrison, Sammy Davis, Jr. și Sting. Dar, mai important, comunitatea Hip Hop este acum cea mai proeminentă în purtarea mai departe a torței lui Crowley.

Jay-Z, care se referă la el însuși cu un nume blasfemator, a produs o linie de îmbrăcăminte care folosește tot felul de simboluri oculte. Totuși, cel mai semnificativ simbol, folosirea pe hanoracul său a crezului: „Fă tot ce-ți place”, a fost viral pe internet. Ca să înrăutățească situația, cântecul lui „Nicio biserică în sălbăticie” intonează: „Noi am format o nouă religie” și continuă spunând că dorința de dragoste fizică este „scriptura” lor și că practicarea monogamiei este un blestem al „dragostei” – de fapt, o strâmbă și hedonistică versiune a dragostei.

Nu avem dubii cu privire la apartenența lui Jay-Z. Dar ce putem spune despre restul muzicii din această industrie? Dacă faceți o scurtă trecere în revistă a versurilor formațiilor muzicale de top și a melodiilor de top ale decadelor trecute, veți observa că filosofia „fă tot ce-ți place” e în toate – de la Frank Sinatra cu *I did it my way* (identificat ca fiind cel mai satanic cântec al secolului XX de fondatorul Bisericii lui Satana, Anton Lavey) la mantra „urmează-ți inima”, repetată în muzica anilor '90, și la hedonismul evident din muzica pop a secolului al XXI-lea. Conținutul melodiilor are referințe clare la filosofia satanică a lui Crowley și, astfel,

sute de alte cântece, prin mesajul pe care îl exprimă, reflectă influența lui Crowley.

Am discutat recent cu un pastor care a avut un dialog revelator cu o vrăjitoare practicantă. Ea se lauda că putea descoperi femeile care își înșală soții oricui îi plătea să pronunțe asupra femeii un farmec. Pastorul i-a spus vrăjitoarei:

— Nu ai putea să o descoperi pe soția mea că mă înșală pentru că suntem creștini.

— Eu îi prind mereu pe creștini cu d-astea, a replicat vrăjitoarea.

— Nu este cazul familiei mele, a spus pastorul.

— Bine, a răspuns vrăjitoarea, atunci permite-mi să întreb ceva.

Și a continuat întrebând ce fel de materiale media și tipărite consumă el și soția. Pastorul i-a spus că ei evită tot ce este lumesc. Atunci, vrăjitoarea a spus:

— Bine, ai dreptate. Sunteți sub protecție. Dar majoritatea creștinilor nu îmi dau un astfel de răspuns.

Vedeți cum majoritatea creștinilor îi dau Diavolului cheia casei lor? Prin muzica pe care o ascultăm, jocurile pe care le jucăm și clipurile video pe care le vizionăm, noi nu trăim în supunere față de Dumnezeu și nu putem pretinde ocrotirea Sa. Dar, atunci când înlăturăm aceste lucruri rele din viața noastră – divertismentul hollywoodian demonic, care alterează mintea și care distruge creierul, industria muzicii și cea a jocurilor – cu alte cuvinte, când predăm totul pe altar și aruncăm tot ce nu este pur și sfânt, atunci și numai atunci putem să fim siguri că trăim pe tărâmul lui Dumnezeu și că ne aflăm într-o atmosferă sfântă și protejată, unde îngerilor le place să stea.

Prezentând seminarul „Influența mijloacelor media asupra creierului”, am putut vorbi cu mulți oameni care au experimentat manifestări demonice în casele lor, ca apoi să descopere că, după ce au alungat din viața lor lucrurile lumești, chinul a încetat și ei au avut din nou pace în locuința lor.

Este timpul să ne întrebăm cu seriozitate: Chiar merită să ne riscăm sufletele pentru „distracție”?

Conexiune istorică

Izvoare cu apă vie

Dumnezeu, care a poruncit ca lumina să strălucească în întuneric, a strălucit în inima voastră, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu, prin chipul lui Isus Hristos. Cel care crede în Hristos devine una cu El și dă pe față gloria lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu a pus în gura lui o nouă cântare și laudă pentru Domnul.

El, zilnic, dorește să-L cunoască mai mult pe Hristos și să devină mai asemănător Lui. El discerne lucrurile spirituale și se bucură de contemplarea lui Hristos; și, prin contemplarea Lui, el este schimbat, imperceptibil pentru el însuși, după chipul lui Hristos. El este mereu în căutarea Duhului și înțelege lucrurile Duhului. El nu se bazează pe ceea ce poate face el atunci când caută să obțină acceptarea lui Dumnezeu, ci pe meritele neprihănirii lui Hristos. Totuși, el știe că nu poate fi indolent dacă vrea să fie copilul lui Dumnezeu. El cercetează Scripturile, care Îl adevăresc pe Hristos și care prezintă în fața lui Modelul perfect.

Credinciosul află în cuvântul lui Dumnezeu sfat și mângâiere; și, în urmarea direcției sale, el pășește pe cărarea vieții. Adevărul prețios este desfășurat în mintea lui și el îl primește în sanctuarul interior al sufletului. Atracția lumii rămâne fără valoare pentru el. El poate spune împreună cu apostolul: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.” Cum poate cineva să se convingă pe sine că Scriptura nu este decât o fabulă meșteșugit alcătuită? Cum poate cineva să-și imagineze că viața care este legată vital de Hristos este neinteresantă? Hristos este neinteresant? O, dacă toți l-ar

înțelege valoarea și ar ajunge la concluzia că cel mai profitabil lucru de făcut pentru orice suflet este de a face chemarea și alegerea Lui sigure, de a sta pe un teren avantajos pentru suflet, cu privirea îndreptată spre Isus – Autorul și Desăvârșitorul credinței sale!

Cel care are o experiență reală în lucrurile lui Dumnezeu nu va fi indiferent față de cei care sunt în întuneric, ci va întreba: Ce le-ar spune Isus acestor biete și sărmăne suflete? El va căuta să lucreze ca lumina lui să strălucească. El se va ruga cu înțelepciune, cu har și cu tact ca să știe cum să-i adreseze un cuvânt la vreme potrivită celui obosit. În locul implicării în conversații neînsemnate, cu glume și frivolități, el, ca ispravnic al harului lui Dumnezeu, va folosi toate ocaziile în cel mai bun mod posibil, iar sămânța semănată va încolți și va da roade în viața eternă. Comoara adevărului este în sufletul său și el este un om al binelui. Izvorul vieții este în sufletul său și apa vieții curge afară.

Tineri și tinere, este aceasta și experiența voastră? Creșteți voi în Hristos, Maestrul vostru? Sunteți lucrători împreună cu Dumnezeu, aducând roade spre

gloria Sa? Dacă nu, nu sunteți copii ai lui Dumnezeu, pentru că nu aveți chipul și pecetea lui Hristos. Nu aveți un statut clar de moștenitor ceresc și, dacă ar veni boala și moartea asupra voastră în timp ce neglijați mântu-

“Fără creșterea puterii spirituale a membrilor, biserica nu va împlini așteptările inteligențelor cerești.”

irea atât de îndestulător oferită, ce va fi înregistrat în cărțile cerului în dreptul vostru? Ați avea o confruntare fericită cu aceste cărți?

Domnul le-a dat tinerilor privilegii din plin pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei trebuie să fie martori vii ai lui Hristos. Viața și caracterul lor trebuie să fie purtătoare ale unei mărturii ferme despre bogăția lui Hristos, pentru că ei ar trebui să-L reprezinte pe Maestru și să facă vizibilă puterea adevărului asupra sufletului. Dar, vai, cât de multe vieți și caractere demonstrează că nu sunt consacrate slujirii lui Hristos! Ei trăiesc spre mulțumirea proprie. Ei nu întăresc biserica prin eforturi eficiente, ci sunt mai degrabă o povară, decât purtători de poveri. Biserica devine ceea ce membrii ei o fac să fie și, dacă numai numele apare în registru, dar nu există zel, puritate și inteligență în lucrurile spirituale, biserica nu a

avansat cu nimic. Cei care stagnează în experiența lor religioasă, care nu cresc în Hristos, Conducătorul lor, căutând perfecțiunea de caracter, sunt poveri pentru bisericile lor. Ei nu-L urmează pe Isus, Lumina lumii și, de aceea, nu au în ei lumina care să se răspândească la cei din întuneric, iar lumea nu este mai bună datorită slujbei lor spirituale. Fără creșterea puterii spirituale a membrilor, biserica nu va împlini așteptările inteligențelor cerești.

O, dacă tinerii ar aprecia viața lui Hristos și ar imita Modelul! Dacă vor face aceasta, ei nu vor fi ca fecioarele neînțelepte, care nu au mai avut ulei în vase; însă vor fi ca cele înțelepte, având lămpile curate și arzând. Cauza adevărului nu va mai suferi, biserica nu se va mai îmbolnăvi și nu va mai fi pe moarte, ci va fi pregătită să discearnă lucrurile spirituale. — *The Youth's Instructor*, 22 decembrie 1892

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Articolul începe cu descrierea celui care crede în Hristos. Ce își dorește el zilnic, ce discernе și de ce se bucură?

2. Care este rezultatul contemplării lui Isus? _____

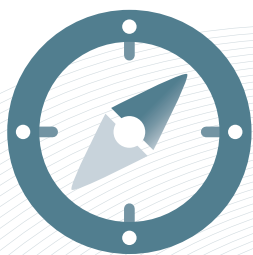
3. De ce atracțiile lumii devin neinteresante (plictisitoare, fără sens) pentru cel ce crede în Isus? _____

4. La ce concluzie ar trebui să ajungă toți în privința valorii mântuirii? _____

5. Descrieți ce face o persoană care are o experiență reală cu Dumnezeu pentru sufletele din întuneric. _____

6. Cum putem ști că suntem într-adevăr copii ai lui Dumnezeu? _____

7. Unii oameni din biserică trăiesc ca să se mulțumească pe ei înșiși. Descrieți efectul acestora asupra bisericii.

Capitolele credinței

Valea interzisă — partea 3

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Noaptea a venit repede, așa că misionarii au mers direct spre satul care era în fața lor. Așa cum făcuseră și în cazul celui alt sat, Ramon și Standing au stat mai în spate, în timp ce Dong, un Tawbuid de câmpie, a negociat cu liderul satului, de la zeci de metri distanță. Dong l-a rugat să le dea permisiunea de a rămâne peste noapte, dar șeful înspăimântat a refuzat. Descurajați și slăbiți, cei trei s-au retras.

Bărbații erau extenuați. Ei urcaseră pe munte toată ziua; fuseseră udați de ploaie; nu mâncaseră de dimineață și se luptaseră din greu cu lipitorile de când începuseră urcușul pe munte. Deoarece se lăsa întunericul, au instalat tabăra și au întins frunze de bananieri pe jos, sperând să țină departe lipitorile. În preajmă nu se găsea altceva decât lemn ud de tufșuri, dar au reușit să încropească un foc cât să poată prepara cina. Apoi au căzut într-un somn adânc.

Pe când dormeau, Dumnezeu i-a dat lui Ramon un vis. În ziua aceea, Ramon recunoscuse două dintre locurile văzute într-un vis anterior. Primul dintre ele fusese panta lanțului muntos, văzută în dimineața aceea, devreme, fiind vizibilă încă din zona joasă. Celălalt fusese satul unde se afla cursul superior al râului acelei văi imense. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme că acest al doilea loc era cel destinat lucrării, Dumnezeu i-a arătat din nou, în treacăt, satul. Ramon era curios să vadă cum va lucra Dumnezeu pentru ca să reușească să treacă de obstacolele din cale, dar iată că, din nou, scena i-a dispărut din fața ochilor.

Dimineața, cei trei au înghițit repede micul dejun și au început traversarea spre casă.

După-amiază, târziu, ca și cum Satana ar fi încercat să le dea o dovadă a dominației lui absolute în munții aceia, oamenii s-au întâlnit pentru ultima oară cu un Tawbuid de munte. După ce omul a trecut de ei, Ramon s-a întors, s-a uitat la el și a văzut patru denivelări perfect distanțate pe spatele lui. Ramon știa ce înseamnă umflăturile acelea – Satana îi acordase acestui om protecție supranaturală împotriva cușitelor, gloanțe-

lor, focului și tuturor celorlalte arme făcute de om. Războiul dintre Dumnezeu și Satana este foarte real în munții aceștia.

După această expediție am fost cu toții ca treziți dintr-un vis la realitate. Nu pentru că puneam la îndoială faptul că vom reuși să pătrundem la populațiile acestea și că Evanghelia va învinge. Victoria era sigură. Dar, la fel ca Ramon și Standing, și eu

am realizat în acea dimineață de vineri, după ce am avut parte de câteva ore de somn, că drumul spre victorie avea să fie mult mai aspru decât ne închipuisem. Pentru început, vom încerca să ne stabilim într-un sat Tawbuid de la șes. Dacă șeful lor ne va lăsa să intrăm, vom învăța limba și cultura lor și vom face mereu călătorii în munți. Vom înainta câte puțin, dându-le oamenilor posibilitatea să se obișnuiască cu noi și să construim împreună un anumit grad de încredere. Dacă vor avea destulă încredere în satele de la munte, vom porni într-acolo și vom încerca să răzvim înspre interior și, în același timp, vom continua învățarea limbii și a culturii Tawbuid.

Vrăjmașul pare să fi avut neobișnuit de mult control asupra acestor oameni. Mă întreb de ce îi ține atât de strâns, mai mult decât pe oricare alt trib al insulei. Pentru noi este un semn sigur că ceva important ne așteaptă în valea aceea adâncită între munți. Oamenii aceștia trebuie să audă Evanghelia. Dumnezeu nu-l va lăsa pe Satana să câștige lupta. Și, până în ziua victoriei, vom lupta mereu.

(Sfârșit)

© 2013 Adventist Frontier Mission (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

9 martie

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufleți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Confruntarea CU DUREREA

Text de memorat | Matei 11:28,29

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

SECȚIUNEA I

O soție bătută de bărbatul care a promis să o ocrotească, un adolescent molestă de un membru al iubitei lui familii, un copilăș abandonat de părinți, un tată care strigă blesteme la adresa copilului său mic – experiențe ca acestea pot pune o fundație sigură pentru o traumă emoțională care să dureze o viață întreagă. Iar o durere emoțională cronică este una dintre cele mai fără de speranță experiențe ale vieții.

Lui Satana îi place să cauzeze durere. Gândiți-vă cum demonii chinuie un om pe care îl controlează.

Marcu 5:5 – „Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.”

Da, Satana găsește plăcere în durerea altora. Apoi, el oferă „vindecarea”. Remediu său este un amestec otrăvit de idolatrie, adaptat să se potrivească personalității, gusturilor și dorințelor noastre. El deghizează păcatul ca pe un vis anestezic care poate deveni realitate. Atunci când un calmant își încetează efectul, el îl înlocuiește imediat cu altul.

Cei care au dureri emoționale tânjesc după ușurare. Disperarea ne împinge ori să ducem povara la Hristos, ori să privim spre altcineva pentru a scăpa de durere. Altfel spus, spre orice sau spre oricine ne îndreptăm, în afară de Hristos, va deveni un idol sau un înlocuitor al lui Dumnezeu.

Dependența și codependența¹ sunt cuvinte pe care lumea le folosește ca să descrie ceea ce Biblia numește idolatrie. Când noi ne gândim la idolatrie, de obicei ne gândim la oameni care se închină până la pământ

1. Codependența apare când persoanele din jurul unui dependent se consideră vinovate pentru problemele acestuia și cred că e de datoria lor să le rezolve. (n. trad.)

“Și atât de mare este valoarea unui suflet, încât Tatăl este mulțumit cu prețul plătit; iar Hristos, privind roadele jertfei Sale mari, este și El mulțumit.”

– *Tragedia veacurilor*, p. 652

DIN CUPRINS:

B-10

73 | Confruntarea cu durerea

77 | Manipularea muzicală

78 | Cel mai mare dar ceresc

80 | Marea bătălie – partea 1

înaintea idolilor. Cât de fără sens este lucrul acesta, deoa-
rece idolii nu pot oferi niciun ajutor! Citind versetele de
mai jos, Țineți minte că idolii dependenței și codepen-
denței sunt la fel de nefolositori în ajutorarea cuiva.

**Psalmi 115:4-6 – „Idolii lor sunt argint și
aur, făcuți de mâini omenști. Au gură, dar
nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi,
dar n-aud, au nas, dar nu miros.”**

Idolatria are de-a face cu închinarea. Ea este rezulta-
tul a două păcate ciclice, străvechi, de bază: necredința
și mândria. Când nu putem crede că Dumnezeu este
ceea ce El spune în Cuvântul Său că este, nu putem
să credem că El ne iubește și are grijă de noi. Ne vom
îndoi în mod inevitabil de puterea sau de dragostea
Sa – foarte probabil, de amândouă. Aceasta este necre-
dință care duce la mândrie – sprijinul pe sine. Până când
nu vom recunoaște ce este păcatul în realitate și nu ne
vom arunca la picioarele lui Isus, ciclul mândriei și al

necredinței va face ravagii în mintea noastră. Cât timp
nu se întâmplă lucrul acesta, adicția, codependența și
alte forme de idolatrie vor conduce inima noastră.

Mândria și necredința ne vor conduce la dorința de
eliberare. Căutăm ameliorarea durerii prin divertisment,
relații, mâncare, realizări, autopedepsire, automutilare,
sex, droguri, alcool etc. Chiar și activități utile ca studiul,
exercițiul fizic sau slujirea pot deveni înlocuitori ai ade-
văratei relații cu Dumnezeu. Isus ne-a invitat să căutăm
ușurare în relația strânsă cu El. Astăzi, El ne spune:

**Matei 11:28-30 – „Veniți la Mine, toți
cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da
odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și
învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și
smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru
sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun,
și sarcina Mea este ușoară.”**

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Procesul prin care Dumnezeu vindecă trupul este o ilustrare perfectă a modului în care El
vindecă și sufletul. Infecția reprezintă păcatul și este responsabilă pentru cele mai multe
efecte de lungă durată ale unei răni temporare. Când cineva te taie la braț cu un cuțit, te
doare. Dar dacă te doare și peste cinci sau zece ani, ceva nu este în regulă. Dacă îți rupi piciorul
și încă nu poți merge după ce au trecut mai mulți ani, cel mai probabil, osul s-a sudat greșit.

Atunci când oamenii ne greșesc, obiceiul păgubos
de a nu uita răul făcut cauzează infecție „până la os”,
care nu mai trece. Îndoielile cu privire la dragostea lui
Dumnezeu pentru noi sau cu privire la valoarea pe care
o avem în ochii Lui opresc vindecarea emoțională și cau-
zează o deteriorare a relației noastre cu Dumnezeu și cu
alții. Aceasta împiedică ascultarea de legea dragostei lui
Dumnezeu. Și cum am putea să Îl iubim, dacă El pare
distant, aspru sau neiubitor? Cum îi putem iubi pe alții
când ei, foarte probabil, ne vor face să suferim?

Dar Specialistul nostru știe că, uneori, avem nevoie
de o intervenție chirurgicală. Deci, când Îi predăm dure-
rea noastră emoțională lui Dumnezeu, El scoate la iveală
cu blândețe adevărata problemă – crezurile păcătoase – și
ne confruntă cu adevărul. El ne asigură de dragostea Lui
și de valoarea noastră în ochii Săi. Gândurile noastre
reprezintă factorul determinant în vindecare. De ce?

**Proverbele 23:7 – „Căci el este ca unul care
își face socotelile în suflet. «Mănâncă și bea»,
îți va zice el; dar inima lui nu este cu tine.”**

Dumnezeu resetează sistemul crezurilor noastre
în ce privește caracterul Său, folosind „antibioticul”

Cuvântului Său, ca să ne împiedice să gândim greșit
despre El, despre alții sau despre noi înșine.

Marele Medic poartă fiecare durere pe care o experi-
mentăm pentru ca noi să știm că nu suntem singuri. El
ne ușurează durerea care vine, atât cât permite marea Sa
iubire – cu alte cuvinte, atât cât să fie spre binele nos-
tru. De fapt, nu durerea este vrăjmașa Lui și a noastră,
ci păcatul. Durerea este adeseori cea mai bună unealtă
pentru a atrage inima la o dependență continuă de El.
Este darul nedorit pentru oricine trăiește în această lume
plină de păcat, învățându-ne să urâm păcatul și să-L
iubim pe Dumnezeu. Isus S-a rugat:

**Ioan 17:15 – „Nu Te rog să-i iei din lume,
ci să-i păzești de cel rău.”**

Diferența dintre metoda lui Dumnezeu (chirurgia) și
cea a lui Satana (anestezia) este că metoda divină ajunge la
sursa problemei. El aduce adevărata vindecare emoțională,
în locul ușurării pentru o perioadă scurtă, dar cu daune
mari. Contrar cu ceea ce afirmă Satana, cea mai puțin
dureroasă variantă este predarea în mâna lui Dumnezeu.

Dumnezeu este dragoste. Acest concept al unui
Dumnezeu relațional este central în întreaga Evanghelie.

“Prin faptul că L-a dăruit pe unicul Său Fiu ca să moară pe cruce, Dumnezeu ne arată cât preț pune El pe sufletul omului. Tot ceea ce lumea admiră, tot ceea ce ea numește prețios, pălește în comparație cu valoarea unui suflet; pentru că un preț de neegalat a fost plătit pentru sufletul acela.” —*The Youth's Instructor*, 20 iulie 1899

A crede că Dumnezeu este dragoste este singurul și cel mai important lucru pe care o persoană îl poate face pentru a scăpa de puterea idolatriei și a adicției.

Dragostea lui Dumnezeu este demonstrată în două subiecte biblice: Creațiunea și mântuirea. Aceste două teme sunt întretesute în fiecare istorie a Bibliei. Ele sunt izvorul prin care putem găsi vindecarea de durerea emoțională.

Inima umană experimentează setea de dragoste și setea de valoare proprie. Acestea vin prin Creațiune, pentru că Dumnezeu dorește ca acestea două să ne atragă spre inima Sa ca magneții care sunt atrași unul de altul. De aceea, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine prin Scripturi ca fiind un Dumnezeu care ne dă valoare dincolo de orice și ne iubește fără limite. Cele două măsuri ale valorii personale și ale iubirii lui Dumnezeu pentru noi se găsesc în cele două evenimente divine: Creațiunea și mântuirea. Gândiți-vă: de ce sunt eu atât de valoros? Pentru că Dumnezeu m-a creat după chipul Său. Cum pot ști că sunt iubit? Pentru că Dumnezeu, care vede profunzimile urâteniei mele, a afirmat că mă iubește cu o iubire veșnică și mă atrage cu îndurarea Sa.

Ioan 3:16 – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui

Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Atunci când, prin necredința în dragostea lui Dumnezeu, din care rezultă mândrie și suficiență de sine, am inima însetată, inevitabil voi fi atras către un „substitut al lui Dumnezeu”. Se întâmplă așa pentru că suntem creați să ne închinăm. Nu putem schimba lucrul acesta. Nu alegem dacă ne vom închina sau nu; noi doar decidem pe cine sau ce vom adora. Dacă eu nu permit ca Dumnezeu să fie sursa sensului de a fi iubit și prețuit, mă voi atașa unui idol care îmi va da iluzia iubirii și prețuirii. Iar când iluzia aceea se va stinge, îmi voi căuta repede un alt idol, sau mai mulți.

Legea lui Dumnezeu, care, în mod perfect, descrie caracterul Său, mă asigură că Dumnezeu este personificarea dragostei care se sacrifică. Datorită acestui lucru, chiar în centrul legii Sale se află o zi pusă deoparte pentru construirea relației cu Dumnezeu și cu alții.

Dumnezeu știe că relațiile se construiesc pe două baze: comunicare și timp de calitate. El dorește ca noi să Îl iubim pe El cu toată inima noastră și pe semenii noștri ca pe noi înșine, ca astfel să ascultăm de lege. De aceea, Sabatul este în mijlocul legii Sale relaționale.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Dacă vrem să avem putere să învingem minciunile lui Satana, care ne duc la necredință și la mândrie, trebuie să petrecem timp de calitate cu Dumnezeu și să comunicăm cu El. Acesta este scopul timpului dedicat devoțiunii. Nu este un timp de „studiere a unor subiecte” sau o listă cu lucruri de bifat pentru a atinge sfințirea, după cum cred mulți.

Dumnezeu a creat setea în inima noastră pentru a fi stinsă atunci când bem din dragostea Sa și când ne recunoaștem valoarea pe care o avem în fața Sa. Când facem lucrul acesta, lumina prezenței Sale iubitoare ne umple ziua, ne face capabili să vedem clar și să luăm decizii bazate pe ceea ce El dorește, nu pe ceea ce ne îndeamnă impulsurile noastre să facem.

Cum putem face mai eficient timpul devoțional? Iată câteva mici sugestii. Le puteți găsi pe toate

dezvoltate în documentul pdf pe care îl puteți descărca de aici: https://mybiblefirst.org/resources/other/UB10_supplement.pdf

1. Vărsați-vă inima înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.
2. Ascultați răspunsul Domnului.
3. Meditați asupra Scripturii.
4. Cu rugăciune, evaluați care dintre minciunile lui Satana au ecou în mintea voastră în vremurile tulburi.

5. Confrunțați activ minciunile pe care le-ați crezut despre Dumnezeu cu adevărurile aflate din Scriptură.

6. Dacă vă urmăresc amintiri dureroase, reveniți asupra lor cu rugăciune.

7. Cu rugăciune, evaluați cum vă descurcați în momentele de stres din timpul liber și cum trăiți Evanghelia în relaționarea cu alții.

8. Cu rugăciune, investiți în relații sănătoase cu membrii familiei, pe cât posibil, și construiți o rețea de prieteni formată din oameni de bine.

9. Dacă se întâmplă să cădeți, nu vă descurajați.

10. Eliberarea de comportamente distructive se face adeseori cu ajutor din partea altora.

Pe măsură ce creștem în dragostea lui Dumnezeu, dorințele noastre idolatre scad. În plus, când facem

alegeri care rup legăturile comportamentelor și modurilor de gândire adictive, descoperim că timpul pentru devoțiune devine mai viu și satisfăcător.

Dumnezeu descrie ciclul dependenței prin identificarea a două păcate principale.

Ieremia 2:13 – „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.”

Asigurați-vă că spargeți ciclul dependenței pe ambele laturi: distrugerea idolilor și căutarea lui Dumnezeu, în locul lor. Fie ca orice dorință după vreun idol să fie o aducere-aminte în inima ta că Dumnezeu îi strigă inimii tale: „Vino la Mine! Lasă-mă să îți aduc satisfacție sufletească!”

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ciclul mândriei și al necredinței este la baza oricărei probleme legate de păcat. Cum a adus ciclul acesta căderea lui Lucifer? _____

Dar a lui Adam și a Evei? _____

2. Ultimul paragraf al secțiunii I spune că noi „căutăm ameliorarea durerii prin...”. De ce lucrurile acestea – fie bune sau rele – nu pot să rezolve problema durerii emoționale? _____

Secțiunea II

3. Citiți Psalmii 147:3-5. Ce ne spun versetele acestea despre durerea emoțională? _____

4. Ce spun versetele următoare despre iubirea și prețuirea noastră de către Dumnezeu? _____

Romani 5:6-10 _____

Romani 8:31-39 _____

Secțiunea III

5. Citiți Ieremia 2:13. Există acțiuni în viața voastră care să poată fi descrise ca părăsire a izvoarelor cu apă vie? _____ Sunt unele care se încadrează în categoria săpării de puțuri crăpate? _____

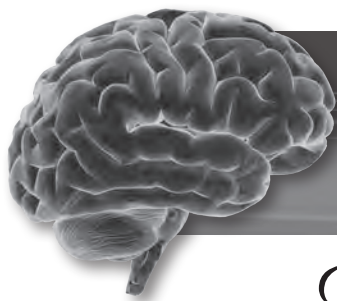
În ce mod prima problemă o determină pe a doua? _____

6. Citiți Isaia 55. Ce nu funcționează în rezolvarea problemelor? _____

Dar ce funcționează? _____

Care sunt rezultatele urmării căii Domnului? _____

7. Descrieți în ce fel legea lui Dumnezeu este un ciclu al vieții și al dragostei. Matei 22:37-40 _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Manipularea muzicală

Muzica a fost cu siguranță idolul meu. Când eram la liceu, am cântat la chitară bas într-o formație pop punk, în Michigan. Devoțiunea pe care o aveam pentru formațiile mele preferate depășea cu mult devoțiunea pentru Hristos, iar muzica consuma mai mult din gândurile și din timpul meu decât toate căutările mele spirituale la un loc.

Acum înțeleg de ce eram atât de prins. Cercetătorii care studiază creierul și muzicologii explică efectele adictive ale stilurilor muzicale cu priză la public. Steven Tyler, de la Aerosmith, a concluzionat bine când a spus: „Muzica rock este cel mai puternic drog din lume.” De aceea, gândul de a trăi fără formațiile muzicale favorite și fără cântăreții preferați este aproape de neconceput. Am devenit dependenți!

Muzicologul Joshua Leeds ne confruntă cu realitatea acestor stiluri muzicale: „Ritmul regulat al tobei eliberează în corp gonadotropinele (hormoni sexuali), care stârnesc dorința sexuală.” Iar concluziile muzicienilor și cercetătorilor confirmă concluzia aceasta. Billy Joel a admis, după ce, ani de zile, a fost implicat în *rock n' roll*: „Muzica... are puterea să excite, are puterea să înfricoșeze [și are] puterea să-i facă pe oameni profanatori. Știți, lucrurile acestea se spuneau despre *rock n' roll* de la început – «Ooooooh, va corupe tineretul, iar ei vor vrea să facă sex și îi va face să o ia razna cu toții» – și aveau dreptate!”

Ba, mai mult, muzicienii și savanții au subliniat că poliritmiticitatea – muzica cu elemente ritmice multiple, sincopate sau complexe, comune în majoritatea muzicilor la modă astăzi – produce de fapt o reacție spiritistă. În voodoo, de exemplu, ritmitatea accentuată facilitează posesiunea demonică.

Iar noi, astăzi, punem versuri creștine pe aceeași muzică!

Little Richard, starul rock al anilor '50, a recunoscut: „Adevăratul meu crez despre *rock n' roll* este acesta: Cred că muzica aceasta este demonică. Multe dintre ritmurile muzicii de astăzi sunt luate din voodoo, de la tobele voodoo. Dacă studiezi muzica ritmată, cum am făcut eu, vei vedea că este adevărat.”

Muzicianul Jimi Hendrix se confesa: „Încercăm să facem muzica noastră atât de dezlănțuită și dură, ca să lovească atât de puternic sufletul, încât să-l deschidă.”

Prin acest tip de muzică, sufletul nostru se deschide, lobul frontal intră în repaus, iar creierul alunecă

într-o stare de conștiință alterată. Hendrix explică: „Îi poți hipnotiza pe oameni cu muzica și, când ei ajung în stadiul cel mai vulnerabil, poți predica subconștientului lor tot ceea ce vrei să le spui.”

Ascultați ce spun știința și mărturia cercetătorilor despre muzică.

A.P. Merriam: „Nu există probabil nicio altă activitate culturală umană care să fie atât de predominantă, care să atingă, să formeze și, adeseori, să controleze atât de mult din comportamentul uman.”

Dr. Richard Pelligrino: „Să ne gândim la creierul uman. După 25 de ani de muncă cu creierul, nu pot încă să influențez starea mintală în felul în care o poate face un simplu cântec.”

Nu există nimic la fel ca muzica, în stare să emoționeze oamenii și să le manipuleze gândurile și purtarea. V-ați întrebat vreodată cum a putut Satana să obțină loialitatea întregii lumi (cu excepția câtorva credincioși creștini) pentru a o urma pe fiară? Trebuie să fie ceva dincolo de rațiunea umană și de constrângerea economică și socială.

Babilonul antic avea un chip, un sistem de închinare fals și un decret de moarte. Babilonul ultimelor zile, de asemenea, are un chip al fiarei, un sistem de închinare fals și un decret de moarte. Ce s-a folosit în Babilonul antic pentru ca oamenii să se închine acelui chip? Muzica. Deci nu este surprinzător că muzica – darul dat lui Lucifer în ceruri – va fi folosită de Satana ca metodă de a determina masele să se conformeze sistemului fals de închinare din ultimele zile.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego nu s-au schimbat când au stat în picioare pentru Domnul în timp ce toți i se închinau idolului. Dacă ar fi vorbit cum vorbeau babilonenii, dacă ar fi mâncat ce mâncau babilonenii, dacă ar fi ascultat ce ascultau babilonenii, atunci s-ar fi închinat și ei tot ca babilonenii.

Biblia spune: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.” (2 Corinteni 6:17)

Conexiune istorică

Cel mai mare dar ceresc

De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei.” Hristos a fost primit în glorie, I s-a dat o poziție mai înaltă în cer; El este sfânt, nevinovat și fără pată și trăiește pentru a face mijlocire pentru noi. Putem spune împreună cu Iov: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu.”

Hristos Își identifică interesele Sale cu cele ale umanității suferinde. Mulți care pretind că sunt creștini au avansat ideea că Dumnezeu ne-a mântuit prin Hristos și, după ce El Și-a dat viața pentru noi, ne-a lăsat să ne descurcăm cum putem mai bine, luptând în mijlocul ispitelor și pericolelor și înfruntând singuri asalturile unui dușman crud și necruțător. Cu toate acestea, trebuie să biruim și să perfecționăm un caracter creștin.

Domnul care a făcut lumea nu ne-a lăsat singuri; El conduce treburile Sale cu puterea Sa nemărginită. Același Dumnezeu care a iubit atât de mult lumea încât L-a dat pe unicul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică, nu a lăsat la latitudinea adversarului lui Dumnezeu și a omului administrarea sângelui jertfit de Hristos. Dând lumii cel mai mare dar al cerului, El S-a dat pe Sine Însuși. Dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu nu au încetat; mila Sa este încă îndreptată spre copiii căzuți ai lui Adam. În orice epocă, în orice oră, dragostea lui Dumnezeu s-a exercitat către lume, în ciuda perversității umane; iar când împlinirea vremii a venit, Dumnezeirea a fost glorificată prin turnarea asupra lumii a unui potop de har vindecător, care nu a fost oprit sau retras până ce planul de mântuire nu a fost împlinit. Domnul a pus înaintea lumii o ușă deschisă și niciun om nu o poate închide. Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că, dăruindu-L omului pe Fiul Său, care este egal cu Sine, nu l-ar fi lipsit nici de bogățiile cerului. Dând darul cel mai mare, El nu putea reține ceea ce era de mai mică valoare. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Dar Dumnezeu Își

arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât nu a dorit să rămână posibilitatea de a se spune că El putea da mai mult, sau că putea manifesta o iubire mai mare. El știa că marea demonstrație de iubire arătată în viața și moartea Fiului lui Dumnezeu va stârni cea mai mare invidie din partea lui Satana. Darul lui Hristos pentru omenire era dincolo de orice rațiune și nicio putere nu putea concura cu darul lui Dumnezeu, pentru că nu putea să se compare cu valoarea comorii celei mai de preț a cerului. Măreția darului trebuia să-i confere omului motive de mulțumire și laudă, care să dureze, în timp, o eternitate. Dăruind totul în Hristos, Dumnezeu poate pretinde să aibă inima, mintea, sufletul și puterea omului. Privind la comoara pe care Dumnezeu a pus-o în totalitate la dispoziția noastră în Hristos, putem exclama: „Ce dragoste mare!”

Hristos Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.

(...) În veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” Dacă urmașii Săi nu aleg să Îl părăsească, El îi va ține de mână. Dându-și viața pentru păcătos pentru a-l răscumpăra, El îi dă acum Duhul Sfânt, ca el să aibă un Mângâietor care să locuiască mereu cu el. Care este lucrarea Duhului Sfânt? Isus a spus:

“Hristos nu-l va părăsi niciodată pe cel pentru care a plătit prețul de răscumpărare cu însăși viața Sa.”

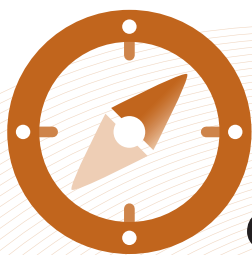
„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” „Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

„Hristos nu-l va părăsi niciodată pe cel pentru care a plătit prețul de răscumpărare cu însăși viața Sa.”

Duhul Sfânt trebuie să fie prezent mereu alături de fiecare credincios. Avem nevoie de o mai mare atenție asupra faptului că Mângâietorul trebuie să locuiască cu noi. Dacă fiecare va înțelege adevărul acesta, nu ne vom simți singuri. Fiind asaltați de inamic, copleșiți de ispită, să ne punem încrederea în Dumnezeu; căci avem promisiunea cuvântului Său că nu vom fi lăsați să luptăm singuri. Fiecare suflet iertat de păcat este prețios înaintea Sa – mai prețios decât orice pe lume. El a fost cumpărat cu un preț infinit și Hristos nu va abandona niciodată sufletul pentru care El a murit. Omul poate să-L părăsească pe Hristos și să fie biruit de ispită; însă Hristos nu-l va părăsi niciodată pe cel pentru care a plătit prețul de răscumpărare cu însăși viața Sa. – *The Youth's Instructor*, 13 decembrie 1894

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Ce idee incorectă este crezută de mulți care pretind că sunt creștini? _____
2. Ce dovadă avem că Dumnezeu nu a lăsat lumea să meargă de la sine? _____
3. Ce a trezit marea manifestare a dragostei în Satana? _____
4. Dumnezeu a dat cel mai mare dar, pe Fiul Său, împreună cu tot cerul. Ce ne-a fost acordat prin măreția darului Său? _____
5. Care este unicul mod prin care am putea rata mântuirea? _____
6. În cuvintele proprii, descrieți activitatea Duhului Sfânt. _____
7. La ce să dăm o atenție mai mare și de ce? _____
8. Ce este mai prețios pentru Dumnezeu decât orice pe lume? _____
9. De ce Hristos nu va abandona niciun suflet? _____
10. Ce se va întâmpla dacă noi Îl abandonăm pe Hristos? _____

Capitolele credinței

Marea bătălie — partea 1

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Diavolul este real și nu este fericit. Tovarășii mei alangani și cu mine am ajuns în satul Tawbuid de câmpie, în Tamisan, seara târziu, în acea după-amiază de marți, bucuroși să fim acolo. Am ajuns doritori să învățăm limba și aveam mari speranțe că sătenii ne vor permite să ne mutăm în sat sau că ne vor ajuta să găsim o gazdă într-un sat aflat mai sus, pe cursul râului.

Cu numai câteva zile în urmă, Fausto ne dăduse permisiunea să circulăm după cum dorim și simțisem atunci că suntem în relații bune cu toată lumea. Totuși, când am mers la casa fiului său, Jose, unde petrecream noaptea de obicei, ne-am dat seama imediat că ceva foarte rău se întâmplase. Nimeni din casă nu ne privea. Chiar și copiii, care fuseseră mereu curioși și bucuroși, în ciuda suspiciunii părinților, ne-au întors spatele. Am stat nedumeriți în fața casei timp de câteva minute, încercând să ne dăm seama dacă făcusem ceva care îi ofensase.

În cele din urmă, Jose ne-a spus că satul era pe punctul de a avea o întrunire pentru a discuta despre noi, dar că va dura ceva timp până când se vor aduna toți. L-am asigurat că totul este în regulă, ne-am așezat jos afară și am așteptat să vedem ce se va întâmpla.

O întrunire? m-am gândit eu. Dar ce s-a întâmplat? Cu câteva zile în urmă, totul era bine. Am făcut ceva supărător? Mă vor da afară? Sau se întâlnesc să decidă în ce sat să merg?

După o perioadă de rugăciune intensă, m-am decis să profit la maximum de situația aceasta. Venisem pregătit să învăț limba locului, așa că, în timp ce așteptam, am scos carnetul din buzunar și am început să-i întreb pe oamenii din jur cum se spune la diferite lucruri în limba Tawbuid. Deodată, un grup gălăgios și vesel s-a strâns în jurul meu. Cum Tamisan este un sat Tawbuid

de câmpie, oamenii de aici au un contact bun cu lumea de afară, iar ei au realizat valoarea învățării limbii engleze. Următoarele două ore le-am petrecut într-un schimb de vocabular și de practici culturale.

La venirea nopții, oamenii au început să se adune pentru întrunire. În timp ce așteptau, câțiva au început o competiție de skanderbeg. Permiteți-mi să vă spun: așa ceva nu mai văzusem! „Brațul de fier” al acestor oameni era mai mult o luptă cu tot corpul, cu excepția faptului că era un singur punct de contact — mâna, antebrațul sau doar degetul mic. Regulile lor erau puține, iar luptătorii depuneau tot efortul în fiecare meci, sau chiar mai mult. În timpul luptei se împingeau unul pe altul înainte și înapoi, agităndu-se în praf, căutând să se prindă de orice — chiar și de alte persoane — pentru a obține vreun avantaj asupra oponentului.

În sfârșit, pe la ora nouă, întrunirea a început. Bătrânii stăteau într-un cerc mare în fața casei lui Fausto, cu liderii locali ai bisericii evanghelice de o parte și cu liderii civili ai satului de cealaltă parte. Jose conducea discuția. În primul rând, m-a pus să explic public de ce mă aflam acolo și ce doream să obțin din teritoriul Tawbuid.

Amintindu-mi de rugăciunea lui Neemia când a vorbit înaintea împăratului, am făcut o ultimă scurtă rugăciune pentru călăuzire și apoi am prezentat intențiile și motivele mele. Am explicat că sunt într-adevăr misionar și că intenția mea era să ajung în interiorul munților, unde Hristos nu fusese predicat. Nu eram în Tamisan ca să fur membri din biserica locală. Speram să pot învăța limba și să le asigur ajutor medical în timp ce mă pregăteam să urc în satele de munte. (Va urma.)

CONTRA CURENTULUI

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însufleți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

16 martie

Lumina LUMII

Text de memorat | Ioan 8:12

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»”

SECȚIUNEA I

Unii ghizi ai peșterilor, odată ce grupul de turiști este condus adânc în peșteră, îi invită pe toți să-și stingă lanternele. Întunericul este atât de dens, încât îți poți flutura mâna în fața ochilor fără să vezi vreo mișcare.

Locul sfânt din sanctuar putea fi la fel de întunecos. Nu existau ferestre, iar lumina soarelui nu putea penetra perdeaua groasă, nici cele câteva straturi textile sau confecționate din piei de animale.

Dar sanctuarul nu avea nevoie de o sursă exterioară de lumină, după cum ne arată descrierea următoare, făcută de cineva care a văzut „splendoarea fără egal” a Locului sfânt.

„Pereții aveau aspectul aurului masiv, reflectând în toate părțile lumina celor șapte candelale ale candelabrului de aur. Masa cu pâinile pentru punerea înaintea și altarul tămâierii străluceau

ca aurul aprins. Covoarele mari, care formau tavanul, brodate cu figuri de îngeri în albastru, purpuriu și cărămiziu, se adăugau la frumusețea scenei.” – *Tragedia veacurilor*, p. 414

Care era sursa acestei frumoase și glorioase lumini? Era o piesă splendidă de mobilier – un candelabru cu șapte brațe, care avea șapte lămpi de aur. Fiecare braț era decorat cu flori de aur frumoase. Sfeșnicul era bătut cu grijă dintr-o bucată unică de aur (vedeți Exodul 25:31-40; 37:24).

Dumnezeu a dat instrucțiuni detaliate despre serviciul sfeșnicului din sanctuar.

“ Prin Hristos, fusese transmisă orice rază de lumină divină care a ajuns vreodată până în lumea noastră căzută. De la El s-au reflectat toate calitățile desăvârșite, care s-au manifestat la cele mai mari și mai nobile suflete ale pământului. ”
— *Educație*, p. 73

DIN CUPRINS:

B-11

81 | Lumina lumii

85 | Distrăși

86 | Reprezentanți ai lui Isus

88 | Marea bătălie – partea 2

Leviticul 24:2,4 – „Poruncește copiii-lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măslina tescuite, ca să țină candelile aprinse neîncetat. (...) [Aaron] să așeze candelile în sfeșnicul de aur curat, ca să ardă neîncetat înaintea Domnului.”

Ca în cazul oricărei părți a serviciului sanctuarului, Dumnezeu a fost foarte specific cu privire la sfeșnic. Focul trebuia să ardă neîncetat. Trebuia să se folosească ulei de măslina, iar marele-preot trebuia să se îngrijească de foc în fiecare dimineață și în fiecare seară (vedeți Exodul 30:7,8).

Dumnezeu ceruse ca sfeșnicul să fie la fel ca originalul din sanctuarul ceresc. După ce i-a arătat lui Moise modelul pentru construirea sfeșnicului, a candelilor și a ustensilelor, Dumnezeu a spus:

Exodul 25:40 – „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte.”

Numeri 8:4 – „Moise făcuse sfeșnicul după chipul pe care i-l arătase Domnul.”

Locul sfânt din templul lui Solomon avea nevoie de mai multă lumină, deci a fost prevăzut cu zece sfeșnice, fiecare făcut după designul original.

2 Cronici 4:7 – „A mai făcut zece sfeșnice de aur, după porunca privitoare la ele, și le-a așezat în Templu, cinci la dreapta și cinci la stânga.”

Profetul Ieremia înregistrează tragică soartă a acestor sfeșnice frumoase. Câteva secole mai târziu, după epoca lui Solomon, împăratul Nebucadnețar a cucerit Ierusalimul și a ars templul. El a luat toate comorile, inclusiv sfeșnicele, și le-a dus în Babilon (vedeți Ieremia 52:19).

Putem învăța multe lecții spirituale importante de la sfeșnicul din sanctuar. Vom începe să explorăm lecțiile acestea în secțiunea următoare.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Una dintre regulile importante ale interpretării Bibliei este aceasta: întotdeauna să lăsăm Scriptura să se explice pe ea însăși. Dacă ne bazăm interpretarea pe opinia cuiva sau dacă ne bazăm pe presupuneri, vom face greșeli periculoase.

Principiul acesta a fost una dintre regulile lui William Miller pentru interpretarea Bibliei. Uitați o altă regulă a sa...

Pentru a afla înțelesul unui cuvânt, căutați cuvântul respectiv în toată Biblia; când găsiți explicația lui, înlocuiți cuvântul din text cu această explicație; dacă are un înțeles, atunci nu trebuie să cercetați mai departe, dar, dacă nu are sens, continuați cercetarea.

Să aplicăm aceste două reguli atunci când încercăm să înțelegem însemnătatea sfeșnicului, a candelilor, a uleiului și a luminii.

Când studiem cuvântul „sfeșnic” în Biblie, găsim viziunea lui Ioan despre Isus, care mergea printre cele șapte sfeșnice de aur. El ne spune:

Apocalipsa 1:12,13 – „... am văzut șapte sfeșnice de aur. Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului.”

Isus Însuși spune ce reprezintă sfeșnicele de aur.

Apocalipsa 1:20 – „Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea, și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte

stele sunt îngerii celor șapte Biserici și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici.”

Isus era în „mijlocul celor șapte sfeșnice de aur” (Apocalipsa 2:1). Nu este încurajator să știm că Isus, Marele-Preot al nostru, Se îngrijește personal de biserica Sa?

Un sfeșnic are un singur scop: să susțină o candelă care să furnizeze lumină într-un loc întunecat.

Ce țin sfeșnicele ca toți să poată vedea? Candelile. Și ce reprezintă candelile? Din nou, Biblia ne dă răspunsul.

Psalmi 119:105 – „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărare mea.”

Cuvântul lui Dumnezeu este o lampă, iar scopul bisericilor este de a ține sus Biblia, ca să fie vizibilă tuturor.

Însă lămpile stinse nu atrag prea mult atenția, și candelile nu pot străluci decât dacă există un anumit combustibil care să ardă. Biblia explică și simbolul acesta. În viziune, profetul Zaharia a văzut un sfeșnic de aur, care ținea șapte candelile. Prin intermediul a șapte canale, doi măslini le furnizau candelilor uleiul necesar. Îngerul a explicat:

“Prima rază de lumină care a străpuns întunericul în care păcatul învăluisese omenirea a venit de la Domnul Hristos. Și de la El a venit orice rază strălucitoare a cerului, care a căzut asupra locuitorilor pământului.” — Patriarhi și profeți, p. 367

Zaharia 4:6 – „«Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu» – zice Domnul oștirilor!”

Indiferent de ce înseamnă „lumina” și „strălucirea”, acestea nu pot fi realizate decât prin Duhul Sfânt. Acum, să luăm în considerare ce spune Biblia despre lumină:

Matei 5:14 – „Voi sunteți lumina lumii.”

Dar cum pot fi oamenii lumina lumii? În noi nu există nimic bun sau atrăgător. Am aflat răspunsul dintr-un verset despre cetatea strălucitoare.

Apocalipsa 21:23 – „Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o

lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul.”

Isus, Mielul, este lumina Cetății Sfinte unde El locuiește. El este și Lumina lumii. Isus a spus:

Ioan 8:12 – „Eu sunt Lumina lumii.”

Isus este sursa luminii. El poate crea lumina doar prin cuvânt. El este și sursa luminii spirituale. Numai atunci când El locuiește în inima noastră și când ne-am predat complet Lui, se poate spune despre noi: „Voi sunteți lumina lumii.”

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Un adevăr important pe care îl învățăm de la sfeșnic este ilustrat de Parabola celor zece fecioare, parabolă spusă de Isus. (Vedeți Matei 25:1-13.) Fiecare fecioară avea o candelă. Dar nu toate au fost primite la masa de nuntă. Cele care nu au avut ulei nu au fost admise.

Când Isus va reveni, mulți oameni se vor trezi la trista realitate că, deși au lămpi – deși Biblia le este familiară – ei nu au lumină. Nu ne putem permite să comitem o greșală atât de costisitoare. Trebuie să fim gata când va veni timpul să mergem la sărbătoarea pe care Isus a pregătit-o. Să vedem ce nu a mers bine în cazul fecioarelor neînțelepte și cum putem evita situația în care s-au aflat ele.

„Cei reprezentați prin fecioarele nehibzuite nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărât și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul, dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt. Ei n-au căzut pe Stâncă, pe Isus Hristos, și n-au lăsat ca firea lor cea veche să fie sfărâmată” – Parabolele Domnului Hristos, p. 411

Care este problema? În timp ce par să-L urmeze pe Hristos, ei nu au permis ca El să îi schimbe. Ei încă au natura veche, păcătoasă și egoistă. Dar numai cei care vor fi ca Isus vor avea bucuria de a fi în cer și numai lor li se va permite să intre acolo.

Celor care sunt reprezentați de fecioarele neînțelepte nu li se va permite să intre la nuntă, chiar dacă vor implora.

Matei 25:11,12 – „Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!»”

Observați care este cheia pentru a străluci? Pe măsură ce Îl cunoaștem pe Isus, primim mai mult Duh Sfânt. De fapt, dorim mai mult Duh Sfânt. Cerem mai mult din Duhul Său cel Sfânt. Și ne predăm deplin lucrării Lui curățitoare. Astfel vom deveni lumina lumii.

„Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină de îndată ce devine o putere transformatoare în viața aceluia ce l-a primit. Sădind în inima lor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în oameni atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale — caracterul Său — trebuie să strălucească în urmașii Săi. În felul acesta, ei trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu, să

lumineze calea spre casa Marelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nuntii Mielui.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 414

Dumnezeu vrea ca noi să luminăm lumea noastră întunecată cu fapte bune, care să arate cât de bun, amabil, iubitor și neegoist este Dumnezeu.

Matei 5:14,16 – „Voi sunteți lumina lumii. (...) Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Când suntem călăuziți de Duhul Sfânt, nu putem da pe față decât roadele Duhului. Simțiți că vă aflați în întuneric și că nu aveți lumină? Observați că lumina voastră se stinge? Iată o promisiune pentru voi:

Psalmii 18:28 – „Da, Tu aprinzi lumina mea. Domnul, Dumnezeul meu, îmi luminează întunericul meu.”

Aveți nevoie de Duhul Sfânt? Atunci, cereți împlinirea făgăduinței:

Luca 11:13 – „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Aceia care caută vor găsi. Cei care cer vor primi. Cei care flămânzesc și însetează sunt săturați. Vreți să luminați? Înseamnă că sunteți flămânzi. Ați cerut Duhul Sfânt? Îl veți primi. Vreți ca lumina voastră să strălucească? Cereți împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și veți primi și veți oferi lumină.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

Care sunt lecțiile practice pe care le putem învăța de la sfeșnic?

1. Sfeșnicul a fost făcut exact după modelul dat de Dumnezeu. După ce model ar trebui să fie construită biserica? 1 Ioan 2:6; 1 Corinteni 11:1; Ioan 13:15; 1 Petru 2:21 _____
2. Candelele trebuia să ardă continuu. Se cuvine să „luăm o pauză” de la trăirea unei vieți sfinte? 1 Corinteni 15:58; Galateni 4:18; 1 Tesaloniceni 5:15 _____

Secțiunea II

3. În propriile cuvinte, explicați legătura dintre Matei 5:14 și Ioan 8:12. Se poate citi și paragraful din *Educație*, p. 73 („Prin Hristos...”) _____
4. Alegeți două nume din lista care urmează: Daniel, Mardoheu, Pavel, Elisei, Moise, Iosif, Ilie. Găsiți istoriile lor în Biblie și spuneți cum au fost oamenii aceștia o lumină pentru lume. _____

Secțiunea III

5. Psalmii 119:105 afirmă despre Cuvântul lui Dumnezeu că este o candelă și o lumină. Ce clarificare importantă găsim în Psalmii 119:130? Vedeti și Proverbele 6:23 și 2 Petru 1:19. _____
6. Ce încurajare găsiți în Mica 7:8,9 și Luca 1:79? _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

Distrași

Trăim într-o societate saturată de media. Uneltele tehnologice pot fi o mare binecuvântare când sunt folosite pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru câștigarea sufletelor. Dar oare rețeaua Facebook, dispozitivele iPhone, trimiterea de mesaje și vizionarea unor activități sportive ne atrag mai aproape de Hristos și ne ajută să le dăm mărturie altora? Sau ne distrag atenția de la vocea lui Dumnezeu și de la misiunea noastră în viață?

Am fost un mare fan al sporturilor. Niciodată nu am ratat un meci de baschet al echipei Michigan State. Dar o convingere a pus stăpânire pe mine: oare Isus sau apostolii, reformatorii sau pionierii ar fi petrecut patru ore pe săptămână vizionând meciuri de baschet? Nu ar trebui noi să fim în misiune pentru Dumnezeu? Biblia spune: „... sporiți totdeauna în lucrul Domnului” (1 Corinteni 15:58).

Ca să fiu cinstit, rareori mă gândeam la Dumnezeu sau la misiune. Mai degrabă, eram prins în fiorul jocului, absorbit de plăcerea totală de a privi. Apoi am găsit o cercetare interesantă, care arată că există o creștere cu 25% a atacurilor de cord în zilele în care sunt meciuri importante. În emoția acțiunii, corpul intră în modul „luptă sau fugi”, revărsând în organism o cascadă de hormoni ai stresului (la fel ca în cazul jocurilor video sau al vizionării unui film), pregătind organismul pentru o stare de încordare, similară cu aceea necesară în lupta cu un leu. Statul pe canapea este ultimul lucru de făcut într-o astfel de situație.

Privind înapoi în timp, am realizat că lumea sporturilor nu exercitase asupra mea o influență sfântă. Era o lume competitivă, de tipul: „Sunt mai bun decât tine!” Publicitatea și majoretele promovează orice în afară de gânduri curate, iar atitudinea însuflă de antrenori, de fani și de jucători este oricum, dar numai asemănătoare cu Hristos nu. Iar când m-am pomenit dorind ca echipa adversă să joace jalnic, am știut sigur că mă aflu pe terenul vrăjmașului.

Pentru alții, nu sportul, ci rețeaua Facebook este ceea ce îi consumă. În loc să o folosiți pentru a-i încuraja pe alții și a le da mărturie, aveți cumva un spirit de bârfă, de senzualitate sau de poftă când sunteți pe Facebook? Studiile au arătat o creștere a geloziei în relații, narcisism și alte dinamici emoționale distructive în relație cu rețeaua aceasta.

Sau poate că este vorba despre dispozitivul iPhone. Cercetările asupra creierului au arătat că oamenii sunt literalmente îndrăgostiți de dispozitivele lor iPhone. Zona creierului asociată cu atașamentul relațional este activată când se gândesc la el și, în același timp, amigdala (circuitul fricii, care sunt oprite circuitelor altruismului) este activată.

Adolescentul obișnuit trimite între 3000 și 4000 de mesaje pe lună. Ar putea dispozitivul acesta folositor să favorizeze distragerea atenției de la dezvoltarea capacităților necesare în comunicarea umană reală și de la construirea unor relații personale? Și, chiar mai serios de-atât: trimiterea de mesaje întrerupe timpul devoțiunii cu Domnul tău? Folosește-te tu de telefon, nu el de tine!

Ne este greu să stabilim limite. Un studiu a descoperit că a răspunde la e-mail-uri și la telefon în mod obsesiv oglindește comportamentul unui dependent. Li s-a făcut un test IQ unor angajați la birouri și li s-a cerut să nu răspundă la telefon sau la e-mail în timpul desfășurării testului. Angajații însă nu au putut să se abțină de la a răspunde, chiar dacă era în dezavantajul lor în ce privește rezultatul testului. Fiind distrași, scorul IQ a scăzut cu 10 puncte – o scădere similară cu aceea produsă în cazul celor care au rezolvat testul sub influența marijuanei, sau după o noapte complet nedormită.

Cercetările arată că aceia care cred că pot face mai multe lucruri deodată cu dispozitivele electronice se descurcă mai greu la: 1) schimbarea unui job cu altul; 2) memorarea de informații și 3) concentrarea atenției. Desigur, putem să ne deplasăm și, în același timp, să mestecăm gumă, din moment ce acțiunile acestea nu cer o anumită concentrare, dar creierul nu poate fi concentrat 100% asupra a mai mult de o activitate care cere gândire.

Majoritatea soldaților lui Ghedeon au fost respinși pentru că au îngenuncheat și au băut apă. Erau atât de preocupați de propria satisfacție, că s-au lăsat distrași de la misiunea mai importantă și de la bătălie. Dacă facem ceva care ne determină să-L neglijăm pe Dumnezeu, avem nevoie să regândim activitatea aceea. Iar dacă petrecem ore întregi cu lucruri care nu sunt legate de slujirea lui Dumnezeu, ar trebui să ținem cont de sfatul apostolului Pavel: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.” (Efeseni 5:15,16)

Conexiune istorică

Reprezentanți ai lui Isus

Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari.” Dumnezeu ne cere să fim credincioși în lucrurile cele mai mici ale vieții – să veghem asupra cuvintelor noastre, a spiritului și a acțiunilor noastre. Pentru a face aceasta, avem nevoie de autocontrol, iar aceasta va însemna o veghere constantă și necurmată.

Atunci când ne străduim să ne punem întreaga încredere în Dumnezeu, noi nu vom căuta justificări pentru ieșirile noastre violente și nici pentru rostirea cuvintelor care ne-ar aduce rușine la judecată. Dar când voia lui Dumnezeu va deveni voința noastră, vom afla că totul se mișcă într-un mod armonios. Dacă suntem sânguincioși în lucrurile mici, vom fi tot așa și în cele mari.

Dacă sinele ar fi ținut sub control, greșeli serioase făcute acasă și la locul de muncă ar fi evitate. În mijlocul membrilor multor familii există practica cuvintelor superficiale, neglijente și a obiceiului de a jigni și de a spune cuvinte aspre, care cresc în timp și, astfel, sunt rostite multe cuvinte inacceptabile, care sunt pe placul lui Satana, și nu al lui Dumnezeu. Dacă cei care se complac în vorbirea pătimășă ar studia Ghidul, ca printr-o căutare și un efort serios să-i cunoască cerințele și să le împlinească – pentru a traduce în practică acele porunci – ce transformare ar fi în comportament și în conversație! Cuvintele arzătoare ale patimii nu ar trebui să fie rostite niciodată pentru că, în fața lui Dumnezeu și a sfinților îngeri, ele sunt echivalentul unor blesteme.

Directivile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie ascultate implicit. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul

lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Fiecare relație din viață, fiecare poziție de responsabilitate, fiecare afecțiune și obicei, fiecare emoție a minții trebuie aduse la nivelul marelui standard al neprihănirii – poruncile lui Dumnezeu, care sunt atotcuprinzătoare. Trebuie să avem o simplitate a inimii pentru a putea înțelege și o dispoziție a minții pentru a practica toate învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru ca sufletul să devină un vas de onoare pentru gloria lui Dumnezeu este necesar să fie sfințit și pregătit pentru orice faptă bună, și întreaga minte să fie modelată de Duhul Sfânt. Puterea divină va fi combinată cu efortul uman atunci când vom căuta cu ardoare deplinătatea în Hristos Isus. Domnul va ajuta pe oricine Îl caută cu toată inima. Omul acela va avea lumina vieții și lumina aceea va străluci prin interme-

diul canalului uman. Așa cum lumina soarelui își revarsă căldura în lume, tot așa Soarele Neprihănirii va revărsa raze dătătoare de viață în inimă. Dar cel care nu umblă în lumină va fi lăsat în cele din urmă în întuneric.

Fie ca orice tânăr să ia seama la Parabola celor zece fecioare.

Toate au candelă, ceea ce inspiră religiozitate; dar numai cinci din-

tre ele au devoțiunea interioară. Cinci dintre ele nu posedă uleiul harului. Spiritul vieții în Hristos Isus, Duhul Sfânt, nu locuiește în inima lor. Fără uleiul

“Domnul va ajuta
pe oricine Îl caută din
toată inima.”

harului, ce folos este în mărturia purtării cu sine a unei candelă? Oricât de măreață ar fi mărturia, oricât de înaltă poziția deținută de un profesor de religie, dacă uleiul harului lipsește, el nu are nimic cu care să alimenteze candela și nu pot fi trimise raze de lumină clare și strălucitoare.

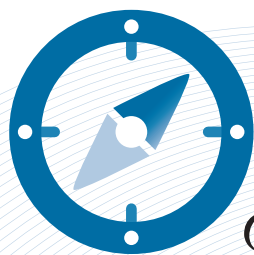
Este posibil să deții destulă religie pentru a reduce la tăcere conștiința, pentru a înșela simțurile și pentru a ruina sufletul; destulă aparență de evlavie și renume în timp ce suntem morți. Nu putem face binele decât în cooperare cu agenții divini. „... duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” Domnul va veni curând și este posibil ca cei care ar putea fi

lucrători împreună cu Hristos să nu poarte jugul lui Hristos.

Motivul pentru care Mirele întârzie este că ne arată o îndelungă răbdare pentru că dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință. O, prețioasă, îndelungă răbdare a milosului Salvator! O, dacă fiecare dintre dragii noștri tineri ar aprecia valoarea sufletului cumpărat cu un preț infinit la Calvar! O, dacă fiecare ar prețui capacitățile date lui de Dumnezeu! Prin Hristos puteți să urcați pe scara progresului și să aduceți orice tărie umană sub controlul lui Isus. În spirit, în gând, în cuvânt și în acțiune, ați putea arăta că sunteți mânați de Spiritul lui Hristos și că viața voastră exercită o putere de influență asupra altora. – *The Youth's Instructor*, 20 septembrie 1894

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Ce ne cere Dumnezeu să fim și să facem? _____
De ce avem nevoie pentru a obține lucrul acesta? _____
Ce va însemna aceasta? _____
2. Ce vom evita dacă vom avea autocontrol? _____
3. Cum s-a manifestat adeseori lipsa autocontrolului în familii? _____
4. Ce se va întâmpla dacă vom studia cu seriozitate Biblia, cu intenția de a cunoaște și de a face ceea ce scrie în ea? _____
5. Ce este totuna cu a înjura? _____
6. Care cinci lucruri trebuie să fie aduse în conformitate cu poruncile? _____
7. Ce este necesar pentru ca sufletul să devină un vas de onoare pentru gloria lui Dumnezeu? _____
8. La ce parabolă ar trebui tinerii să ia seama? _____
Ce lecție puteți învăța din reflectarea asupra acestei parabole? _____

Capitolele credinței

Marea bătălie — partea 2

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Când am terminat de explicat de ce am venit în Tamisan, liderii bisericii au spus că ei deja sunt creștini și că nu au nevoie de prezența mea. Ei ar fi preferat ca eu să stau în afara satului lor și să mă limitez la a merge la populația Tawbuid de pe munte.

Apoi a vorbit Fausto:

— Populația Tawbuid de pe munte nu dorește să fie evanghelizată. Ei m-au însărcinat pe mine să țin persoanele ca tine în afară. Îmi pare foarte rău că vorbesc atât de direct, însă trebuie să o fac. Dacă trebuie să lucrezi printre Tawbuid, îi ai pe cei din Bangalabong. Du-te acolo. Du-le medicamente, învață limba lor și, dacă cineva din interior este interesat de religie, să vină el la tine. În orice caz, dacă un Tawbuid de pe munte devine creștin, este expulzat din trib, așa că, oricum, trebuie să se mute la șes.

Hm! am gândit. Și-a pregătit bine discursul. Ce să mai adaug? Știam că nu puteam pleca de la întâlnire înainte de a-mi spune punctul de vedere, altfel, orice aș fi făcut în mijlocul acestei populații, ar fi fost considerat în opoziție cu conducerea tribului. Pe când Fausto vorbea m-am rugat și mi-am stors creierii. Fausto părea să fi clasat cazul destul de bine, dar mai exista o posibilitate:

— Domnule, am înțeles bine că, dacă va fi cazul ca vreun Tawbuid de pe munte să mă invite la el, atunci nu vă veți opune ca eu să accept invitația?

Fausto a chicotit.

— Păi, e treaba lor, nu-i așa?

Și, zicând acestea, Jose a închis întrunirea. Dar seara era departe de a se fi terminat. Jose a sugerat ca, pentru a degaja atmosfera, să se facă meciuri de skanderbeg. După câteva runde, m-au întrebat, din politețe probabil, dacă aș vrea să particip și eu. Au pregătit un meci în stil western și, desigur, am fost doborât imediat.

— Ok, am spus eu. Acum vreau să mă lupt cu Jose în stilul Tawbuid.

S-a iscat zarvă în mulțime. Mă îndoiesc că mai văzuseră așa ceva înainte. Nu știam cum o să se termine, dar un braț sau o încheietură ruptă părea un

deznodământ foarte posibil. Eu și Jose ne-am așezat pe poziție. Unul dintre oameni a făcut numărătoarea inversă și am început meciul. Jose a început cam timid, nefiind sigur dacă eu glumisem sau nu. Dar eu eram foarte serios și îmi puneam toată energia în luptă. El a răspuns cu aceeași monedă și ne-am târât prin praf preț de zece minute, apucându-ne de pietre și de orice puteam apuca cu brațele. Am avut câteva zgârieturi și vânătăi, dar, în rest, am scăpat nevătămat.

Pe când stăteam jos să ne odihnim, Jose, care fusese atât de rece cu mine în seara aceea și atât de suspicios în timpul primelor mele două călătorii, m-a tratat ca pe cel mai bun prieten al lui. El mi-a spus că, dacă bătrânii nu mă vor lăsa să vin și să învăț limba acolo, el mă va învăța atât cât voi fi eu în stare să scriu până la răsăritul soarelui, în dimineața următoare. I-am mulțumit în gând Domnului pentru revărsarea binecuvântării Sale. Lucrurile păruseră destul de lipsite de speranță la întrunirea aceea, dar purtarea mea în timpul întrunirii și lupta de după fuseseră conduse de Dumnezeu pentru a câștiga respectul multora din sat.

M-am rugat ca să putem intra curând în tribul Tawbuid. M-am rugat ca Dumnezeu să-i aducă la noi pe oamenii necesari ca să putem folosi ușița pe care Fausto o lăsase deschisă. Aceasta este lucrarea Domnului, iar noi vom lucra conform planificării Sale. Nu m-a adus El aici fără rost. Mulți misionari au lucrat aproape toată viața lor pentru a deschide teritorii și nu au mai apucat să vadă rezultatul muncii lor. Eu doar am început. Mergând pe urma pașilor lor și în puterea lui Dumnezeu, voi fi răbdător și voi continua lupta.

(Sfârșit)

© 2013 Adventist Frontier Mission (AFM). Pentru a afla mai multe despre AFM, pentru a primi lunar o revistă plină cu povestiri captivante din prima linie a misiunii și pentru a afla cum puteți ajuta la răspândirea Evangheliei printre cei care nu o cunosc, vizitați www.afmonline.org sau sunați la 1-800-937-4236.

CONTRA CURENTULUI

Credința și faptele sunt două pârgii care trebuie folosite pentru a însușiți apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

23 martie

Primul înger ȘI CREAȚIUNEA

Text de memorat | 2 Corinteni 4:6

„Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

SECȚIUNEA I

Este foarte probabil că ați auzit adeseori vorbindu-se despre 1844, anul în care mileriții au experimentat Marea Dezamăgire. Dar știați că multe alte evenimente s-au întâmplat în anul respectiv? De fapt, cineva a scris un set de trei volume despre mișcările științifice, sociale, politice și religioase din jurul anului 1844.

Unul dintre cele mai semnificative lucruri care s-au întâmplat în 1844 a fost completarea primei variante a manuscrisului cărții *Originea speciilor*, de Charles Darwin. Înainte de Darwin, în general, cercetătorii credeau în Biblie. Însă teoria lui Darwin a exercitat o influență din ce în ce mai mare. Cu trecerea anilor, mai mulți și tot mai mulți oameni au început să pună la îndoială învățătura Bibliei cu privire la crearea lumii de către Dumnezeu în șase zile literale.

Timpul apariției acestor teorii nu a fost accidental. De ce Satana a iscat un astfel de subiect chiar acum, la sfârșitul timpului? Un indiciu îl găsim în mesajul primului înger:

“Dacă omul ar fi respectat mereu Sabatul, nu ar fi existat niciun necredincios, păgân sau ateu în lume.”

— *The Signs of the Times*, 13 februarie 1896

Apocalipsa 14:7 – „El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»”

La jumătatea secolului al XIX-lea, poporul lui Dumnezeu a început să proclame în lume întreita solie îngerească. Evanghelia veșnică anunțată în solia primului înger include o chemare la închinare înaintea Creatorului în ziua pe care El a sfințit-o. Oricine ținea seama de avertismentul acesta era protejat de puterea înșelătoare a teoriei evoluției, emisă de Darwin, care chiar atunci era prezentată lumii.

DIN CUPRINS:

B-12

89 | Primul înger și Creațiunea

93 | De ce Biblia pare plictisitoare

94 | Mângâierea creaționiștilor

96 | Progresul – partea 1

„Sabatul, ca monument de aducere aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenței Sale și un amintitor al măreției Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată niciun necredincios sau idolatru.” – Patriarhi și profeți, p. 336

Satana știe că puterea adevăratei păziri a Sabatului îl va proteja pe poporul lui Dumnezeu de înșelăciune; deci, în aceste ultime zile, a atacat în forță istoria biblică a săptămânii Creațiunii, care este fundamentul obligativității închinării la Dumnezeu, Creatorul nostru, în a șaptea zi.

Știați că Biblia a prezis că, la sfârșitul timpului, oamenii vor alege să nu creadă în Dumnezeu și în Creațiune? Și că vor crede, în schimb, în evoluție?

2 Petru 3:3,5,6 – „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori. (...) Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos

prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.”

Observați cum oamenii din zilele de pe urmă nu cred că Dumnezeu a adus la existență lumea prin cuvânt. Ei nu cred nici că a existat un potop.

Aceasta este o profeție uimitoare. Cu numai două sute de ani în urmă ar fi fost greu de crezut sau de imaginat că atât de mulți oameni și chiar un număr larg de creștini declarați vor proclama în mod deschis respingerea Bibliei. Ei nu au luat în seamă avertizarea solemnă a lui Isus.

Matei 24:4 – „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.”

2 Petru 3:17 – „... păziți-vă, ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuiri și să vă pierdeți tăria.”

Să nu repetăm și noi greșeala lor fatală. Să respectăm și să sfințim mereu Sabatul zilei a șaptea într-un mod în care să aducem slavă lui Dumnezeu și să-I permitem Lui să ne protejeze de rătăcirea celui rău.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Există multe motive bune pentru care să ne amintim de faptul că Dumnezeu a făcut lumea noastră în numai șase zile. Un motiv este că istoria Creațiunii ne ajută să înțelegem o parte importantă a planului mântuirii: cum ne re-creează Dumnezeu după chipul Său.

Uneori se pare că viața este o încălceală de probleme complicate. Totuși, când ne gândim la complexitatea unei singure celule, a unui organ, a unui căluț-de-mare sau a unui fluture, deodată viața noastră pare foarte simplă. Iar când ne gândim cum Dumnezeu a luat o planetă goală și a umplut-o de viață doar prin cuvânt, atunci și slăbiciunile sau cele mai proaste înclinații ale caracterului nostru par ceva ce Dumnezeu poate sigur să rezolve. Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu poate crea lumină prin cuvânt și o face să strălucească din întuneric, noi putem fi încrezători că El poate să transforme complet chiar și cele mai întunecate părți ale vieții noastre.

2 Corinteni 4:6 – „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

Observați cum Dumnezeu „poruncește” să răsară lumina din întuneric.

Psalmii 33:6,9 – „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului. (...) Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă.”

Prin puterea infinită a Cuvântului Său, Dumnezeu este capabil să creeze instantaneu tot ceea ce El dorește. Iar puterea Lui creatoare nu este limitată la lucrurile materiale. Biblia spune că Dumnezeu, în mod miraculos, schimbă o inimă rea cu una bună. O face prin puterea Cuvântului Său.

Ezechiel 36:26 – „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.”

Istoria Creațiunii ne mai ajută să înțelegem și că Dumnezeu ne salvează din păcat. Putem noi să primim o inimă curată doar prin eforturi proprii, bazate pe propria putere, pentru a păcătui din ce în ce mai puțin? Nu. Singura soluție este la Dumnezeu, care ia inima

de piatră și ne dă o inimă nouă, care este doritoare și capabilă să asculte de legea Sa.

Romani 8:7 – „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.”

Psalmii 51:10 – „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

2 Corinteni 5:17 – „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

Vestea bună este că Dumnezeu nu are nevoie de mai mult timp pentru a ne re-crea ca pe o nouă

făptură, decât are nevoie ca să facă o pasăre sau niște stele. El este capabil să facă instantaneu lucrul acesta. El doar așteaptă predarea noastră.

Isus vine curând și vrea ca noi să fim gata. Noi dorim să fim găsiți fără pată la judecată.

2 Petru 3:14 – „De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.”

Nu putem singuri să devenim fără pată. Deci să ne încredem cu totul în puterea lui Dumnezeu, ca El să ne schimbe inima și să fim gata să ne predăm Lui, complet, pe noi înșine.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Mesajul primului înger este o chemare la închinare înaintea lui Dumnezeu. Ni se dă și motivul: El este Creatorul. De aceea, El este îndreptățit să primească închinare și ascultare. „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul”, spune solia.

Deși istoria biblică este precisă, mulți oameni aleg să nu creadă că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. În timp ce Dumnezeu le dă libertate oamenilor să creadă ce vor, ei nu au o scuză pentru necredință. Vă amintiți ce spune 2 Petru 3:5? Ei „înadins se fac că nu știu” că Dumnezeu a făcut lumea prin cuvânt.

Este ceva în noi care nu vrea să creadă în Dumnezeu. În mod firesc, nouă nu ne place ideea de a-I da socoteală lui Dumnezeu la judecată. De aceea, multor oameni le place doctrina lui Darwin și refuză să țină seama de dovezile care-i stau împotriva.

Dacă nu luăm în considerare relatarea biblică, nu putem avea decât presupuneri despre originea lumii noastre, bazate pe interpretarea fosilelor, a straturilor sedimentare și pe genetică. În definitiv, nimeni nu a fost acolo atunci când lumea a luat ființă. Deci, un creaționist se poate contrazice toată ziua cu un evoluționist și „nu va ajunge nicăieri” atâta timp cât evoluționistul nu agreează ideea existenței lui Dumnezeu.

De fapt, evoluționiștii nu simt nevoia de mai multe dovezi geologice, cosmice sau genetice despre Creațiune. Aceste lucruri sunt importante, dar deja există destule dovezi de felul acesta.

Romani 1:20 – „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

Există totuși o altfel de mărturie despre Creațiune, de care este cu adevărat nevoie. Are legătură directă cu prima solie îngerească. Și este de necombătut.

Primul înger ne spune să ne temem de Dumnezeu și să-I dăm glorie. Cum Îi dăm glorie lui Dumnezeu? Isus a spus:

Matei 5:16 – „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Prietenul vostru evoluționist nu-și poate imagina cum Dumnezeu a schimbat uscatul într-un peisaj frumos în a treia zi a Creațiunii. Dar dacă ar vedea cum Dum-

nezeu vă transformă din persoane egoiste în persoane iubitoare, atrăgătoare? El nu-și poate imagina cum Dumnezeu ar putea crea, cu un cuvânt, animalele și stelele. Dar dacă ar putea vedea puterea Cuvântului lui

“ Viața, cuvintele și comportamentul constituie cel mai puternic argument, cel mai solemn apel către cei nepăsători, cei lipsiți de respect și cei sceptici. ”

— *Lucrarea misionară medicală*, p. 39

Dumnezeu creând în voi o inimă curată? Dacă ar putea vedea puterea lui Dumnezeu care vă face să fiți răbdători când sunteți provocați și care vă face inocenți atunci când sunteți ispitiți să păcătuiți?

„Un creștin amabil și curtenitor este cel mai puternic argument care poate fi adus în favoarea creștinismului.” – *Reflecting Christ*, p. 30

Sfatul lui Petru pentru soțiile care au soți necredincioși ne ajută să înțelegem puterea tăcută a unei vieți creștine.

1 Petru 3:1 – „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor.”

Viața unui creștin real dă o mărturie de necontestat în favoarea a trei adevăruri solide: 1) Că Dumnezeu există. 2) Că Dumnezeu este iubitor, amabil, iertător și neegoist. 3) Că Dumnezeu, întrucât are puterea miraculoasă de a schimba o inimă păcătoasă, are îndeajuns de multă putere pentru a crea lumea.

Oamenii pot încă alege deliberat necredința. Dar nu vor putea nega realitatea schimbării miraculoase a unei vieți.

Veți ajuta și voi la proclamarea mesajului primului înger, lăsând ca Dumnezeu să vă schimbe inima? Atunci, lumina voastră va lumina înaintea oamenilor și îi va conduce pe alții să-L glorifice pe Dumnezeu.

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea III.)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

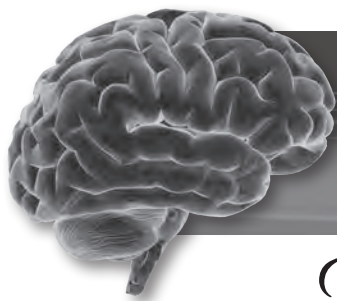
1. Cum aleg oamenii, asemenea batjocoritorilor din 2 Petru 3:3-6, să nu creadă în Dumnezeu și în Creațiune? Romani 1:20-25 _____
2. Citiți primul paragraf din *Tragedia veacurilor*, p. 583 („Respingând adevărul...”). Apoi, explicați cum se aplică gândurile din paragraf teoriei evoluției. _____

Secțiunea II

3. Citiți Geneza 1:1 și Psalmii 51:10. Ce cuvinte sunt asemănătoare în ambele versete? _____
Pocăința implică o creațiune? Sau seamănă mai degrabă cu rearanjarea mobilei într-o cameră? _____
4. Există vreo limită a puterii lui Dumnezeu de a ne sfinți? Iuda 24,25; Efeseni 3:14-21 _____
Care este scopul lui Dumnezeu pentru noi? 1 Tesaloniceni 5:23 _____
5. Sfințirea nu este ceva care se întâmplă deodată. De fapt, ea este lucrarea unei vieți. De ce durează atâta, având în vedere că Dumnezeu are putere nelimitată? 2 Corinteni 3:18; Iacov 4:4-10 _____

Secțiunea III

6. Cum ajută denumirea bisericii noastre la predicarea mesajului primului înger? _____
7. De ce un creștin amabil și curtenitor este cel mai puternic argument adus în favoarea creștinismului? 2 Timotei 3:1,5 _____

Influența mijloacelor media asupra creierului

De ce Biblia pare plictisitoare

Am aflat din cercetările mele că tinerii adventiști obișnuiți petrec lunar de 25 de ori mai mult timp la televizor sau cu jocurile video decât pentru activități devoționale. **Cu alte cuvinte, 25 de ore de divertisment pentru fiecare oră de studiere a Bibliei.** Numerele ar fi și mai sumbre dacă am lua în considerare și alte mijloace media. Cum am ajuns în situația aceasta?

Mulți oameni au găsit că Biblia este neinteresantă. În timp ce există o anumită subiectivitate a experienței fiecăruia, totuși, dacă suntem obiectivi, Biblia este preocuparea cea mai interesantă posibil. Ea ni-L revelează pe Creator și explică drama cosmică ce se desfășoară în jurul nostru. Nu numai că definește realitatea, dar ne dă și nouă speranță, în ciuda stării noastre decăzute. Cum putem să considerăm plictisitoare cea mai citită carte din istorie? De ce nu studiem cu aviditate această carte pe care milioane de oameni, de-a lungul istoriei, au petrecut ani explorând-o?

Răspunsul se află în studiul făcut de Kaiser Family Foundation, în 2010. Ei au descoperit că, cu cât consumi media mai mult, cu atât ești mai plictisit și mai nefericit. Am fost dependent de băutura carbogazoasă Mountain Dew. Pur și simplu consumam Mountain Dew la micul dejun. Dar, după 45 de minute în care organismul meu era invadat de un potop de zahăr și de cofeină, eram lăsat cu mai puțină energie decât dacă nu aș fi consumat niciodată drogul acesta. La fel se întâmplă și cu stimularea pe care o produce media, care este un potop de senzații tari, dar care te lasă gol, neîmplinit și nefericit.

Dar cel mai trist lucru era că hrana adevărată își pierduse gustul pentru mine. Gândul de a consuma un măr după ce beam Mountain Dew, sau, chiar mai rău, un bol de broccoli gătiți la aburi, era complet neatrăgător. Amintiți-vă: mai multă media – mai multă plictiseală.

Acum înțeleg de ce citeam atât de puțin Biblia când eram cufundat în media și în divertisment. Cuvintele Bibliei sunt, obiectiv vorbind, „mai dulci decât mierea în gura mea” (Psalmii 119:103). Biblia ne arată că „sătulul calcă în picioare fagurul de miere” (Proverbele 27:7).

Ca societate, ne-am umplut de hrana proastă a lecturilor, filmelor, jocurilor, muzicii, sporturilor și comunicării electronice fără limite. În consecință, pâinea vieții, acum devenită neinteresantă, rămâne neconsumată.

Pot să depun mărturie că viața pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi este extraordinar de plăcută. Renunțând la distracția lumească și devotându-mi viața slujirii lui

Dumnezeu, am găsit mult mai multă bucurie, sens, pace, fericire și împlinire decât am găsit în lume. Înțelegerea într-o oarecare măsură a modului de funcționare a creierului m-a ajutat să îmi largesc orizontul cunoașterii.

Centrii plăcerii din creier sunt legați de nucleii accumbens. Ei au un rol fundamental în circuitul motivațional cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pentru a ne stimula să facem lucruri bune. Atunci când lobul frontal abundă în activitate – de exemplu, prin practicarea altruismului, exercitarea autocontrolului, rezolvarea unei probleme sau conectarea cu Dumnezeu prin rugăciune – el declanșează nucleii accumbens, circuitul motivațional se activează, iar noi simțim plăcere.

Numeroase substanțe chimice și comportamente (droguri, alcool, nicotină, pornografie, shopping, jocuri, hrană nesănătoasă, jocuri de noroc) produc o vărsare de dopamină, activând circuitul plăcerii și păcălind creierul că am realizat ceva mareț. Din nefericire, activitățile normale, care ne făceau plăcere odată, nu ne mai satisfac, iar adicția pune stăpânire pe noi atunci când creierul devine dependent de creșterea continuă a nivelului de dopamină indusă artificial. Într-un studiu, șobolanilor li s-a dat posibilitatea să acționeze o pârghie care le producea un semnal electric direct în nucleul accumbens, rezultând o resimțire a plăcerii. A fost tragic ce s-a observat apoi. Șobolanii aceștia au încetat să-și mănânce hrana și apăsau mereu pe m-neta aceea. După un timp, au ajuns la un pas de moarte.

Aceasta este exact ceea ce îi facem vieții noastre spirituale. Am găsit diferite căi de a ne procura o doză de plăcere. Rețeaua Facebook, e-mail-urile, mesajele – chiar și atunci când sunt nevinovate din punct de vedere moral – ne oferă plăcere și ne distrag de la datoriile noastre spirituale. Muzica și filmele ne oferă plăcere și ne consumă atenția. Iar jocurile și pornografia au înrobuit milioane de oameni.

Am abandonat hrana noastră și ne aflăm pe marginea mormântului. Oamenii de știință numesc această situație „capcana plăcerii”. Săptămâna viitoare vom afla cum să scăpăm din capcana plăcerii.

Conexiune istorică

Mângâierea creațiونیștilor

Dumnezeu a imprimat chipul Său pe fiecare lucrare a mâinilor Sale. În fiecare părțică a naturii, noi vedem mărturia puterii Sale mărețe. Câmpiile cu grânele unduind lasă capul în jos în semn de recunoaștere a lui Dumnezeu, care îi dă omului pâinea la timpul potrivit. Copacii, care se îndoaie sub povara prețioaselor fructe, aduc o dovadă de netăgăduit a dragostei bunului Creator.

Fiecare copac și arbust declară cum lucrează infinita putere. Pe fiecare fir de iarbă este scris numele lui Dumnezeu. Bobocii care se deschid și florile care înfloresc, cu culorile lor variate, întrecând până și măreția lui Solomon, arată măiestria divinului Artist. Animalele împrăștiate peste munți și dealuri, toate distingându-se una de alta, exprimă minunile Făcătorului lor și declară că El este Dumnezeu cu adevărat.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit.” Cine poate privi minunățiile lui Dumnezeu de pe cerul înstelat și totuși să nege că o Putere infinită le-a dat acestor bijuterii cerești strălucitoare locul lor în spațiu și le ține acolo prin brațul Său omnipotent? Dumnezeu a lăsat proprii Săi martori pe firmamentul cerului și pretutindeni în natură.

Se povestește că un astronom avea un prieten care nega existența lui Dumnezeu. Pentru a-i arăta deșertăciunea necredinței lui, astronomul a obținut un glob cu cerul înstelat și l-a pus în camera unde erau ei. Văzând globul, prietenul său a întrebat de unde a căpătat un glob atât de frumos și cine l-a confecționat.

— Nu a fost confecționat, a răspuns astronomul. A venit la existență de la sine.

— Precis glumești, a spus prietenul lui. Imposibil! Astronomul i-a răspuns:

— Dragă prietene, tu nu crezi că acest mic glob ar avea vreo șansă să se genereze singur în nicio împrejurare, dar totuși susții că stelele, a căror reprezentare inferioară este globul acesta, au venit la existență fără proiectarea unui Maestru.

Luând seama la acest mod de gândire logic, ateul a văzut și a recunoscut absurditatea poziției sale.

„Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!», dar nu poate da nicio dovadă care să susțină declarația sa; el poate doar să ia poziția unui contestatar al acțiunilor atotînțeleptului Dumnezeu. Ateismul nu poate trimite nicio rază de speranță către mormânt. Nu poate reține crima și nici nu poate anima energiile morale. Din contră, tinde mereu să degenereze rasa umană; conduce departe de puritate și de pace. O exemplificare a acestui lucru ne este dată în istoria Revoluției Franceze. Acea perioadă, când existența lui Dumnezeu era renegată și poruncile Sale erau abolite, a fost cel mai revoltător moment înregistrat de paginile istoriei omenești.

A fost vreodată vreun caz în care creștinul muribund să le fi lăsat prietenilor care îl asistau mărturia că el a fost înșelat și că, de fapt, nu există Dumnezeu, nici ceva real în religia lui Hristos? Însă câți dintre aceia care au îmbrăcat haina întunecată a ateismului au lăsat ca ea să le cadă înaintea mesagerului sumbru al morții? Putem să ne amintim de mulți oameni învățați care s-au semețit în necredință și au considerat-o o virtute, pentru a face paradă de necredința lor ori de câte ori au avut ocazia. Dar, atunci când moartea și-a pretins victima, ei au privit cu oroare spre viitorul întunecos, iar cuvintele lor înainte de moarte au fost: „Am încercat să cred că nu există Dumnezeu, nicio răsplată pentru cei credincioși, nicio pedeapsă pentru cei răi. Dar cât de în van a fost această încercare. Acum știu că voi întâlni blestemul unui suflet pierdut.” Sir Thomas Scott, în ultimele sale momente, a strigat: „Până în acest moment am crezut că nu a

“Dumnezeu a lăsat proprii Săi martori pe firmamentul cerului și pretutindeni în natură.”

existat nici Dumnezeu, nici iad. Acum știu și simt că există ambele și că sunt sortit pieirii de către judecata dreaptă a lui Dumnezeu.”

Multe astfel de mărturii au fost făcute. Oamenii pot crede că au avut succes în distrugerea chipului lui Dumnezeu din mintea și inima lor, dar, când întâlnesc moartea rece, chipul lui Dumnezeu le apare și confesiunea este smulsă de pe buzele nedoritoare de a vorbi, pentru că s-au fâlit cu convingeri de o viață, care acum s-au dovedit deziluzii. – *The Youth's Instructor*, 24 decembrie 1896

Mergeți acum la patul de moarte al unui creștin... Dând mărturie despre ultimele zile ale lui Sir Davis Brewster, fica sa a scris: „El Îi mulțumea lui Dumne-

zeu pentru simplitatea cărării mântuirii. Niciun argument elaborat, nicio realizare grea nu era necesară. A crede în Domnul Isus Hristos înseamnă viață. El a crezut în El și s-a bucurat de pace.” Ultimele cuvinte ale acestui mare om de știință au fost: „Viața a fost foarte luminoasă pentru mine și acum este strălucire și dincolo. Îl voi vedea pe Isus, care a creat toate lucrurile, care a făcut lumile. Îl voi vedea așa cum este. O, cât de luminoasă perspectivă! Mă simt într-o așa siguranță și sunt atât de mulțumit...”

Cel care Îl ia pe Hristos ca ghid al său va fi condus acasă în siguranță. Calea poate fi aspră și urcușul abrupt; pot fi capcane în stânga și în dreapta; este posibil să depunem multă trudă în călătorie. Când vom fi obosiți și doritori de repaus, poate că va fi nevoie să continuăm; când vom fi slăbiți, poate că va fi nevoie să luptăm; când vom fi descurajați, poate că va fi nevoie să sperăm încă; dar, cu Hristos ca povățuitor, vom ajunge în cele din urmă la cerul mult dorit. Isus a bătătorit drumul înaintea noastră și a netezit cărarea pentru picioarele noastre. – *The Signs of the Times*, 3 august 1904

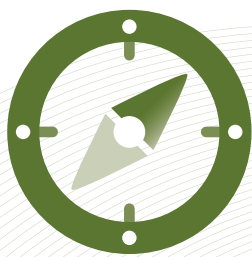
ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Unde și-a întipărit Dumnezeu chipul? _____
2. Alege câteva lucruri din natură și spune cum poți vedea în acestea dovezi ale puterii lui Dumnezeu? _____

3. Ce dovadă are nebunul în favoarea ideilor lui? _____
Care este singura poziție pe care o poate adopta? _____
4. Numește trei lucruri pe care ateismul nu le poate face. _____

Ce efecte are ateismul asupra rasei umane? _____
5. Compară și pune în contrast experiențele de pe patul de moarte ale ateului și creștinului. _____

6. Pe cine îl va conduce Hristos acasă, în siguranță? _____
Cum va fi drumul într-acolo? _____
Ce trebuie să facem încă și de ce? _____

Capitolele credinței

Progresul — partea 1

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Într-o zi, prietenul meu Sandy a apărut în fața pridvorului și m-a întrebat dacă nu aș putea să îi împrumut puțin orez pentru un proiect de-al lui.

— Ce idee ți-a venit? am întrebat, scotocind prin bucătărie.

— Oh, a răspuns el cu nonșalanță, am auzit că toți oamenii din satul vecin, de pe munte, sunt bolnavi și ne-am gândit că am putea merge la ei să vedem dacă vor ca tu să îi tratezi. Sunt doar câteva ore de urcat pe munte.

— De acord, i-am răspuns. Mă voi ruga pentru tine, în timp ce ești pe drum.

Târziu, în seara aceea, Sandy și cei doi tovarăși ai lui s-au reîntors.

— Toți sunt bolnavi, a raportat el. Mulți oameni vor medicamentele tale, dar șeful nu era acolo și nu l-am putut găsi. Ne-au trimis la plimbare. Vom încerca și săptămâna viitoare.

Vechea poveste... Cei de la munte nu făceau nimic fără aprobarea șefului lor. Când venea cineva din afară, șeful se făcea nevăzut ca să nu fie pus în situația jenantă de a-i refuza pe cei ce doreau să-i contacteze sau să le ofere ajutor celor din poporul lui. Oamenii lui spuneau minciuni ca să-l protejeze, iar astfel era greu de făcut vreun progres. După o săptămână, mă aflu în afara bisericii, alături de un grup de membri alangani, vorbind despre viitoarea reîntoarcere în satul care trebuia vizitat.

— De ce nu vii de data asta cu noi? a sugerat Sandy. Ce zici, Lito, e o idee bună? a mai întrebat el, întorcându-se către un sătean mai în vârstă, care este membru al bisericii și omul nostru de legătură cu cei de la munte.

— Desigur, a replicat Lito. Dacă șeful se supără, vom pleca respectuos. Să sperăm că nu va avea loc vreun incident major.

Au fost de acord că așteptaseră îndeajuns. Era timpul să facă prima mișcare pentru a forța înaintarea spre re-

giunile muntoase. În noaptea aceea, am adormit rugându-mă lui Dumnezeu să ne binecuvânteze eforturile.

A fost o urcare lungă și fierbinte. Eram în convalescență după o boală misterioasă, care mă trântise la pat trei săptămâni, și eram încă slăbit. Totuși, merita orice efort pentru a ajunge la oamenii aceia. Tot urcând pe drumul nostru, atmosfera părea tensionată, din cauza fricii locuitorilor. Știam că oamenii munților erau aproape. Am străbătut câteva terenuri cultivate, care fuseseră abandonate doar cu câteva momente înainte de apariția noastră.

Cu mare precauție ne-am apropiat de trei colibe, construite una după alta. După câte aflasem, fiecare dintre ele îi aparținea actualului șef. Nimeni nu era acasă. Într-un final, am reușit să surprindem un grup de femei înainte ca acestea să poată fugi să se ascundă. Ele ne-au asigurat, vădit neliniștite, că șeful era plecat în regiunea de câmpie. Alte amănunte n-au mai voit să ne ofere. Ne-am dat seama că nu doreau altceva decât să ne alunge din sat.

Totuși, am insistat să rămânem și am auzit un grup de copii care se jucau în spațiul dintre niște colibe. Lito a continuat să încerce să spargă gheața în stilul oamenilor din regiunile muntoase, în timp ce noi am așteptat în liniște undeva unde nu puteam fi văzuți.

După câteva minute, Lito ne-a făcut semn să ne apropiem de colibe. Când m-au văzut, copiii au alergat în colibe. Unul dintre ei era prea mic ca să poată fugi, așa că sora lui mai mare l-a tras într-un loc sigur.

Satul era cufundat în tăcere, cu excepția lui Lito, care stătea ghemuit lângă cea mai mare dintre colibe și vorbea cu cineva pe care îl cunoștea.

— Deci, unde este plecat șeful? a întrebat el.

— Ah, astăzi este foarte, foarte departe dus, a venit răspunsul. E plecat de o zi pe râu în sus. Nu încercați să-l ajungeți, căci nu veți reuși.

— Bine, a zis Lito, și a continuat să vorbească mai încet. În cele din urmă a spus: Este posibil ca prietenul meu să stea și el aici, sub streșina casei tale? E tare cald azi.

(Va urma.)

CONTRA CURENTULUI

30 martie

Credința și faptele sunt două pâghii care trebuie folosite pentru a însufla apelul împotriva curentului lumesc, mândriei și vanității.

Educația LUI ISUS

Text de memorat | Psalmii 119:99,100

„Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale.”

SECȚIUNEA I

Dumnezeu consideră că educația este foarte importantă. El a făcut Edenul o școală, iar îngerii sfinți au fost educatorii lui Adam și ai Evei. Cu o astfel de educație, Adam și Eva erau bine calificați pentru a-i educa acasă pe Cain și Abel.

În secolele următoare, totuși, multe dintre adevărurile învățate în Eden au fost uitate și fiecare generație de părinți a devenit mai puțin capabilă să le furnizeze copiilor educația necesară.

Dumnezeu l-a ales pe Avraam să reînvie adevărurile de mult uitate și să îi dea lui Isaac o educație corespunzătoare, acasă.

Geneza 18:19 – „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.”

Din păcate au fost mulți care au pierdut viziunea

lui Avraam despre instruirea în cămin, chiar și între israeliți, iar pe timpul lui Eli, puțini părinți le mai dădeau copiilor o educație spirituală. Un nou sistem educativ era esențial și Dumnezeu l-a ridicat pe profetul Samuel ca să introducă și să întemeieze școlile profesilor.

Școlile fondate de Samuel au modelat națiunea și au fost motivul de bază al păcii și prosperității din timpul domniilor lui David și Solomon.

După ce împărăția lui Israel s-a divizat, școlile acestea au căzut în degradare. Ele au înflorit din nou atunci când Ilie le-a reînființat. După ce Ilie a fost luat la cer, Elisei a continuat să sprijine școlile respective.

“Pentru a obține o educație vrednică de acest nume, trebuie să dobândim o cunoaștere a lui Dumnezeu, Creatorul, și a lui Hristos, Răscumpărătorul, așa cum sunt Ei descoperiți în Cuvântul sacru.”

— Educație, p. 17

DIN CUPRINS:

B-13

97 | Educația lui Isus

101 | Eliberarea din capcana plăcerii

102 | Adevărata educație

104 | Progresul – partea 2

După moartea lui Elisei, școlile au stagnat din nou și apoi au fost închise.

După captivitatea babiloniană, Ezra a reînființat școlile, dar, în secolele următoare, scopul suprem al acestor școli a fost uitat, iar instruirea a devenit din ce în ce mai formală. A fost reliefată tradiția, cuvintele oamenilor au fost scoase în evidență, iar ceea ce trecea drept instruire biblică de fapt îi jefuia pe studenți de Cuvântul lui Dumnezeu. Adeseori, studenții așteptau cu mai puține cunoștințe despre Dumnezeu decât atunci când intraseră în școală.

În zilele lui Isus, cele mai multe sinagogi locale aveau o școală elementară, iar pregătirea universitară se făcea la Ierusalim. Unul dintre profesorii faimoși era Gamaliel.

Faptele apostolilor 5:34 – „Dar un fariseu numit Gamaliel, un învățător al Legii, prețuit de tot norodul, s-a sculat în picioare în sobor și a poruncit să scoată puțin afară pe apostoli.”

Pavel a fost educat de acest cunoscut rabin.

Faptele apostolilor 22:3 – „Eu sunt iudeu, născut în Tarsul Ciliciei, dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul Legea părinților noștri...”

Deși vocea rabinilor se făcea auzită în școlile evreiești, cea a lui Dumnezeu nu se auzea.

„Ocupați cu un șir nesfârșit de ceremonii, elevii din școlile acestea nu aveau parte de

ore liniștite, în care să poată avea comuniune cu Dumnezeu și să-I asculte glasul vorbind inimilor lor. Ceea ce rabinii considerau educație superioară era în realitate cel mai mare obstacol în calea adevăratei educații. Aceasta era potrivnică oricărei dezvoltări reale. Instruiți astfel de ei, puterile tinerilor erau reprimare, iar mințile lor înguste, limitate.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pp. 438, 439

Istoria biblică este precisă: Isus nu a absolvit nicio școală evreiască. Nu avea diplome.

Ioan 7:15 – „Iudeii se mirau și ziceau: «Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?»”

Isus a fost învățat, dar nu de rabinii înguști, ci de Dumnezeu Însuși. Exemplul Său ne încurajează pe noi toți, fie că avem sau nu avantajul unei educații elevate. Oricare ar fi situația în care vă aflați, puteți avea învățătura pe care Isus a avut-o. Nu există profesor mai bun!

Psalmi 119:97-102 – „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea. (...) Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale. Îmi țin piciorul departe de orice drum rău, ca să păzesc cuvântul Tău. Nu mă depărtez de legile Tale, căci Tu mă înveți.”

(Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea I.)

SECȚIUNEA II

Dumnezeu este foarte interesat de educația noastră. Dar și Satana, marele nostru vrăjmaș, este interesat de ea. Și, în timp ce Dumnezeu a furnizat un sistem al adevăratei educații, Satana are o contrafacere – falsă educație.

Adevărata educație ne oferă dublul beneficiu al cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu și al experimentării puterii Sale. Falsă educație nu poate furniza nici cunoștința, nici experiența amintită și face ca studenții să fie expuși erorii.

Isus le-a spus rabinilor vremii, care se considerau foarte educați:

Matei 22:29 – „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.”

Ei erau ignoranți, din cauză că puneau preț pe niște „porunci omenesti”. (Matei 15:9)

Deși Isus nu a absolvit școlile rabinice, este foarte posibil ca frații și surorile Sale să fi făcut

lucrul acesta.

„Frații și surorile lui Isus au învățat numeroasele tradiții și ceremonii ale rabinilor.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 439

În timp ce Isus asculta în toate detaliile ceea ce spuseseră legea și profeții, El a ignorat regulile inventate de om. Aceste tradiții și ceremonii nu au nicio valoare. Ele nu pot înlătura din inimă dragostea pentru păcat. Ele nu pot scoate mândria propriei opinii din minte. Ele nu pot produce dragoste pentru alții. Ele nu-i pot face iertători pe cei ce le ascultă. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate face aceste schimbări necesare în viața noastră.

“Sfintele Scripturi sunt standardul perfect al adevărului și, având o asemenea caracterizare, ar trebui să li se dea locul cel mai înalt în educație.”

— *Educație*, p. 17

Tradiția pe care evreii au dezvoltat-o era destinată să ajute la păstrarea legii, dar, adăugând reguli, fariseii călcau de fapt legea, din moment ce Dumnezeu spusese:

Deuteronomul 4:2 – „Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu și să nu scădeți nimic din ele, ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau eu.”

În timp ce legea a fost destinată să-i aducă omului libertate, tradiția a adus robie (vedeți Galateni 2:4). Legea a dat odihnă; povara ei era ușoară (vedeți Matei 11:29,30). Tradiția însă i-a dat omului „sarcini grele și anevoie de purtat” (Matei 23:4).

Nu este de mirare că Isus nu a dat atenție tradiției, fiindcă aceasta era în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Deși Isus nu a atacat deschis profesorii și rabinii când a fost tânăr, El a ales să nu fie elev în școlile lor.

„Domnul Isus n-ar fi urmat niciun obicei care l-ar fi cerut să se îndepărteze de voia lui Dumnezeu și nici nu s-ar fi lăsat învățat de cuvintele oamenilor, mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. El împiedica pătrunderea

în mintea Sa a acelor sentimente și ceremonii care nu Îl aveau pe Dumnezeu la bază.”

– *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 439

Isus nu a lăsat nicio porțiță deschisă, prin care vre-o idee falsă să poată afecta gândirea Sa.

„El nu lăsa ca lucrurile acestea să-L influențeze. Astfel, El ne-a învățat că este mult mai bine să previi răul, decât să încerci să-l corectezi, după ce acesta a găsit un punct de sprijin în minte.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 439

Mai mult decât atât, Isus a avut mereu grijă la influența pe care a exercitat-o exemplul Său.

„Și, prin exemplul Său, Domnul Hristos i-a învățat și pe alții să nu se pună în situația de a fi întinați.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 439

Lucrul acesta este important și pentru noi. Cineva pe care l-am câștigat pentru Hristos, copiii care ne privesc sau un prieten, oricare dintre ei poate urma exemplul nostru. Cum îi vor afecta alegerile noastre? (Vedeți „Întrebări pentru reflecție”, Secțiunea II.)

SECȚIUNEA III

Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui – iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.” (*Educație*, p. 15)

Este planul lui Dumnezeu ca noi să fim educați. El ne spune:

Proverbele 8:33 – „Ascultați învățătura, ca să vă faceți înțelepți, și nu lepădați sfatul meu!”

Proverbele 19:20 – „Ascultă sfaturile și primește învățătura, ca să fii înțelept pe viitor!”

Proverbele 19:27 – „Încetează, fiule, să mai asculți învățătura, dacă ea te depărtează de învățăturile înțelepte.”

Dar cum se poate obține o asemenea educație?

Am putea crede că singura educație pe care o avem vine din sala de clasă. Totuși, tot ce facem este

parte din educația noastră; tot ceea ce gândim ne educă. Noi obținem idei și opinii din multe surse – din discuția cu prietenii, atunci când căutăm pe internet, citim știrile, vizionăm un film sau ascultăm muzică. Toate acestea sunt profesorii noștri, care ne modelează modul de gândire, chiar dacă noi credem că nu fac asta. Din nefericire, nu toți cei care ne instruiesc prezintă siguranță. Nu toate reclamele prezintă un produs cu adevărat bun.

2 Petru 2:19 – „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii.”

În lume, noi suntem înconjurați de multe idei derutante: unele adevărate, iar altele false. Într-o astfel de situație, cum poate cineva să-și mențină viața curată?

Psalmii 119:9 – „Cum își va ține tânărul curată cărare? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.”

Cuvântul Său ne protejează de ideile false.

Isaia 8:20 – „La lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”

Erorile acționează ca o boală contagioasă. În Grădina Edenului, sub înfățișarea unui șarpe, Satana a educat-o pe Eva în legătură cu cunoașterea binelui și răului. Satana a folosit-o pe Eva ca să îl instruiască și pe Adam cu privire la același subiect. Este efortul continuu al lui Satana acela de a răspândi cunoștința răului și de a ne folosi pe noi să le ducem cunoștința aceasta și altora. Satana folosește orice pistă posibilă pentru a-și promova obiectivele educaționale. El face să ne pară atractivă și de

dorit urmarea școlii lui de cunoaștere a răului. La fel ca Isus, noi trebuie să ne alegem profesorii cu grijă. Vă dau un exemplu de școală care ar trebui evitată:

„Unele dintre cele mai populare distracții, cum ar fi fotbalul și boxul, au devenit școli ale brutalității.” – Educație, p. 210

În această lume, nu putem evita cu totul expunerea la neadevăr. Oricât de atent a fost Hristos, El nu a putut evita în totalitate aceasta. El nu căuta contactul cu eroarea, dar eroarea ajungea la El.

„Deși nu S-a lăsat învățat de rabini, neducându-Se la școlile lor, totuși, adeseori, ajungea în contact cu ei.” – Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 440

Asemenea lui Isus, prin studierea atentă a Bibliei, noi putem evita multe cărări periculoase.

Psalmii 17:4 – „Cât privește legăturile cu oamenii, eu, după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.”

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Citiți *Patriarhi și profeți*, pp. 592-602. Într-o zi, poate că va trebui să alegeți o școală unde să învățați. Ce calitate ar trebui să căutați la o școală bună? _____

Secțiunea II

2. Definiți cuvântul „tradiție”. Căutați-l în dicționar. _____
3. Când devine tradiția un lucru rău? Marcu 7:1-13 _____
4. Numiți câteva tradiții, obiceiuri sau practici culturale (familiale, bisericești sau naționale) care sunt...
bune. _____
rele. _____

Secțiunea III

5. Citiți *Patriarhi și profeți*, p. 460, paragraful al doilea, care începe cu „Și totuși avem și noi...” și răspundeți la întrebările următoare:

Care sunt căile prin care sufletul se educă? _____

Ce trebuie să facem pentru a nu cădea pradă ispitelor lui Satana? Vedeți, de asemenea, Psalmii 101:1-3. _____

Satana se folosește de metode diferite pentru a ne educa. De la care dintre școlile lui ai nevoie să te retragi? _____

Studiu suplimentar: *Educație*, pp. 13-44 (și restul cărții este excelent).

Influența mijloacelor media asupra creierului

Eliberarea din capcana plăcerii

Ați învățat probabil, din lecțiile acestea, câteva lucruri despre media și divertisment, care contestă câte ceva din ceea ce știați înainte. Ați fost surprinși de unele dintre lucrurile pe care le-ați aflat?

Am aflat că industria divertismentului este de natură demonică. Am văzut cum Hollywoodul, industria muzicii și designerii de jocuri video sunt maeștri ai manipularii, modificând chimia corpului nostru și starea noastră de conștiință, folosind chiar metode hipnotice pentru a programa modelarea noastră. Am văzut care sunt ultimele descoperiri științifice despre efectul distructiv al divertismentului media. Mijloacele de comunicare devin bruiaje pentru auzirea vocii lui Dumnezeu. Media este cea mai răspândită adicție în America de astăzi. Iar aceasta implică întrebarea: Ce trebuie să facem ca să ne eliberăm? De ce să nu începem prin a ne oferi nouă o verificare a realității?

1. Scrieți câteva răspunsuri la întrebările de bază ale vieții: Cum este Dumnezeu? Cine sunt eu? De ce sunt aici, acum? Exercițiul acesta ne ajută să ne consolidăm și să ne clarificăm identitatea și menirea în realitatea lui Dumnezeu din aceste ultime zile.
2. Apoi, enumerați lucrurile pe care v-ar plăcea să le faceți și să le îndepliniți, dar nu ați avut timpul necesar. Includeți talentele sau pasiunile pe care credeți că Dumnezeu v-ar cere să le dezvoltați.
3. Iar acum, partea terifiantă... Făcând o aproximare matematică, puneți pe hârtie toate orele pe care le-ați petrecut folosind mijloacele media în ultimii cinci ani. Împărțiți suma la opt, adică la numărul orelor de lucru din fiecare zi. Cifra rezultată reprezintă totalul zilelor de muncă pe care le-ați investit/irosit cu media, în loc de a urmări acele realizări importante care arată cu adevărat cine sunteți și ce puteți face.

Este adevărat că aceste media demonice nu doar că vă spală creierul și dăunează minții, dar vă și jefuiesc de propria viață? Apoi, întrebați-vă: „Eu chiar am încredere în Dumnezeu?” De pe poziția dependentului, stilul de viață duhovnicesc pare plictisitor. De fapt, circuitul recompenselor din creier este și sursa impulsurilor de supraviețuire, astfel că, dacă îi spui unui dependent să renunțe la alcool, muzică, pornografie, jocuri video sau jocuri de noroc este ca și cum i s-ar spune creierului că trebuie să moară.

Dar să ne întoarcem la întrebarea: „Am încredere în Dumnezeu?” Vă amintiți când erați copii și nu puteați să înotați, dar mama sau tata stăteau în piscină și vă aruncați

în brațele lor? Dacă v-ar fi scăpat, ați fi ajuns pe fundul apei și ați fi murit. Dar săreați oricum. De ce? Pentru că aveți încredere în ei, cu credința specifică unui copil.

Credeți în Dumnezeu îndeajuns încât să mergeți înainte, făcând schimbări radicale? Isus a promis: „Voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura...” A Mă urma pe Mine va fi greu, a spus El. Veți fi diferiți. Oamenii vă vor exclude și vor râde de voi și vor spune că sunteți extremiști și ciudați. Prietenii voștri se vor bucura cu „distracția” oferită de stilul de viață lumesc, iar voi veți plânge și vă veți tângui. Iar acum, sfârșitul versetului: „... dar întristarea voastră se va prefăce în bucurie.” (Ioan 16:20)

Odată, un student mi-a mărturisit că el nu Îl urma pe Isus cu adevărat.

— Ce te oprește? l-am întrebat.

— Cum o să mă mai distrez apoi? a răspuns el.

Divertismentul era idolul tânărului acela. El nu credea că realitatea lui Dumnezeu ar putea să-i aducă cu adevărat fericirea. Dar Isus a promis: „Întristarea voastră se va prefăce în bucurie.” Dacă sunteți gata, dornici să săriți în brațele Sale, iată mai jos câțiva pași de făcut:

1. Predați totul pe altar. Țineți un post media de 30 de zile. Aruncați tot ce vă ține departe de Hristos. Nu puteți gândi obiectiv și nici nu puteți face o evaluare corectă atâta timp cât sunteți consumatori.

2. Aruncați „alcoolul” – orice îi oferă Diavolului un punct de sprijin în viața voastră.

3. Faceți binele. Implicați-vă în proiecte spirituale pozitive și în alte activități edificatoare.

4. Fiți responsabili. Ajutați-i și pe alții să fie la fel. Cereți ajutorul unui mentor care să vă asiste.

5. Plănuiți-vă timpul. Faceți un program pentru fiecare minut al timpului vostru liber. Dacă nu sunteți hotărâți, vă veți întoarce la vechile obiceiuri.

6. Rugați-vă. Cereți-I ajutor lui Dumnezeu. Spuneți-le oamenilor despre decizia voastră și cereți-le și lor să se roage pentru voi.

7. Cereți ca făgăduințele Sale să se împlinească și în dreptul vostru. „Pot totul în Hristos, care mă întărește.” (Filipeni 4:13)

Conexiune istorică

Adevărata educație

Adevărata educație este să cunoaștem și să facem voia lui Dumnezeu. Această educație este durabilă cât veșnicia. Biblia este manualul nostru, pentru că adevărata religie este fundamentul oricărei educații. Antrenarea intelectuală nu poate fi deconectată de religie; și studiul cărților trebuie să fie împletit cu lucrul manual, astfel ca mintea să fie corect echilibrată și să li se dea rezistență creierului, oaselor și mușchilor.

Această lume este o școală de pregătire. Școala și colegiul sunt necesare pentru dezvoltarea minții și formarea caracterului. Doar cultivarea intelectuală, fără educație morală și religioasă, are o influență dăunătoare. Omul care nu are nici dragoste, nici frică de Dumnezeu poate atinge înălțimi intelectuale uluitoare și totuși să folosească aceste cunoștințe acumulate pentru a lupta împotriva Făcătorului său. Dacă omul Îl acceptă pe Domnul, Dumnezeu cerului, ca învățător al său, nu va câștiga el cea mai bună cunoștință, atât pentru această lume, cât și pentru cea veșnică? Tăria mintală vine doar din cunoașterea legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în natură și în structura umană. Noi trebuie să fim ascultători de aceste legi, sau viața noastră va fi un dezastru.

Sub controlul influenței lui Hristos, intelectul uman poate atinge cuceriri extraordinare. Tineretul ar trebui încurajat să atingă cel mai înalt grad de standard intelectual. Dacă teama și cunoștința de Dumnezeu sunt puse pe primul plan, nu există pericolul ca studentul să se avânte prea sus. Cunoștința de Dumnezeu și înțelegerea voii Sale în această lume, atât cât mintea umană poate cuprinde, integrate în gânduri și întretesute în caracter, vor forma un bărbat sau o femeie eficientă. Studiarea Cuvântului lui Dumnezeu ne va face destoinici pentru a face lucrarea Sa în mod acceptabil și cu înțelepciune. Mintea va fi îmbogățită, dezvoltată și extinsă. Cei care studiază astfel Cuvântul vor avansa în sus și înainte spre cele mai înalte culmi, pentru că ei sunt părtași ai naturii divine.

Daniel era îndeaproape conectat la sursa a toată înțelepciunea și lucrul acesta era

pentru el mai prețios decât aurul din Ofir. El își menținea tonusul spiritual pe măsura avantajelor date lui pentru a deveni un om înțelept și învățat. El a folosit cum se cuvine capitalul încredințat lui. A fost trezit de situația nouă de la curte, în care s-a găsit. A cooperat cu Dumnezeu în folosirea fiecărei puteri pe care El i-o dăduse după cum citim: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.” Daniel a fost în legătură cu Dumnezeu și secretele Celui Preaînalt îi erau deschise pentru că Dumnezeu este cu cei ce se tem de el. „Împăratul a stat de vorbă cu ei, dar, între toți tinerii aceia, nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea, ei au fost primiți în slujba împăratului. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” Creșterea continuă în înțelepciune și inteligență spirituală nu-i descalifica în niciun fel pe acești tineri de la îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor desemnate lor de regele Babilonului. Dumnezeu le-a dat înțelepciune și știință pentru perfecționarea într-o educație aprofundată.

Fie ca copiii și tinerii să aibă parte de adevărata educație. Învățați-i să dea lui Dumnezeu întreaga lor

devoțiune, pentru că ei sunt complet dependenți de El în această viață și, în viitor, în viața veșnică. Cunoașterea adevărului este hrana de care sufletul are nevoie pentru a fi pregătit să acționeze cu

“Adevărata educație este să cunoaștem și să facem voia lui Dumnezeu.”

înțelepciune, precum Daniel și tovarășii lui. Ori de câte ori conștiința este încălcată, păcatul este comis și cel care a făcut răul trebuie să sufere consecințele. Plata păcatului este moartea. Cu efort perseverent și toleranță răbdătoare, copiii trebuie să fie învățați că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Încă din pruncie, să fie instruiți în ce privește legile și poruncile lui Dumnezeu. Gândurile și sentimentele inspirate de legea Sa să fie împletite cu cunoașterea științei. Cunoașterea temeinică a cuvântului lui Dumnezeu este singura și adevărata educație științifică.

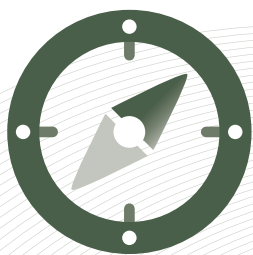
Nu ne putem permite să despărțim pregătirea spirituală de cea intelectuală. Pregătirea intelectuală a copiilor trebuie echilibrată de o cunoaștere a lui Dumnezeu și a căilor Sale. Este de foarte mare importanță ca tineretului să-i fie insuflată în școală dragostea inteligentă pentru Dumnezeu și adevărul Său. Acest adevăr stă la temelia întregii cunoașteri adevărate. Noi ne aflăm într-o lume supusă bolii și morții. Cel care, în timpul vieții sale, Îl slujește pe Dumnezeu cu credincioșie are asigurarea că va ieși din mormânt la o glorioasă nemurire. Unui astfel de om i se poate spune cu adevărat: „Ferice de el!” În fiecare școală din țară,

Domnul, Dumnezeu lui Israel, ar trebui să fie înălțat, respectat și onorat. În locul rivalității nesfinte pentru onoare pământească, cea mai mare ambiție a studenților ar trebui să fie aceea de a merge ca misionari curajoși și statornici pentru Dumnezeu sau ca educatori care să-i învețe și pe alții ceea ce ei au învățat.

Măreția adevărată aparține Dumnezeirii. Cu o credință constantă, profesorii să se țină strâns de Cel infinit, spunând ca Iacov: „Nu te las până nu mă binecuvântezi”. Educația nu este completă până ce corpul, mintea și inima nu sunt deopotrivă educate. Studenții care termină școala cu un astfel de bagaj educațional vor atrage către Hristos nu numai bărbați și femei, dar și copii și tineri. Tinerii au nevoie să învețe să se autodisciplineze: să nu fugă de îndatoriri și, oricât de neplăcută ar părea sarcina dată lor, să o îndeplinească cu credincioșie. Atunci când ei învață să fie adevărați copii ai lui Dumnezeu, o așa lucrare va fi realizată, încât nici Satana însuși nu o va putea anula sau face fără efect. Cel care își deschide inima să afle adevărata educație primește putere de la Dumnezeu să le împartă lumina altora. — *The Youth's Instructor*, 31 august 1899

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

1. Ce este educația adevărată? _____
2. Care trebuie să fie manualul nostru și de ce? _____
3. Când este cultivat doar intelectul, iar educația morală și religioasă lipsește, ce se întâmplă? _____
4. Cum este Daniel un bun exemplu al unei educații adevărate și echilibrate? _____
5. L-a împiedicat religia pe Daniel să fie destoinic în serviciul împăratului Babilonului? _____
6. Spuneți două motive pentru care ar trebui să-l acordăm lui Dumnezeu întreaga noastră devoțiune. _____
7. Ce este de o mare importanță? Și ce anume stă la baza cunoașterii adevărate? _____
8. Care nu ar trebui să fie marea ambiție a studenților? _____
Dar care ar trebui să fie cea mai mare ambiție a lor? _____
9. Care este singura cale prin care educația ajunge să fie completă? _____
10. Descrieți absolenții unei asemenea educații. _____

Capitolele credinței

Progresul — partea 2

de John Holbrook, misionar AFM în Filipine

AJUTAȚI-MĂ

SĂ-L CUNOSC PE ISUS!

Localnicul Tawbuid mă privea cu suspiciune din întunericul colibeii sale, apoi a făcut semn că este de acord. Recunoscător, am lăsat jos bagajul meu plin de medicamente și m-am ghemuit la umbra colibeii.

Lito mi-a făcut un semn discret. Preluând sugestia lui, am încercat să încropesc o mică discuție cu proprietarul colibeii, în limba lui, pentru ca el să vadă că îi pot vorbi limba și, astfel, să încerc să dăruiesc niște prejudecăți. Am primit în schimb câteva priviri surprinse, urmate de tăcere. Tot ce am putut obține de la el au fost câteva răspunsuri formate din câte un cuvânt, din când în când. Pe când continuam să vorbesc cu Lito, l-am auzit pe omul din colibă spunând familiei:

— Hm, omul acesta chiar este respectuos.

Slavă Domnului! Deși nu vorbeam limba lor foarte fluent, totuși am făcut tot ce îmi stătea în putere să învăț să fiu respectuos și politicos, iar acum promisem răsplata.

Încurajați, Lito și cu mine am continuat să conversăm în limba locului, așteptând să vedem ce se va întâmpla. Am aflat mai târziu că Lito sperase ca omul să ne fi mințit și ca șeful să se arate la un moment dat.

După cum ne așteptam, pe când vorbeam, un cap a apărut deodată peste coama dealului, pe unde venisem și noi. Omul acela mi-a aruncat o privire și a înghețat cu o expresie facială de completă surprindere. După câteva secunde, și-a revenit și, cu precauție, a intrat în cerc.

Lito a început să-i vorbească jovial omului, care era șeful plecat de atâta timp. După ce conversația s-a mai încălzit, șeful i-a adresat lui Lito o întrebare directă, cuvintele fiind bine alese:

— Pot întreba ce vă poartă în satul nostru?

Lito m-a privit.

— Spune-i tu, mi-a zis el.

Am trecut testul! Faptul că Lito mi-a încredințat mie răspunderea de a vorbi pentru el într-o chestiune atât de importantă însemna că avea încredere nu doar în abilitatea mea de exprimare în limba Tawbuid, ci și în capacitatea mea de a vorbi cu tact într-o negociere politică delicată, aici, în lumea a treia. Înălțând o rugăciune tăcută, în stilul lui Neemia, am răspuns:

— Am venit aici pentru a vă oferi ajutor. Am auzit de la prietenii mei că mulți oameni din sat sunt bolnavi. Geanta mea este plină de medicamente și aș fi bucuros să ajut satul, dacă îmi permiteți.

Sună atât de simplu mesajul acesta, însă a fost unul în care am ales cuvintele cu grijă și cu precizie, însoțindu-le cu limbajul corporal. Se pare că am trecut testul și în fața șefului satului. Dacă ar fi fost ofensat, ar fi devenit furios. Ar fi fost rău dacă nu aș fi dovedit cunoașterea modului de comportare specific culturii locului. În schimb, el a răspuns cu cea mai mare atenție și politețe:

— Dacă acesta este motivul pentru care vă aflați aici, vă pot spune că, dacă au fost mai mulți bolnavi în sat, au obținut deja tratamentul și acum sunt bine. Momentan nu mai este nevoie de tratament.

Am acceptat decizia șefului și nu am forțat nota. După ce am mai vorbit câteva minute, am plecat spre casă. Tovarășii mei de drum erau în culmea fericirii. Nu, nu fusesem acceptați. Nu, nu tratasem pe nimeni. Dar aceasta fusese prima ocazie când oamenii de la munte trataseră pe cineva în mod civilizat, fără să le ordone, cu furie, să plece și să nu se mai întoarcă. Șeful ne-a tratat cu mult respect și aproape cu un dram de prietenie. Există șansa ca, data următoare, să ne permită să tratăm medical sătenii.

Acesta a fost primul meu contact cu cei de la munte, pe teritoriul lor. A fost și primul meu examen practic în limba și cultura lor. Nu am fost perfect, dar, prin harul lui Dumnezeu, am trecut examenul.

Nu am intrat acolo încă. De fapt, nu cred că suntem nici pe aproape să ne mutăm în teritoriul Tawbuid de la munte. Însă vizita aceasta a fost un pas mare în direcția cea bună. Îl laud pe Dumnezeu și mă rog cu stăruință ca El să ne folosească, la timpul Său, pentru a le duce mântuirea acelor oameni. Vă rog să continuați să vă rugați pentru mine și pentru populația Tawbuid. Avem nevoie de rugăciune.

(Sfârșit)